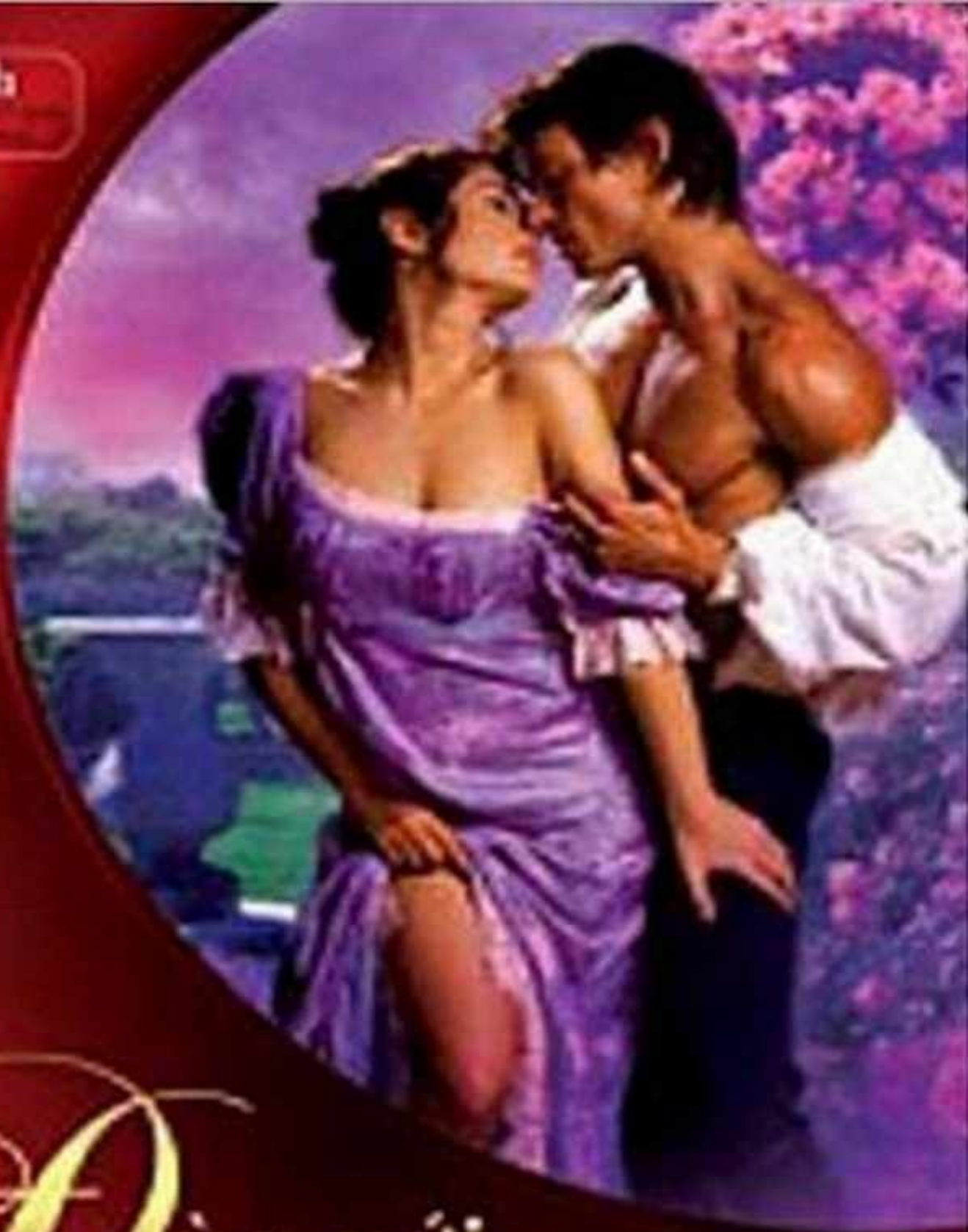

11 15

Michelle Cedmer

Dù với
thần ái tình

The Duke's Boardroom Affair

Đùa Với Thần Tình Ái

(The Duke's Boardroom Affair)

Michelle Celmer

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Dịch giả: Nguyễn Thị Minh

Giới thiệu nội dung Charles Mead có thói quen tuyển trợ lý đẹp, quen đưa họ vào giường ngay trong tuần làm việc đầu tiên, và cũng có thói quen không chung đụng với ai quá một lần. Chuỗi thói quen ấy đưa đến kết quả là chàng thường xuyên phải tuyển trợ lý mới. Victoria Houghton đang làm quản lý tại khách sạn gia đình thì cha nàng phá sản, theo sắp xếp của ông nàng được nhận vào cụm kinh doanh hoàng gia, nhưng vì yêu cầu an ninh nên tạm thời chỉ làm nhân viên thường. Chuỗi sự kiện này đẩy nàng đến vị trí trợ lý của Charles. Chàng cao to, nàng nhỏ nhắn. Chàng nóng bỏng, nàng thờ ơ. Chàng ưa châm chọc, nàng ưa chống đối. Sự hội tụ của các thái cực tạo ra sức hút khó lường. Mỗi ngày họ bị cuốn lại một gần nhau. Lần đầu tiên, Charles lạc mắt mình vì ham muốn ngay giữa văn phòng. Lần đầu tiên chàng biết thế nào là khát khao vô tận. Và lần đầu tiên, con báo hung mãnh mê chinh phục đã phải quy thuận mãnh lực đẹp đẽ của tình yêu.

Một

Victoria Houghton chưa bao giờ bị nhục nhã như vậy. Nhìn thấy cha mình bị thua trong cuộc chuyển nhượng khách sạn vẫn thuộc về gia đình cô trong nhiều thế hệ qua, thật quá sức chịu đựng của cô – và giờ đây người ta trông chờ cô làm trợ lý riêng cho người đàn ông sẽ là ông chủ tương lai của khách sạn này. Công tước đảo Morgan, Charles Frederick Mead, ngồi uể oải sau bàn làm việc, vẻ kiêu căng và ngạo mạn được che dấu đằng sau nụ cười quyến rũ giả tạo, sau lưng anh ta là màu xanh lộng lẫy của biển Ai-len nhìn qua bức tường bằng kính của văn phòng. Mặc bộ com-lê chắc chắn là hàng hiệu, tư thế thoải mái của anh ta thật đối lập với vẻ ngoài uy quyền từng đường nét.

“Tôi được biết là tôi sẽ nhận một vị trí quản lý,” cô nói với anh ta. Và

cùng với vị trí đó là mức lương và một phần chia lợi nhuận cố tức. Hay là họ cũng đã thay đổi ý kiến về khoản đó? Anh ta ngả người ra sau. “Cho tới khi giai đoạn hai của việc xây dựng khách sạn bắt đầu, thì chẳng có gì để cô quản lý cả. Bởi vì trợ lý riêng của tôi vừa mới nghỉ việc, cô sẽ tạm thời thay thế cô ta.”

Anh ta hẳn cho cô là mất trí nếu anh ta tin là cô chấp nhận lí do khó nghe đó. Cô thà làm việc dọn dẹp, thay ga trải giường và lau chùi bàn ghế miễn là không phải nhìn thấy anh ta mỗi ngày. Có thể bề ngoài trông anh ta có vẻ dễ chịu và thoải mái, nhưng bên trong là con người lạnh lùng và nhẫn tâm. “VẬY HÃY BỔ TRÍ TÔI LÀM Ở PHẦN KHÁCH SẠN ĐÃ HOÀN THIỆN,” cô nói. “Tôi sẽ làm bất cứ việc gì.”

“Không có chỗ trống nào cả.”

“Không ư?”

Anh ta lắc đầu. Tất nhiên là không có. Hoặc anh ta chỉ nói thế. Đối với những người như anh ta, nói dối cũng tự nhiên như người ta hít thở vậy. Và còn thỏa thuận của họ về vấn đề tài chính thì sao. Chắc chắn anh ta không muốn trả cho một quản lý mức lương quá cao mà họ đã nêu lên trong hợp đồng của cô chứ? “Còn về lương của tôi và phần chia lợi nhuận?”

Anh ta nhún vai, “Sẽ chẳng có điều gì thay đổi trong hợp đồng của cô.”

Lông mày cô dướn lên kinh ngạc. Anh ta đang cố làm gì vậy?

“Nếu cô trao đổi với luật sư của cô, ông ta sẽ khẳng định rằng chúng tôi đang thực hiện đúng hợp đồng về phía chúng tôi,” anh ta đảm bảo với cô.

Theo như cha cô, luật sư riêng của họ đã bán đứng họ để lấy lòng gia đình hoàng gia, cho nên thật không may là ông ta sẽ chẳng làm được gì. Cô ngờ rằng không có luật sư nào trên đảo lại chịu đối đầu với hoàng gia, cho nên về cơ bản, cô bị o ép.

“Và nếu như tôi từ chối,” cô hỏi, mặc dù đã biết câu trả lời.

“Cô vi phạm các điều khoản trong hợp đồng.”

Anh ta không hiểu cô mong muốn làm điều đó như thế nào. Cô chưa bao giờ muốn cái công việc này. Nhưng từ chối công việc này sẽ hủy hoại cha cô. Việc bán khách sạn của ông – đồng thời là tài sản thừa kế của cô – cho gia đình hoàng gia để làm dự án mở rộng của họ, đi kèm theo điều kiện là họ thuê cô làm giám đốc điều hành, cộng với mức lương gần như gấp đôi số tiền lương cô kiếm được trước đây. Chưa nói đến lợi ích không thể tin được. Ông muốn rằng quyền lợi của cô được đảm bảo. Và cô không thể từ chối.

Việc mất đi khách sạn đã tạo nên sự căng thẳng không cần thiết đối với trái tim vốn đã yếu của ông. Mặc dù khách sạn của họ tọa lạc trên khu đất đẹp nhất của hòn đảo, kể từ khi khai trương khách sạn Royal Inn mới được cải tạo lại đến nay, lượng khách đến với khách sạn của họ vốn có những điều kiện kém hơn bắt đầu giảm đi. Với cái cách mà các luật sư của gia đình hoàng gia bắt đầu mua những khu đất dọc theo bãi biển, thì cả cha cô và cô

đều sợ rằng việc không còn ai đến khách sạn của họ nữa chỉ là vấn đề thời gian.

Và họ đã đúng.

Trong tình trạng sức khỏe mong manh của ông, thêm tin xấu nữa có lẽ là tất cả những gì cần thiết để làm ông gục ngã. Từ ngày mẹ cô và người anh trai qua đời trong tai nạn xe hơi, ông vẫn luôn là cả cuộc đời đối với cô. Ông đã hy sinh rất nhiều cho cô. Cô không thể để ông thất vọng.

Với một quyết tâm mới, cô rướn thẳng vai lên và hỏi, “Anh cho là khi nào giai đoạn hai của khách sạn sẽ bắt đầu?”

“Phần làm thêm và phần cải tạo được ấn định khai trương vào đầu mùa du lịch tới.”

Mùa du lịch ư? Nhưng còn những gần sáu tháng nữa! Theo cô thì sáu ngày cũng sẽ là quá lâu để làm việc cùng con người này. Nhưng cô có lựa chọn nào chứ?

Một cái gì đó trông như thể sự thích thú lóe lên trong đôi mắt sâu, màu nâu sẫm của anh ta. Anh ta nghĩ chuyện này buồn cười ư?

“Đó có phải là vấn đề không?” anh ta hỏi.

Cô nhận ra ngài công tước đang gài bẫy cô. Anh ta muốn cô vi phạm các điều khoản trong hợp đồng để có thể loại bỏ cô. Anh ta không hề muốn cô làm việc ở đây cũng như cô không hề muốn của bố thí của anh ta.

Ồ, cô sẽ không để anh ta thỏa mãn nhìn cô bị mắc kẹt. Anh ta có thể đã hủy hoại cha cô, nhưng anh ta sẽ chẳng có cách nào để hủy hoại được cô.

Cô hơi hást cầm lên và nhìn thẳng vào mắt anh ta, để anh ta thấy rằng cô không bị hăm dọa. “Không vấn đề gì.”

“Tuyệt.” Anh ta nở một nụ cười thỏa mãn và mặc dù cô ghét phải thừa nhận, rất quyến rũ. Cô chắc chắn đó chính xác là cái anh ta muốn cô nghĩ.

Anh ta mở ngăn kéo trên của bàn làm việc, lôi ra một thứ giống như mẫu đơn, và đẩy về phía cô. “Cô cần phải ký vào cái này.”

Cô nheo mắt nhìn anh ta, “Đó là cái gì vậy?”

“Bản cam kết không tiết lộ những thông tin mật của chúng tôi. Tất cả những ai làm việc cho gia đình hoàng gia cũng đều phải ký một bản.”

Một trò quỷ quyết nữa hay sao? Nhưng sau khi liếc nhanh văn bản, cô nhận ra đó đơn giản chỉ là một bản cam kết thiết yếu. Và mặc dù cô sẽ không làm việc trực tiếp cho gia đình hoàng gia mà cho một chuỗi các khách sạn thuộc sở hữu của họ, cô không thấy đáng tranh cãi với anh ta. Các bí mật của họ sẽ được an toàn với cô. Tuy nhiên, khi cô cầm lấy lấy chiếc bút mạ vàng của anh ta đưa và ký tên mình, cô không thể tránh khỏi cảm giác là cô đã bán linh hồn của mình cho quỷ.

Cô đưa trả chiếc bút và anh ta gài nó vào trong bàn, sau đó đứng lên. Thấp người, cô quen với việc ngược lên để nhìn vào mắt mọi người, nhưng anh ta cao lững thững trước mặt cô. Ít nhất anh ta cũng cao một mét chín

mười so với chiều cao một mét năm mười của cô. Và trông anh ta thật... hoàn hảo. Bộ com-lê rất vừa vặn, móng tay được tỉa gọn gàng và chuốt bóng, mái tóc đen chải óp sát, bóng mượt không một sợi tóc rời.

Nhưng những người đàn ông như anh ta không bao giờ hoàn hảo như vẻ ngoài của họ. Chúa biết là cô đã gặp quá đủ những người như vậy. Mặc dù có vẻ bề ngoài, tiền bạc và quyền lực, anh ta cũng khiêm khuyết như bất kỳ ai khác. Có lẽ còn hơn. Và cho dù anh ta là một luật sư, cô sẽ chẳng tin tưởng anh ta hơn cái mức cô có thể quăng anh ta đi, mà, xét về vóc dáng của họ, không được hợp cho lắm.

“Chào mừng cô đến công ty, Victoria.” Anh ta đưa tay ra cho cô bắt và, quyết định tỏ ra chuyên nghiệp, cô bắt tay anh ta.

Tay anh ta nắm lấy tay cô, xiết, chắc và ấm. Và cô thấy một sự kích thích khác lạ ở bụng dưới. Một cảm giác rạo rục. Vẫn xiết lấy tay cô, anh ta nói. “Tại sao chúng ta không thảo luận về trách nhiệm của cô vào bữa trưa nhỉ?” Nhưng ánh mắt của anh ta cho thấy anh ta không chỉ nghĩ đến bữa trưa. Phải chăng anh ta đang có âm mưu gì với cô? Anh chắc đang đùa giỡn tôi.

Cô gằn như tròn xoe mắt. Những tờ báo lá cải luôn miêu tả anh ta như một người đàn ông lãng nhãng, vô liêm sỉ, nhẫn tâm, nhưng cô vẫn coi đây chỉ là những lời ngòi lê đôi mách. Không người đàn ông nào có thể nông cạn như vậy. Có lẽ, họ không khác với bản chất đến vậy. Nếu anh ta tin trong một phút chốc là anh ta có thể bỏ sung cô vào danh sách mà anh ta đã chinh phục, thì anh ta đã nhầm.

Một cách duyên dáng có thể, cô gỡ tay mình khỏi tay anh ta. “Không, cảm ơn.”

Anh ta nhìn cô một cách tò mò. Có thể anh ta không quen với việc bị phụ nữ từ chối. “Tôi đi.” anh ta nói, ngân nga từ đó như thể môi như.

Anh ta thực sự nghĩ cô đang túng quẫn ư?

“Chúng ta sẽ trao đổi và tìm hiểu nhau kỹ hơn,” anh ta nói thêm, và cô có thể thề là cô nghe thấy sự nhấn mạnh bóng gió trong từ tìm hiểu. “Chúng ta nên dành thời gian để hiểu nhau.”

Họ sẽ không làm việc “tìm hiểu” đến mức như thế. “Tôi không muốn xen lẫn công việc với sự giải trí.”

Cô băn khoăn liệu anh ta có khăng khăng đòi hỏi không, và nêu việc này ra như một phần trong hợp đồng giữa họ, nhưng anh ta chỉ nhún vai, bước vòng qua bàn. “Ồ, vậy thì tôi sẽ chỉ cho cô văn phòng của cô.”

Thay vì đưa cô quay trở lại qua văn phòng bên ngoài đi ngang qua người thư ký đã có tuổi với khuôn mặt nghiêm nghị, anh dẫn cô qua một cánh cửa khác tới một văn phòng nhỏ hơn, không có cửa sổ, bày biện sơ sài, hầu như không có gì ngoài một tủ sách trống không, một ghế văn phòng trông có vẻ tiện nghi, và một bàn làm việc cỡ vừa phải. Trên mặt bàn là một chiếc điện thoại, một máy tính xách tay

“Tất cả những gì cô cần đều nằm trong máy tính của cô,” anh ta giải thích. “Cô sẽ thấy một danh mục những việc cần làm, cùng với những số điện thoại cô có thể sẽ cần và một bản ghi lịch cá nhân của tôi. Nếu cô không rõ việc sử dụng chương trình này như thế nào cô có thể hỏi Penelope, thư ký của tôi, để nhờ giúp.”

“Tôi chắc là tôi có thể tìm hiểu được.”

Anh ta cầm chiếc phong bì lên và đưa cho cô. “Bên trong là một thẻ ra vào cho tòa nhà này, và một thẻ khác cho phép cô tiếp cận với các văn phòng của doanh nghiệp tại hoàng cung.”

“Hoàng cung ư?” Cô không bao giờ tưởng tượng là việc đi tới hoàng cung sẽ là một phần của việc giới thiệu công việc.

“Tôi giữ một văn phòng ở đó và thỉnh thoảng dự các cuộc họp với vua Philip. Cô đến đó bao giờ chưa?”

Cô lắc đầu. Cô chỉ mới xem các bức ảnh. Không phải là cô không hình dung lâu đài hoàng cung trông như thế nào.

“Ồ, vậy thì tôi sẽ đưa cô đi xem một vòng.”

Được thôi, có thể sẽ có vài điều thú vị đối với công việc này. Ý nghĩa về việc có mặt trong hoàng cung, và việc có thể gặp các thành viên của gia đình hoàng gia, khiến cô thực sự hồi hộp. Sau đó cô kiềm chế những cảm xúc đang trào lên của mình bằng cách tự nhắc nhở mình rằng đây sẽ không phải là một công việc thú vị. Và nếu như được lựa chọn thì cô những muốn ở đâu đó khác ngoại trừ nơi này.

“Cô cũng sẽ tìm thấy một bộ các chìa khóa bằng thẻ,” anh ta nói tiếp, “cho cả văn phòng của cô và tôi. Chúng được đánh dấu theo thứ tự. Và trong một cái phong bì riêng là mã số an ninh cá nhân của cô để ra vào

Anh ta đưa cho cô thẻ vào nhà của anh ta làm cái quái gì chứ?

“Lái xe của tôi sẽ chịu sự sắp xếp của cô hai tư trên hai tư giờ. Tất nhiên nếu tôi không sử dụng anh ta, trong trường hợp đó cô sẽ được bồi hoàn tiền xăng cô sử dụng.”

Một lái xe? Cô không thể tưởng tượng cô sẽ cần lái xe vào việc gì. Công việc này tiếp tục ngày càng trở nên lạ lùng hơn.

Anh ta đưa tay về phía cánh cửa thứ hai, kề với cánh cửa thông giữa hai văn phòng của họ.

“Cửa đó dẫn tới văn phòng của Penelope và là lối vào cô sẽ sử dụng. Bà ấy sẽ đưa cô đi một vòng giới thiệu tòa nhà, chỉ cho cô phòng nghỉ và các tiện nghi khác. Nếu cô cần nói chuyện riêng với tôi, hãy gọi điện trước. Đừng dây nói với văn phòng tôi được ghi trên điện thoại. Nếu tôi không trả lời có nghĩa là tôi đang bận và không muốn bị làm phiền.”

“Được ạ.”

“Các cuộc điện thoại công của tôi sẽ qua văn phòng của Penelope. Nhưng bất kỳ cuộc gọi cá nhân nào cũng sẽ được chuyển qua văn phòng của

cô hoặc điện thoại di động mà tôi sẽ cung cấp cho cô.”

Trả lời điện thoại và nhận các tin nhắn ư? Đây không phải là công việc đầy thử thách nhất trên đời. Nhưng ngài Công tước có lẽ là người thích mọi việc được làm theo một cách nào đó và nếu như không có gì khác thì cô tôn trọng điều đó. Hơn một lần các nhân viên của cô ở Houghton đã ám chỉ là cô hơi cứng nhắc khi liên quan đến việc thực hiện công việc, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy một chút hối tiếc vì đã điều hành chặt chẽ như vậy.

Cô đã làm việc từ khi cô mười hai tuổi đến giờ, khi cha cô cho phép cô giúp việc trong văn phòng của khách sạn Houghton sau giờ học ở trường. Nhưng chỉ sau khi cô lấy được bằng thạc sỹ về kinh doanh tại trường đại học cô mới được bổ nhiệm làm giám đốc. Cha cô khẳng khẳng đòi cô phải có được sự hiểu biết, phòng khi cô phải cần đến. Chao ơi đã đến lúc cô cần đến rồi.

“Hãy dành ít thời gian tìm hiểu các trách nhiệm của cô, sau đó chúng ta sẽ thảo luận bất cứ câu hỏi nào của cô,” anh ta nói.

“Được ạ.”

“Tôi phải báo trước với cô. Đã một tuần nay tôi không có trợ lý, và tôi e rằng mọi việc hơi bừa bộn.”

“Tôi phải báo trước với cô. Đã một tuần nay tôi không có trợ lý, và tôi e rằng mọi việc hơi bừa bộn.”

“Tốt.”, ngài Công tước nói, với một trong những nụ cười khiến người khác chóng mặt. “Vậy thì tôi để cô lại làm việc.”

Anh ta quay người và đang sắp sửa bước qua cửa thì cô nhận ra là cô không biết sẽ phải xưng hô đối với anh ta như thế nào. Cô phải gọi anh ta là Đức ông, hay Ngài? Cô phải cúi chào hay nhún gôi cúi chào?

“Xin lỗi?”, cô nói.

Anh ta quay lại phía cô. “Vâng?”

“Tôi nên xưng hô với anh như thế nào?” Anh ta tỏ vẻ ngạc nhiên, nên cô nói thêm, “Ngài hay Đức ông? Hay Điện hạ?”

Nụ cười thích thú đó lại trở lại, và, giống như tác động của cái bắt tay của anh ta, cô cảm thấy rạo rục xuống tận bụng dưới.

Thôi đi, cô tự cảnh cáo. Anh ta chỉ cười kiêu đó vì anh ta muốn cô cảm thấy như thế.

“Ta cứ cho là Charles nhé,” anh ta nói.

Cô không chắc như vậy có đúng mực hay không. Gọi anh ta bằng tên thường gọi cảm thấy quá xuống xã. Nhưng anh ta đang điều hành và cô sẽ không cho anh ta bất kỳ cơ nào để trách cô việc vi phạm hợp đồng. “Được thôi.”

Nụ cười lại lóe lên với cô lần cuối trước khi anh ta đóng cửa lại phía sau lưng, và cô có cảm giác rõ ràng rằng anh ta biết điều gì đó mà cô không biết. Hoặc có thể đó là một phần của trò chơi. Cách nào đi nữa thì cô cũng từ chối

để anh ta ép buộc cô chơi. Nếu họ cho rằng họ đang ép cô phải ra đi, thì họ không hiểu là họ đang phải đối phó với ai. Cô có được danh tiếng là một nữ doanh nhân hiểu biết không phải bằng cách để cho mọi người qua mặt cô.

Cô ngồi xuống bàn làm việc mới của mình, thấy cái ghế thật thoải mái giống như bề ngoài của nó. Nhưng chính văn phòng lại lạnh lẽo và vô cảm. Bởi vì cô sẽ phải trải qua ít nhất là sáu tháng ở đây, sẽ chẳng hại gì khi đem vài bức ảnh và những vật dụng cá nhân đến nơi làm việc.

Cô mở máy tính cá nhân. Trên máy có những tài liệu mà anh ta đã nhắc đến. Tự thuyết phục mình là công việc này không thể tệ hơn nữa, cô mở một tài liệu có tiêu đề là Trách nhiệm. Nhìn chăm chăm vào màn hình, cô đọc phần mô tả công việc, trong khi đọc danh mục dài hai trang viết cách đơn, lòng cô trĩu xuống với mỗi dòng, cho tới khi cô có thể cất tiếng rủa, cô nản hẳn. Trợ lý riêng, đây tớ của tôi.

Cô vừa mới đồng ý làm đây tớ không công cho Charles Frederick Mead.

Hai

Charles ngồi tại bàn làm việc, theo dõi thời gian trôi qua trên chiếc Rolex của mình. Anh cho Victoria năm phút trước khi cô lao vào văn phòng của anh cầu nhàu về chuyện những trách nhiệm trong công việc của cô. Và anh những đem tất cả tài sản thực có dồi dào của mình ra cược là cô sẽ quên không gọi điện trước.

Đối với một phụ nữ có học vấn và kinh nghiệm như cô, việc lùi bước từ việc quản lý một khách sạn năm trăm phòng xuống trách nhiệm của một trợ lý riêng sẽ khó chấp nhận. Nếu anh có quyền, thì anh đã tìm cho cô một vị trí ở khách sạn. Nhưng việc này lại không phải là ý của anh. Những người anh họ của anh, Vua Philip và ông hoàng Ethon, mới là những người điều hành.

Khách sạn Houghton không được mua với những điều kiện thuận lợi – ít nhất, không thuận lợi cho gia đình Houghton – và hoàng gia cần phải biết liệu Victoria có đáng tin cậy hay không trước khi họ cho phép cô gia nhập. Cách hợp lý để làm điều này là giữ cô ở gần.

Anh có thể thấy là cô vẫn phiền muộn vì việc mất khách sạn và tài sản của gia đình, nhưng, đáng buồn là việc tiếp quản, không thể tránh khỏi. Nếu không nhờ có Royal Inn, thì một cơ sở kinh doanh khác nào đó đã thôn tính nó rồi. Ít nhất gia đình hoàng gia cũng đối xử với họ được sòng phẳng. Những người mua tiềm năng khác, ít quan tâm hơn đến nền kinh tế của đất nước, có lẽ sẽ không được dễ dàng như vậy. Nhưng có thể là Victoria và cha cô, Reginald Houghton, đã không nhìn sự việc theo cách đó. Nhưng ít ra thì cô cũng nên thể hiện một chút lòng biết ơn. Gia đình hoàng gia đã tránh cho

họ những khó khăn về kinh doanh cũng như về mặt cá nhân so suy sụp về tài chính.

Anh hầu như chưa dứt suy nghĩ khi điện thoại reo. Ba tiếng tút ngắn cho thấy điện thoại đến từ văn phòng của Victoria. Cô nhớ.

Anh liếc nhìn đồng hồ. Cô gọi sớm. Chỉ mới ba phút rưỡi.

Anh trả lời về nhân nại, “Vâng, Victoria.”

“Tôi sẵn sàng thảo luận về trách nhiệm của tôi,” cô nói, và sự căng thẳng thấy rõ trong giọng cô khiến anh mỉm cười thích thú.

“Nhanh đây,” anh nói. “Vào đi”

Cửa mở một giây sau đó, cô bước vào, và nét mặt của cô chỉ có thể được mô tả là cương quyết. Với một phụ nữ có vóc dáng như cô, hầu như không hơn một tiên nữ, cô có bộ dạng lấn át cả một gian phòng. Cơn bão lửa và sự giận dữ được nén chặt trong một vóc dáng nhỏ, và anh dám nói, rất khêu gợi. Anh thường thích những phụ nữ có mái tóc dài, mượt và – điển hình là vàng nhạt – nhưng tóc ngắn, màu nâu ấm, kiểu tươi tắn của cô dường như rất hợp với cô.

Anh thường không bị hấp dẫn bởi những người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng Victoria đã lôi cuốn anh. Và anh hoàn toàn không phản đối việc biết rõ hơn về cô. Điều mà anh sẽ làm bất chấp những gì mà cô có vẻ tin tưởng. Đây là một thực tế đơn giản: phụ nữ thấy anh là người khó có thể cưỡng lại. Và đôi khi cái cách những người phụ nữ nhảy bổ vào anh thực sự khiến anh mệt mỏi. Anh không làm gì để khuyến khích họ, nhưng chính anh cũng không dừng được. Anh yêu mọi thứ ở những người phụ nữ. Những đường cong mềm mại và sự ấm áp mượt mà của làn da. Cái cách tỏa hương và mùi vị ở họ. Trong thực tế, khi đề cập đến hình thể phụ nữ thì chẳng có thứ gì mà anh không tôn thờ.

Lần này, anh đã để mắt đến Victoria. Và anh vẫn chưa gặp một người phụ nữ nào mà anh không thể quyến rũ.

“Cô có điều muốn hỏi ư?”

“Một vài câu.”

Anh ngả người ra sau trong chiếc ghế bành và khoanh tay lại.

“Chúng ta bắt đầu thôi.”

Cô có vẻ lựa chọn từ ngữ rất cẩn thận. “Tôi cho rằng nhiệm vụ của tôi sẽ được giới hạn trong công việc của một thư ký.”

“Tôi đã có một thư ký rồi. Những gì cô sẽ làm là xử lý mọi khía cạnh trong công việc riêng của tôi. Từ việc lấy đồ giặt là tới việc kiểm tra e-mail và nhận điện thoại. Đặt bữa trưa và chuẩn bị trước các sự kiện. Nếu tôi cần một món quà cho một người bạn hoặc hoa cho một cuộc hẹn, thì cô sẽ là người thực hiện công việc đó. Cô cũng sẽ đi cùng tôi tới các cuộc họp mà tôi có thể cần cô ghi chép.”

Cô chậm chạp gật đầu, và anh có thể thấy cô đang cố gắng để giữ điềm

tĩnh. “Tôi hiểu là anh cần thế người vào vị trí đó, nhưng anh có cho là tôi hơi thừa khả năng không?”

Anh ta nở một nụ cười nhản nại và thông cảm với cô. “Tôi nhận thấy đây là một bước lùi từ những việc mà cô đã quen. Nhưng như tôi đã nói lúc trước, cho tới khi giai đoạn hai bắt đầu...” Anh ta nhún vai, giơ tay lên ra dấu bất lực. “Nếu như đây là một sự an ủi thì, kể từ khi trợ lý mới đây của tôi nghỉ việc, cuộc sống của tôi bị bê trễ. Sẽ có vô khối việc để khiến cô bận rộn.”

Trong một giây cô trông như thể sẽ nhấn mạnh đến vấn đề đó, rồi nghĩ lại. Việc ai đó không phải là người trong gia đình phản kháng anh ta không phải là chuyện thường xuyên xảy ra. Đây chỉ là một phần của thỏa thuận.

Cô dành cho anh một nụ cười cứng nhắc gượng ép. “Ồ, vậy thì, tôi nghĩ là tôi nên bắt đầu.”

Anh chắc là một khi đã bắt đầu, cô sẽ thấy việc quản lý cuộc sống của anh là điều gì đó đầy thách thức. Anh ước là có thể nói điều tương tự để quỵên rũ cô, nhưng hơi hoài nghi rằng việc này sẽ không quá dễ dàng.

Charles đã không đùa khi nói rằng cuộc sống của anh ta bị bê trễ.

Sau khi đi nhanh một vòng quanh tòa nhà cùng với Penelope, người có cá tính và sự ám áp của một tảng băng trôi, Victoria bắt đầu công việc đầu tiên trong danh sách của anh ta. Phân loại e-mail. Cô phải kiểm tra tài khoản cá nhân của anh ta và loại bỏ những thư rác đã lọt qua thiết bị lọc, sau đó so sánh địa chỉ của người gửi trên thư xem có phù hợp với danh sách những người mà thư của họ cần được phân thành nhiều loại không. Điều này nghe có vẻ không giống như công việc cô đã nhận, cho tới khi cô mở hộp thư và phát hiện ra hơn bốn trăm bức thư đang đợi cô xử lý.

Có hàng tá các bức thư từ các cơ sở từ thiện yêu cầu anh ta đóng góp hoặc xác nhận, và những lời nhắn của gia đình hoặc bạn bè, gồm ít nhất ba đến bốn thư mỗi ngày từ bà mẹ. Và những lá thư của những người hiếm hoi ngưỡng mộ anh ta hoặc, trong một số trường hợp, nói năng không thiện cảm lắm về anh ta. Việc xem xét và liên hệ tất cả những bức thư này với danh sách địa chỉ mà anh ta đã cung cấp cho cô sẽ là một nhiệm vụ chán ngắt và mất thời gian. Và cứ như thế mỗi lần cô vừa xóa đi hay xếp loại xong một bức thư thì lại có một bức thư khác được gửi đến hộp thư.

Khi mệt mỏi và mệt nhọc khiến mắt cô mờ đi, cô nghỉ một lát và chuyển xuống mục thứ hai trong danh sách. Thư thoại. Theo chỉ dẫn của anh ta, cô quay số và nhập PIN, và suýt ngã khỏi ghế khi có một giọng nói thông báo rằng anh ta có hai trăm sáu mươi sáu tin nhắn! Cô không có nhiều tin nhắn đến thế trong một tháng, một tuần còn ít hơn nhiều. Và cô không thể không tự hỏi có bao nhiêu trong số những thư đó là của phụ nữ.

Không mất nhiều thời gian để biết.

Có cô Amber làm ở quầy bar của khách sạn, Jennifer ở câu lạc bộ, Alexis

ở khu trượt tuyết, và hơn nửa tá nữa. Hầu hết gọi tới hơn một lần, mỗi tin nhắn nghe tuyệt vọng hơn và thiếu thốn tình cảm hơn. Đứng đầu trong số đó, tuy nhiên, lại là bà mẹ của Charles. Bà dường như kèm với mỗi lời nhắn là một cú điện thoại, hoặc có thể ngược lại. Thịnh thoảng nhiều hơn. Và bà mở đầu các cuộc gọi theo chính xác cùng một kiểu, Mẹ đây. Mẹ biết là con bận, nhưng mẹ phải nói với con...

Như cô có thể thấy thì không có gì khẩn cấp. Chỉ những tin tức ngẫu nhiên về gia đình hay bè bạn, hay những lời nhắc nhở về sự kiện mà anh ta đã hứa tham dự. Một phụ nữ hấp dẫn từ một gia đình nề nếp mà bà muốn anh ta gặp. Và bà dường như có vô số những tên gọi các con vật nuôi làm cảnh để gọi anh ta. Quả bí ngô và Viên kẹo, Tình Yêu và Báu vật. Mặc dù cái tên mà Victoria thích là Miếng sườn cừu.

Mẹ của anh ta dường như không bao giờ đòi hỏi, hay chờ đợi thư phúc đáp, và những tin nhắn của bà tràn trề sự ngọt ngào của mật ngọt khiến Victoria sồn da gà. Làm sao Charles có thể chịu đựng được?

Dễ thôi. Bằng cách bắt ai đó khác đọc tin nhắn cho anh ta.

Cô dành khoảng hai giờ tiếp theo để nghe khoảng một trăm thư thoại đầu tiên, sao chép lại cho Charles, bao gồm cả những số điện thoại để trả lời nếu anh ta cần trả lời. Cô gửi thẳng vào hộp thư mọi tin nhắn cho tới khi cô có thời gian để xử lý. Có thể mất vài ngày để xử lý giữa tin nhắn và thư thoại.

“Sẽ làm việc khuya à?”

Giật mình vì bị bất ngờ, cô suýt nữa đánh rơi điện thoại. Cô nhìn lên và thấy Charles đang đứng ở cửa ra vào thông giữa hai văn phòng của họ. Cô không thể không tự hỏi anh ta đã đứng ở đó theo dõi cô bao lâu rồi.

“Tôi xin lỗi, anh nói gì cơ?” Cô nói, đặt điện thoại xuống.

Phản ứng của cô dường như khiến anh ta thích thú. “Tôi hỏi cô sẽ làm việc khuya à.” Cô nhìn đồng hồ của mình và nhận ra đã gần tám giờ tối. Cô đã làm việc qua cả giờ ăn trưa và ăn tối. “Tôi nghĩ là tôi đã không để ý tới thời gian.”

“Cô không bị đòi hỏi làm thêm giờ.”

“Tôi có nhiều việc phải làm cho kịp.” Ngoài ra cô thà bận rộn làm việc hơn là ngồi nhà một mình trong khi căn hộ cô buộc phải thuê khi cha cô không còn khả năng giữ được điền sản của gia đình. Kể từ khi cô được sinh ra, ngôi nhà đó là nơi duy nhất cô gọi là nhà. Nhưng bây giờ có một gia đình mới đang sống ở đó. Những người lạ đang chiếm những căn phòng được dự định dành cho con cái của cô một ngày nào đó.

Mỗi lần cô đặt chân vào nơi ở mới là một lần cô buồn rầu nhớ rằng những gì họ có đều đã mất. Và cô tự nhắc mình rằng Charles là người đã tác động vào chuyện đó.

Anh ta chia ra cái mà cô cho là điện thoại mới của cô. Một món đồ điện tử loại mới nhất, đắt tiền nhất trên thị trường. “Trước khi Penelope ra về, bà

ấy đã mang cái này đến.”

Cô chợt cảm thấy lo ngại. Thư ký của anh ta đã ra về ư? Có nghĩ là chỉ có mình họ thôi?

Cô tự hỏi liệu có còn ai khác nữa ở trong tòa nhà hay không, và liệu làm việc một mình với anh ta có phải là khôn ngoan hay không. Cô hầu như không biết anh ta.

“Tất cả mọi người đã ra về rồi sao?” cô hỏi bằng một giọng mà cô hy vọng nghe có vẻ thờ ơ.

“Đây là một hãng luật. Lúc nào cũng có ai đó làm việc khuya để giải quyết một vụ án hoặc một luật sư trẻ làm việc qua đêm. Nếu an toàn là điều cô quan tâm thì khu đỗ xe được camera giám sát hai tầng trên hai tầng, và chúng tôi thuê an ninh giám sát chi tiết ở hành lang hai tầng trên đây.”

“Ồ, biết được điều đó thật tốt.” Tuy nhiên, khi anh ta bước về phía bàn của cô để đưa cho cô chiếc điện thoại, cô hơi căng thẳng. Anh ta thật cao lớn và cao ngạo. Và thật... với dáng vẻ như thế...

“Đây là một chiếc PDA và đồng thời là một chiếc điện thoại. Và cô có thể dùng kiểm tra thư cũng như vào Internet. Nếu cô đưa đến chỗ Nigel ở phòng trợ giúp kỹ thuật ở tầng bốn vào sáng ngày mai, anh ta sẽ cài đặt mọi thứ cho cô.”

“Được.” Khi cô cầm chiếc điện thoại từ tay anh ta, những ngón tay của họ chạm vào nhau và cô phải cố hết sức để không bước giật lùi. Chỉ là một cú chạm nhẹ, tuy nhiên cô cảm thấy hơi ấm và một luồng điện lướt trên da cô. Điều này chẳng có nghĩa lý gì xét việc cô không hề thích anh ta.

“Tôi đã xem qua các tin nhắn của anh,” cô nói với anh ta. “Mẹ của anh gọi tôi. Nhiều lần”

“Ồ, thật là một sự ngạc nhiên,” anh ta nói, một vẻ giận dữ thấy rõ trong giọng nói. “Có lẽ tôi nên cảnh báo cô rằng khi tiếp xúc với mẹ tôi, cô phải tỏ ra cứng rắn nếu không bà sẽ lấn át cô.”

“Tôi có thể làm thế.” Tỏ ra cứng rắn chưa bao giờ là một vấn đề đối với cô. Trong thực tế, đã có những trường hợp cô bị trách cứ là quá cứng rắn. Một sự cần thiết đối với bất cứ phụ nữ nào ở vị trí quyền lực. Trong sự nghiệp của mình, cô đã học được từ rất sớm không để cho ai lấn át mình.

“Tốt.” Anh ta liếc nhìn đồng hồ. “Tôi đang trên đường về nhà, và bởi dường như cả hai chúng ta đều chưa ăn tối, sao cô không để tôi đưa cô đi ăn tối?”

Lúc đầu là lời mời ăn trưa, bây giờ là ăn tối? Anh ta không thể chấp nhận lời từ chối hay sao chứ? “Không, cảm ơn anh.”

Sự phản đối của cô dường như khiến anh ta thích thú. Anh ta nhún vai và nói, “Tuỳ ý cô thôi.” Điều này phải được hiểu thế nào đây? Anh ta trông chờ cô cư xử theo cách của ai đây? Của anh ta ư?

“Tôi sẽ tới cửa hiệu giặt là ngày mai để lấy đồ cho anh. Anh có quần áo

bản nào ở nhà mà tôi nên đưa đi giặt không?”

“Thực tế là có. Sáng ngày mai người quản gia của tôi nghỉ nhưng tôi sẽ cô nhớ để ở bên cạnh cửa trước khi đi làm. Cô có muốn tôi cho xe đến đón cô không?”

“Tôi có thể tự lái xe được.”

Cha cô luôn có tài xế riêng – cho tới gần đây, tuy nhiên – nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy thoải mái khi có tài xế lái xe đưa cô đi. Cô quá độc lập. Cô thích tự kiểm soát hoàn cảnh và điểm đến của mình. Việc này dễ dàng hơn khi cha cô còn sở hữu công ty. Khi cô đang điều hành. Đáp lại những ý thích bất chợt của ai đó khác sẽ là... một sự thách thức. Anh ta nhún vai. “Nếu đó là điều cô thích. Tôi nghĩ là tôi sẽ gặp cô vào ngày mai.”

Thật không may, vâng, ta sẽ gặp lại. Và họ sẽ gặp nhau gần như mỗi sáng trong vòng sáu tháng tới. “Tạm biệt.”

Trong khoảng vài giây rất dài, anh ra chỉ nhìn cô, sau đó anh ta nở một trong những nụ cười quyền rũ chết người trước khi bước ra khỏi văn phòng của cô và khép cửa lại. Mặc dù cô có ý nghĩ không hay về anh ta, cô có ý nghĩ không hay về anh ta, cô không thể không cảm thấy hồi hộp.

Khi Victoria về đến nhà, cô kiểm tra tin nhắn điện thoại và thấy cha cô gọi đến vài lần. Hẳn ông băn khoăn muốn biết ngày làm việc đầu tiên của cô đã trôi qua như thế nào. Tất cả những gì cô muốn làm là ngã vào giường và ngủ, nhưng nếu cô không gọi lại ông sẽ lo lắng. Cô quay số của ông, biết rằng cô sẽ phải nhẹ nhàng, và phải lựa chọn từ ngữ cẩn thận, để không làm ông phiền lòng.

Ông trả lời, giọng của người bị tổn thương và phiền muộn. “Cha đã nghĩ là con sẽ không gọi.”

Cô choáng váng khi nghe giọng ông già như thế. Quá yếu ớt đối với một người đàn ông sáu lăm tuổi. Ông từng là một người mạnh mẽ và thích ngao du. Gần đây ông dường như tàn úa đi. “Tại sao con lại sẽ không gọi chứ?”

“Cha nghĩ con có thể giận cha vì đã bắt con nhận công việc đó. Cha biết sẽ chẳng thể dễ dàng khi làm việc cho những con người đó.”

Đó là cái cách ông đề cập đến gia đình hoàng gia. Những con người đó. “Con đã nói với cha hàng triệu lần, cha ạ, rằng con không buồn phiền. Đây là một công việc tốt. Con có thể kiếm ở đâu đồng lương hậu hĩnh như thế chứ? Nếu công việc suôn sẻ, việc chia lợi nhuận sẽ khiến con trở thành người phụ nữ rất giàu có.” Cô thấy một chút trớ trêu là cô đang sử dụng đúng những lời mà lúc đầu cha cô đã dùng để thuyết phục cô nhận công việc này.

“Cha biết,” ông nói tiếp. “Nhưng không có đồng lương nào, cho dù lớn đến đâu, có thể bù đắp cho những gì mà chúng ta đã bị lấy cắp.”

Và cô biết ông sẽ sống với sự tiếc nuối đó cho đến cuối cuộc đời. Tất cả những gì cô có thể làm là tiếp tục an ủi ông rằng đó không phải lỗi của ông. Tuy nhiên, bỏ qua chuyện đây là lỗi của ai, cô không thể không có cảm giác

rằng cô sẽ dành phần còn lại của cuộc đời mình để trả món nợ đó.

“Khách sạn có đẹp không?” ông hỏi một cách miễn cưỡng.

“Ồ, thực tế là con vẫn chưa nhìn thấy khách sạn đó.”

“Tại sao không?”

“Ôi, trời, sẽ khó giải thích đây. “Vẫn chưa có vị trí giám đốc trong khách sạn ngay lúc này,” cô nói, và kể cho ông về công việc với ngài Công tước, nhấn mạnh rằng hợp đồng của cô sẽ không thay đổi.

“Điều đó hoàn toàn không thể chấp nhận được,” ông nói và cô có thể thực sự cảm thấy là huyết áp của ông đang tăng, cũng có thể hình dung mạch máu ở thái dương của ông tăng lên. Ông đã bị hai cơn đau tim. Một cơn nữa có thể gây chết người.

“Không sao cha ạ. Thực đấy.”

“Con có muốn cha gặp luật sư của cha không?”

Không đời nào cô muốn thế. “Không ạ.”

“Con có chắc không? Chắc chắn là ông ta có thể làm được điều gì đó.” Phải chăng ông quên là chính luật sư của ông phải chịu một phần trách nhiệm vì đã đẩy họ vào tình cảnh rối ren này?

“Không cần đâu, cha ạ. Thực sự không tồi như vậy, Trong thực tế, con nghĩ chuyện này có thể là một thách thức. Một sự thay đổi nhịp độ tuyệt vời.”

Ông chấp nhận lời nói dối của cô, và giọng ông bớt chút căng thẳng. Ông nói sang chuyện khác và họ tiếp tục nói về bữa tiệc sắp tới cho một người bạn của gia đình, và cô cố gắng giữ thái độ vui vẻ và lạc quan. Cho tới lúc cô gác máy, cô cảm thấy kiệt sức vì cố gắng.

Việc thực hiện nghĩa vụ của cô có thể khá là mệt mỏi, nhưng cô có thể thấy là việc nghĩ ra một mưu mẹo để giữ cho cha cô bớt giận sẽ là một công việc lâu dài và khó khăn. Nhưng cô có lựa chọn nào khác? Cô là tất cả những gì cha cô còn lại trên đời này. Ông đã hy sinh rất nhiều vì cô. Ông đã biến cô thành trung tâm vũ trụ của ông.

Cho dù có chuyện gì, cô cũng không thể để ông thất vọng.

Ba

Charles sống ở một khu riêng biệt, có công đóng nặng nề và được bảo vệ kỹ lưỡng, ở thành phố Pine Bluff cách bờ biển mười lăm dặm. Ngôi nhà của anh ta, một công trình cao chót vót bằng đá và kính, tọa lạc trên một dải đất hình cung trên sườn dốc nhìn ra đại dương. Đó là một ngôi nhà lớn đối với một người độc thân, nhưng điều đó chẳng khiến cô ngạc nhiên. Cô chắc là anh ta có tiền để mà phung phí.

Victoria đưa xe lên con đường vòng cung và đỗ xe cạnh cửa ra vào. Cô trèo ra khỏi xe và ngắm nhìn quang cảnh tuyệt đẹp, hít đầy phổi không khí mùa thu trong sạch có vị mằn mặn. Nếu không có gì khác, thì ngài Công tước có sở thích về bất động sản không chệ vào đâu được. Cũng như sở thích của anh ta về thiết kế nội thất, cô thừa nhận, sau khi dùng mã số mở cửa và bước vào sảnh. Màu be ấm và sắc thẫm của xanh lá cây và xanh da trời đón chào cô bên trong. Gian sảnh dẫn vào một phòng khách rộng rãi với một chiếc lò sưởi bằng đá nhám cao đến tận đỉnh của trần nhà nghiêng. Lẽ ra trông nó có vẻ lạc lõng với cách bài trí hiện đại, nhưng thay vì thế, nó lại đem lại cho gian phòng sự ấm áp và độc đáo.

Cô đã định chỉ vớ lấy đồ để giặt và đi ngay, nhưng cái túi mà anh ta nói là sẽ để cạnh cửa không có ở đó. Hoặc là anh ta chưa để hoặc là đã quên. Cô đoán là trường hợp thứ hai.

“Xin chào!” cô gọi, cố lắng nghe xem có dấu hiệu của sự sống nào không, nhưng ngôi nhà vẫn lặng lẽ. Cô sẽ phải tự tìm lấy quần áo bẩn để đem giặt, và nơi hợp lý để tìm là phòng ngủ của anh ta.

Cô đi theo cầu thang được trải thảm sang trọng lên tầng hai và tới một hành lang thoáng và rộng nhìn xuống gian phòng sinh hoạt gia đình ở bên dưới. Ngôi nhà nơi cô đã lớn lên có sự bài trí truyền thống hơn, nhưng cô thích cách bố trí mặt bằng trong ngôi nhà của Charles.

“Xin chào!” cô lại gọi, nhưng không được trả lời. Giữa sự lựa chọn đi về bên trái hay bên phải, cô chọn bên phải và ghé nhìn vào khoảng nửa tá các cánh cửa đang mở. Hầu hết là phòng không có người ở. Nhưng ở cuối hành lang thì cô gặp may. Một dãy phòng lớn.

Nơi đây bài trí ấm áp như phòng khách, nhưng rõ ràng là nam tính hơn. Một chiếc giường lớn, chưa được xếp dọn, cô nhận thấy, được chạm khắc từ gỗ anh đào màu sẫm nằm chính giữa gian phòng. Và không khí tràn ngập mùi nước hoa anh ta đã dùng hôm trước.

Cô thử gọi to một lần nữa “Xin chào! Có ai ở đây không?” và được đáp lại bằng sự im lặng.

Có vẻ như chẳng có ai ở nhà.

Có cảm giác như một kẻ đột nhập, cô bước vào bên trong, tự hỏi tủ quần áo được giấu ở đâu. Cô tìm thấy nó bên ngoài phong tắm, một tủ rộng với từng hàng từng hàng những bộ vét bằng chất liệu tốt nhất cô từng thấy được treo ngay ngắn theo thứ tự màu sắc. Bên cạnh chúng là những chiếc sơ-mi công sở, và bên cạnh đó là chiếc giá chắc chắn có tời ba trăm chiếc cà vạt treo trên mắc. Cô tự hỏi liệu anh ta có dùng tới tất cả không. Ngăn bên kia của chiếc tủ có vẻ không ngăn nắp, và ở phía sau cô phát hiện một túi quần áo bẩn tràn ra ngoài chiếc sọt đựng được ghi rõ Quần Áo Bẩn Cần Giặt.

Hầu hết là áo sơ-mi. Trắng, be, vài chiếc xanh da trời nhạt. Cô cũng nhận thấy mùi nước hoa ở đây đậm hơn. Và quen thuộc một cách lạ lùng. Không

phải là mùi nước hoa của người đàn ông mà cô chỉ biết mới có một ngày. Có lẽ cô biết một ai đó cũng dùng loại nào.

Hoàn toàn vì tò mò cô nhặt một chiếc sơ-mi lên và đưa lên mặt, hít một hơi dài. “Tôi thấy là cô đã tìm thấy đồ để giặt của tôi” Cô bị giặt mình bởi giọng nói bất ngờ đến nỗi cô kêu ré lên kinh ngạc và quay lại, nhưng gót giày vướng vào thảm và cô ngã nhào vào dây quần treo gọn ghẽ, lôi theo vài bộ khi cô ngã xuống sàn nhà. Má đỏ chấy vì bối rối, cô ngẩng lên và thấy Charles đang đứng nhìn cô, không mặc gì ngoài chiếc khăn tắm ướt quần quanh hông mảnh mai và một nụ cười thích thú.

Cô nhanh chóng đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nhưng đã kịp ghi nhận một bộ ngực nổi vòng ngực cười, những cơ ngực hoàn hảo, đôi vai rộng cứng cáp, và những bắp tay đáng để khao khát. Chết tiệt cái trí nhớ như in đáng ghét của cô.

“Tôi không có ý làm cô giặt mình,” anh ta nói. Anh ta đưa một tay ra để giúp cô đứng dậy và cô bối rối đến nỗi đành phải chấp nhận điều đó.

“Anh đang làm gì ở đây?” cô nạt nộ khi đã đứng lên được

Anh nhún vai. “Tôi sống ở đây”

Cô nhìn đi chỗ khác, giả vờ vuốt lại những nếp váy, để khỏi nhìn vào tất cả sự hoàn hảo như của một pho tượng của anh ta. “Tôi cho rằng anh đã đi làm.”

“Bây giờ mới bảy giờ bốn lăm”

“Tôi đã gọi nhưng không ai trả lời.”

“Đá granite ở phòng tắm lớn được trám ngày hôm qua, nên tôi dùng phòng để trông ở sảnh bên dưới nhà.”

“Xin lỗi,” cô làm bằm, chạy ra chỗ khác để anh ta không nhận ra là cô đang cố ý

“Cái đó làm sao vậy?” anh ta hỏi.

Cô vẫn đang cầm chiếc sơ-mi cô nhặt lên từ chiếc sọt đựng đồ để giặt, và cô nhận ra rằng anh ta hẳn đã thấy cô ngửi chiếc áo đó. Có gì có thể khó xử hơn thế nữa?

“Tôi đang kiểm tra xem nó có bản không,” cô nói, trong lòng cảm thấy khó chịu vì lời bào chữa vụng về như vậy.

Charles nhe răng cười, “Ồ vậy thì, để tiện cho sau này, tôi sẽ không giữ thói quen để quần áo sạch vào cái sọt đó”

“Tôi sẽ nhớ điều đó,” Và cô sẽ ghi nhớ trong đầu là sẽ không bao giờ bước vào nhà anh ta cho tới khi cô hoàn toàn chắc chắn là anh ta không ở nhà, hoặc ít nhất thì cũng ăn mặc chỉnh tề.

“Ồ tôi sẽ tránh đường cho anh.”

Cô quay lại và vợ lấy chỗ quần áo còn lại trong sọt, chăt đầy cánh tay. Anh ta bước tránh ra và cô lao qua anh ta, và lao qua cửa.

“Cô đừng đi ngay nhé” anh ta nói.

Cô dừng lại và quay nhìn anh ta. Cô thấy anh ta đang đứng dựa lưng ở lối vào phòng thay quần áo. Cô cố không nhìn xuống phía dưới cổ anh ta. “Tại sao?”

“Tôi đang định gọi tài xế. Nhưng một khi cô đã ở đây, tôi sẽ đi nhờ đến nơi làm việc cùng cô.”

Anh ta muốn đi xe cùng cô? “Nhưng tôi phải ghé qua tiệm giặt là trước. Tôi không muốn để anh đi làm muộn.”

“Tôi không ngại. Anh ta luôn ngón tay qua những lọn tóc ướt bóng, bắp tay nổi lên dưới làn da rám nắng, cơ ngực rộng rắn chắc và nổi cuộn cuộn, và phủ một lớp lông đen mịn. Anh ta có thể là một gã lồ bịch cao ngạo, nhưng Chúa ơi, lại là một gã rất đẹp trai.

“Cho tôi năm phút, anh ta nói và cô im lặng gật đầu, hy vọng rằng miệng mình không há ra và đang chảy nước miếng.

“Có cà phê trong bếp,” anh ta nói thêm, sau đó quay lại phòng thay đồ, vừa tháo nút buộc ở thắt lưng.

Điều cuối cùng cô nhìn thấy, trước khi anh ta biến mất vào bên trong, là chiếc khăn tắm rơi xuống sàn, và đường cong trên người của cái mông được cấu tạo hoàn hảo.

Charles ngồi ở ghế bên cạnh lái xe trong chiếc xe hai chỗ bỏ mui được của Victoria, ngắm nhìn cô qua cửa sổ của cửa hàng giặt là. Anh những tưởng cô sẽ lái một chiếc xe tiện dụng hơn. Một chiếc mui kín, hoặc thậm chí một chiếc mini SUV. Không phải là một chiếc thể thao, màu đỏ mà tốc độ chỉ phù hợp cho xa lộ. Và chiếc xe có bộ truyền lực điều khiển bằng tay, điều anh hiếm thấy ở xe của những người phụ nữ. Tuy nhiên chiếc xe rất vừa vặn, với kích cỡ thích hợp. Nhỏ và gọn, giống y như cô. Nhỏ đến nỗi đầu anh có thể làm bật tung nóc xe nếu anh không cúi xuống.

Ngày hôm nay cô đã đem lại rất nhiều điều kinh ngạc. Nhất là phản ứng của cô khi anh chào cô mà không mặc gì ngoài chiếc khăn tắm. Nói một cách nhẹ nhàng, cô đã bị xáo động. Sau sự tiếp đón lạnh nhạt trong văn phòng của cô tối qua, anh đã bắt đầu tự hỏi liệu quyển rữ cô có hơi chút khó khăn hơn là anh đã dự liệu không. Bây giờ thì anh chắc chắn là cô cũng cảm thấy như anh vậy. Thậm chí nếu điều này có nghĩa là chơi bản. Giống như việc làm rơi chiếc khăn tắm trước khi anh bước vào phòng thay đồ.

Victoria bước ra khỏi tòa nhà với một ôm lớn quần áo sạch, gói trong những túi ni-lông vắt trên tay. Cô chất chúng vào trong thùng xe, sau đó chui vào ghế lái xe. Váy cô xéch lên vài xen-ti-mét cho anh thấy cặp đùi ngon lành đi tất của cô,

Nếu cô có nhận thấy anh đang nhìn, cô cũng không để lộ.

“Họ đã tẩy vết ố trên tay áo vét của anh,” cô nói với anh ta, khi cô xoay khóa và động cơ rồ lên. Cô kiểm tra gương chiếu hậu để quan sát xe cô đang đến, sau đó đạp chân ga và xe lao lên đường, sang số êm đến nỗi anh hầu

như không cảm thấy cô gài số.

Cô đánh vòng qua một góc phố, và anh phải túm lấy tay vịn để khỏi bị ngã lộn. “Cô đang vội à?” Cô liếc nhìn anh lạnh nhạt, “Không”.

Cô về số và vòng một góc phố nữa nhanh đến nỗi anh có thể thề là bánh xe một bên bị nhấc hẳn khỏi vỉa hè.

“Cô biết đấy, cái tòa nhà đó sẽ chẳng biến mất đâu,” anh nói.

“Đây là cách tôi lái xe. Nếu anh không thích thì đừng yêu cầu đi cùng tôi.” Cô quanh một góc phố nữa rất nhanh, và anh hoàn toàn chắc cô làm thế để làm anh khó chịu.

Nếu cô luôn lái xe như vậy thì thật ngạc nhiên là cô vẫn còn sống. “Chỉ là tò mò thôi, cô gặp bao nhiêu tai nạn rồi?” “Tôi chưa bao giờ bị tai nạn. Cô lao vào làn đường bên cạnh, cắt ngang một chiếc xe ngay đằng sau họ và tài xế chiếc xe đó bám còi inh ỏi để trả đũa.

“Cô đã gây nhiều tai nạn phải không?”

Cô bắn cho anh ta một cái nhìn lạnh nhạt nữa, “Không”

“Tiếp theo cô sẽ nói với tôi rằng cô chưa bị phạt tốc độ lần nào.”

Lần này cô im lặng. Anh đã hoàn toàn đúng.

Cô rẽ mạnh về bên trái vào chỗ đỗ xe dưới tầng hầm trong tòa nhà của anh ta, dùng khóa thẻ để mở cổng, lao vào chỗ qui định cho cô và tắt động cơ.

“Ồ, đây đúng là một cuộc phiêu lưu,” anh nói, tháo thắt lưng an toàn.

Cô thả chìa khóa vào trong ví và mở cửa xe. “Tôi đã đưa anh đến đây vẫn còn sống, không phải vậy sao?”

Chỉ bằng phép màu của Chúa, anh tin vậy.

Họ ra khỏi xe và đi đến chỗ thang máy, lên tầng mười. Cô đứng im lặng bên cạnh anh suốt cả thời gian đó.

Thang máy dừng lại ở tầng của họ, và khi họ bước ra anh đặt một bàn tay lên eo lưng cô. Một hành động tự nhiên, nhưng có vẻ như cô không đánh giá cao cố gắng tỏ ra là một người đàn ông lịch sự đó của anh ta. Cô bắn cho anh ta một cái nhìn giận dữ. “Anh đang làm gì vậy?”

Anh giơ tay lên bằng cử chỉ phân bua. “Xin lỗi. Chỉ là tỏ ra lịch sự thôi.”

“Anh có chạm vào tất cả các nhân viên nữ một cách không phù hợp như vậy không?”

Cô ta có vấn đề gì vậy? Lúc này anh nghĩ cô đã bắt đầu tỏ ra thân thiện với anh, nhưng anh dường như không thể hiểu cô một cách chính xác.

“Tôi không có ý xúc phạm cô.”

“Ồ, anh đã làm thế.”

Một cặp đang đứng ngoài hành lang bên ngoài văn phòng của anh ngừng nói chuyện để nhìn anh và Victoria.

“Tại sao chúng ta không vào văn phòng của tôi và nói về chuyện này,” anh điềm tĩnh nói. Cô gật đầu, và anh suýt nữa lại phạm sai lầm khi định

chạm vào cô, và rút tay lại một giây trước khi chạm vào vai cô.

Anh không thể dừng được, anh là một người đàn ông cường tráng. Và cho tới hôm nay, dường như chưa từng có ai thấy phiền vì điều đó cả.

Penelope đã đang ngồi sau bàn làm việc của mình, đang gõ trên bàn phím. Phản ứng thấy được duy nhất khi anh đưa Victoria vào văn phòng của anh là một bên mày của cô hơi nhếch lên. Anh thích điều này ở người thư ký của mình. Cô luôn tỏ ra kín đáo. Anh cũng biết chính xác cô đang nghĩ gì. Anh đã mất một trợ lý nữa. Việc này không hoàn toàn khác thường, cho tới khi anh nhận ra rằng mình thậm chí chưa ngủ với người này.

“Penelope, làm ơn hãy hoãn các cuộc gọi đến cho tôi.” Anh mở cửa và ra hiệu cho Victoria vào trong, sau đó đóng cửa lại. “Cô ngồi đi”.

Cầm cô hát lên bướng bỉnh. “Tôi thích đứng hơn, cảm ơn.”

“Được.” Anh có thể thấy là cô sẽ không dễ dàng cho qua chuyện này. Anh vòng qua bàn và ngồi xuống. “Nào cô có thể cho tôi biết vấn đề là gì không?”

“Vấn đề là cách cư xử của anh hôm nay hoàn toàn không phù hợp.”

“Tất cả những gì tôi làm là chạm vào lưng cô.”

“Vấn đề ở đây là các ông chủ không được phép khóa thân đi đi lại lại trước mặt nhân viên của mình.”

“Tôi không khóa thân.”

“Không phải lúc nào cũng vậy.”

Thế đấy, vậy là cô đã nhìn. “Tôi có cần phải chỉ ra là cô đang ở trong nhà của tôi không? Khi tôi bước vào phòng thay đồ của mình tôi không trông chờ là cô có mặt ở đó. Đang ngủ những chiếc sơ mi của tôi.”

Má cô đỏ hồng lên, nhưng không chịu thua. “Và tôi cho rằng chiếc khăn tắm không ngẫu nhiên rơi xuống.”

“Tôi nhắc lại, nếu cô không đang nhìn tôi, thì cô đã không nhìn thấy gì cả.”

Mắt cô mở to giận dữ. “Tôi không nhìn anh.”

“Thừa nhận đi, cưng, cô không thể rời mắt khỏi tôi.” Anh ngả người dựa vào lưng ghế. Thực tế tôi cảm thấy hơi bị xâm phạm”.

“Anh cảm thấy bị xâm phạm ư?” Cô nghiêng rặng mạnh đến nỗi anh sợ cô sẽ làm vỡ răng của mình. Cô không dễ bị điều khiển, nhưng một lần anh đã khiến được cô... tức giận.

“Nhưng tôi sẵn sàng bỏ qua và quên đi chuyện đó,” anh nói.

“Tôi đã đọc email và nghe các tin nhắn điện thoại của anh. Tôi biết anh là loại đàn ông như thế nào, và tôi sẽ bảo anh tránh xa tôi ra. Tôi không muốn ở đây cũng như anh không muốn vậy, nhưng anh đã làm cái việc là hủy hoại gia đình tôi kỹ lưỡng đến nỗi tôi cần có công việc này. Như tôi thấy được thì chúng ta bị gắn vào nhau. Nếu anh đang cố buộc tôi phải bỏ việc, thì sẽ không có hiệu quả đâu. Và nếu như anh tiếp tục khóa thân đi nghênh

ngang trước mặt tôi và chạm vào tôi một cách không phù hợp tôi sẽ kiện anh vì tội quấy rối tình dục nhanh đến mức anh sẽ không biết mình bị đập vì chuyện gì.”

Anh không thể kiềm chế được nụ cười cứ chực xuất hiện trên khóe miệng mình. “Tôi đã đi nghênh ngang hả?”

Cô há hốc miệng, như thể cô không tin là anh ta đang biến chuyện này thành trò đùa. “Anh thực sự hết cách.”

“Cám ơn.”

“Đó không phải là lời khen! Anh hẳn là một – “cô cố tìm từ thích hợp, nhưng những gì mà cô nghĩ ra được là “kẻ hợm hĩnh, tự mãn nhất mà tôi từng gặp!”

Anh ta nhún vai. “Hợm hĩnh, đúng. Tự mãn, đôi lúc. Nhưng bất kỳ ai cũng sẽ nói với cô rằng tôi là một gã tuyệt vời.”

“Tuyệt vời ư?”

“Và công bằng.”

“Công bằng? Anh đã dàn xếp một vụ làm ăn mà nó đã hủy hoại cha tôi. Việc đó đã lấy đi đất đai của chúng tôi trong năm thế hệ qua, và anh gọi đó là công bằng? Chúng tôi mất việc kinh doanh, và ngôi nhà của mình. Chúng tôi đã mất mọi thứ là do anh.”

Anh không biết cô lấy thông tin từ đâu, nhưng cô đang làm lẫn. “Chúng tôi không lấy cắp thứ gì cả. Thỏa thuận mà chúng tôi đưa ra với cha cô là một món quà.”

Mặt cô nhăn nhúm vì giận dữ. “Một món quà ư?”

“Ông ấy không thể có một thỏa thuận tốt hơn từ bất kỳ một ai khác.”

“Việc hủy hoại những người tốt trên danh nghĩa gia đình hoàng gia không làm cho việc này bớt bản thủ hay sai trái.”

Tất cả những điều này bắt đầu trở nên rõ ràng. Thái độ thiếu biết ơn của cô đối với gia đình hoàng gia và với hợp đồng tuyển dụng hào phóng mà cô nhận được. Và chỉ có một cách giải thích. “Cô không biết gì về tình trạng tài chính của khách sạn Houghton trước đây phải không?”

Cô ngay lập tức tỏ thái độ phòng thủ. “Điều đó phải được hiểu như thế nào? Đúng, cha tôi quản lý vấn đề tài chính, nhưng ông luôn cho tôi biết thông tin. Việc kinh doanh không tốt, nhờ phúc của Royal Inn, nhưng chúng tôi sẽ không đời nào thất bại.”

Đột nhiên anh cảm thấy tiếc cho cô. Và anh không thích điều anh sẽ phải làm tiếp theo, nhưng việc này là cần thiết. Cô xứng đáng biết sự thật, trước khi cô làm điều gì đó khờ dại và biến cả cha cô lẫn bản thân mình thành những kẻ ngốc.

Anh ấn điện thoại nội bộ trên bàn làm việc của mình. “Penelope, làm ơn mang cho tôi hồ sơ về việc tiếp quản khách sạn Houghton.”

“Anh đang làm gì vậy?” Victoria gặng hỏi. Có lẽ là đang mắc một sai

lầm lớn. “Một cái gì đó đi ngược lại sự phán xét đúng đắn hơn của tôi.”

Victoria đứng đó, chờ người và không nói được gì cho tới khi Penelope xuất hiện một khoảnh khắc sau đó với cặp hồ sơ lớn màu nâu dày chặt. Cô ta đưa nó cho anh, nhưng chỉ sau khi bắn cho anh một cái liếc mắt nghiêm khắc. Penelope biết anh sẽ làm gì và sự mạo hiểm mà anh sẽ gặp. Và rõ ràng là cô ta không tán thành. Nhưng cô ta không nói một lời. Chỉ đi ra và đóng cửa lại.

“Những thứ chứa trong này là hồ sơ mật,” anh nói với Victoria. “Tôi có thể khiến sự nghiệp của mình bị nguy hiểm bằng việc cho cô xem. Nhưng tôi nghĩ đây là một thứ mà cô cần xem. Trong thực tế, tôi biết đó là gì.”

Lúc đầu anh nghĩ là cô sẽ từ chối đọc. trong một vài khoảnh khắc kéo dài cô chỉ chăm chăm nhìn anh. Nhưng hẳn sự tò mò đã chi phối cô, bởi cuối cùng cô đưa tay ra cầm lấy cặp hồ sơ.

“Hãy đem về văn phòng của cô và xem kỹ,” anh nói.

Không nói một lời cô quay đi và bước qua khung cửa thông giữa văn phòng của họ.

“Hãy đến gặp tôi nếu cô có điều muốn hỏi,” anh nói với theo cô, ngay khi cô đóng sập cửa lại sau lưng. Và anh chắc là cô sẽ có các câu hỏi. Bởi như anh có thể thấy, tất cả những gì cha cô nói với cô đều là giả dối.

Bốn

Victoria cảm thấy khổ sở.

Khổ sở trong tâm trí và trong lòng. Cho tới tận sâu thẳm trong tâm hồn. Và càng đọc, cô càng cảm thấy tội tệ hơn.

Cô đọc chưa được một phần tư tập hồ sơ thì đã thấy rõ là không thể phủ nhận là gia đình hoàng gia không những không lấy cắp bất cứ thứ gì của họ mà còn cứu họ thoát khỏi sự phá sản hoàn toàn không thể tránh khỏi.

Nếu như họ không can thiệp, thì ngân hàng đã tịch thu tài sản thế chấp. Cô thậm chí không hay biết cha cô đã thế chấp khách sạn. Và ông nợ tiền thuế bất động sản lớn đến mức cơ ngơi này chỉ còn vài ngày nữa là bị tịch thu.

Điều tội tệ là rắc rối này bắt đầu từ khi Victoria còn là một đứa trẻ. Sau khi ông nội cô qua đời, và cha cô thừa hưởng việc quản lý khách sạn. Suốt thời gian đó, ông sống một cuộc sống thảnh thơi, bấp bênh, vượt quá khả năng của họ. Cho tới khi việc này cuối cùng làm ông suy sụp. Và ông đã giữ kín việc này bằng cách nói dối cô một cách hiển nhiên. Cô đã tin tưởng ông. Đã hy sinh rất nhiều vì cô nghĩ cô mắc nợ ông.

Nhờ có đề nghị hào phóng của hoàng gia, cô và cha cô còn có một mái

nhà. Và cô có một cơ hội có thể đưa cô tiến xa hơn là cô có thể mơ tới. Vậy mà cô vẫn có cảm giác hụt hẫng một cách khủng khiếp. Tất cả những điều cô biết về cha mình và về công việc kinh doanh của họ, về cuộc đời của cô, đều là giả dối.

Và cô đã thấy đủ.

Cô thu giấy tờ lại và xếp gọn ghẽ vào trong kẹp hồ sơ. Mặc dù cô sợ đối mặt với Charles, sợ thú nhận sự dối trá của cha mình, cô có lựa chọn nào khác? Ngoài ra, có lẽ anh ta đã biết rất rõ có điều gì đó trong sự đối kháng của gia đình cô là không phù hợp. Nếu như không có chuyện gì khác, thì cô nợ anh ta một lời xin lỗi vì lời buộc tội không có cơ sở và lời cảm ơn chân thành vì mọi thứ. Vì sự rộng lượng của gia đình anh ta và đặc biệt là sự thận trọng của họ..

Và chỉ có một việc duy nhất còn lại phải làm.

Một việc duy nhất cô có thể làm.

Cô nhắc điện thoại và quay số của Charles. Anh ta trả lời ngay ở tiếng chuông đầu tiên. “Lúc này có thuận tiện để nói chuyện với anh không?”

“Tất nhiên,” anh ta nói. “Hãy vào ngay đi.”

Cô gác máy, nhưng trong vài giây kéo dài, cô chỉ ngồi đó, dồn hết can đảm để đối mặt với anh ta. Và cô nghĩ chuyện hôm trước thật nhục nhã. Việc nhắc mình lên khỏi ghế và đi vào văn phòng của anh ta, về khép nép, là một trong những điều khó nhọc nhất mà cô từng làm.

Charles ngồi tại bàn. Anh ta có mọi lý do để tỏ ra tự mãn, nhưng thay vào đó là nụ cười thông cảm. Và cô thực sự không thể nói điều nào tệ hơn. Cô không đáng được anh ta thông cảm. Cô trao cho anh kẹp hồ sơ. “Cảm ơn đã cho tôi xem hồ sơ này, và đã tỏ ra rất trung thực với tôi.”

“Tôi nghĩ cô xứng đáng được biết sự thực.”

Cô hít một hơi dài. “Trước hết, tôi muốn cảm ơn anh và hoàng gia vì sự hào phóng. Làm ơn cho họ biết chúng tôi trân trọng sự can thiệp của họ đến như thế nào.”

“Chúng tôi?” anh hỏi, biết rằng cha cô không hề đánh giá cao bất kỳ điều gì mà hoàng gia đang làm vì họ. Mặc dù có hết cả cuộc đời cô cũng không thể hiểu tại sao. Lòng kiêu hãnh, cô cho là vậy. Hoặc sự bướng bỉnh. Dù cho lý do là gì đi nữa, thì cô không có tư cách xin lỗi họ ông. Và cũng không cần. Ông đã khiến họ mắc vào sự lộn xộn này, và bất cứ hậu quả nào ông phải chịu đều là do ông cả.

“Và trong khi tôi đánh giá cao cơ hội làm việc cho Royal Inn”, cô nói, tháo thẻ ID và đặt lên bàn của anh, “tôi e rằng tôi không thể nhận công việc này.”

Lông mày anh cau lại, “Tôi không hiểu.”

Cô đã nhận công việc này chỉ để làm hài lòng cha của cô, và bây giờ mọi thứ đều khác. Cô không nợ cha mình điều gì cả. Lần đầu tiên trong đời mình

cô sẽ đưa ra một quyết định dựa hoàn toàn vào điều mà cô muốn.

“Tôi không phải là một trường hợp từ thiện,” cô nói với Charles. “Tôi nợ anh quá nhiều rồi. Và không giống như cha tôi, tôi không muốn mắc nợ bất kỳ ai.”

“Cô đã xem hồ sơ, Victoria. Chúng tôi không buộc phải có trách nhiệm gì với cha cô. Cô có thực sự tin là chúng tôi sẽ tuyển dụng cô nếu không tin là cô có đủ năng lực cho vị trí đó không?” Cô không còn biết tin vào cái gì nữa. “Tôi xin lỗi, nhưng tôi thực sự không thể.”

“Cô sẽ làm gì?”

Cô nhún vai. Cô đã làm công việc điều hành khách sạn, và Royal Inn là khách sạn lớn nhất trên hòn đảo này. Cô sẽ chẳng thể tìm được một vị trí với đồng lương tương xứng ở bất kỳ đâu khác. Ít nhất thì cũng không ở đảo Morgan. Điều đó cũng có nghĩa là rời khỏi đảo. Có lẽ đây là lúc nên có sự thay đổi, là lúc nên thôi dựa vào cha cô và thực sự độc lập lần đầu tiên trong đời. Hoặc có thể là ông vẫn dựa vào cô.

“Tôi sẽ tìm một công việc khác.”

“Cô sẽ làm gì cho tới lúc đó?”

Cô thực sự không biết. Kể từ khi khách sạn bị chuyển nhượng, số tiền tiết kiệm mà cô có được nhanh chóng biến mất. Nếu cô tiếp tục không có được việc làm, cô sẽ phải sống ngoài đường.

“Tôi có ý này,” Charles nói. “Một sự sắp xếp có lợi cả hai bên.” Cô không chắc cô có thích nghe điều đó không, nhưng ít nhất cô cũng có thể nghe anh ta nói hết. Cô khoanh tay lại và nói,

“Tôi nghe đây.”

“Cô đã thấy sự hỗn loạn mà cuộc sống của tôi đang mắc vào. Hãy ở lại, chỉ đủ lâu để sắp xếp mọi thứ trật tự trở lại và để tuyển dụng và đào tạo một trợ lý mới, và khi cô ra đi, cô sẽ có một bức thư giới thiệu mà bất kỳ ai không tuyển dụng cô cũng sẽ là một kẻ ngốc.”

Điều này thật cảm động, nhưng cô đã nợ anh quá nhiều. Đây là một điều gì đó mà cô phải tự làm một mình.

Cô lắc đầu. “Anh đã làm quá nhiều cho tôi rồi.”

Anh ngồi ngả người ra phía trước. “Cô mới là người cho tôi một ân huệ. Tôi thực sự không có thời gian để đào tạo một người khác.”

“Tôi mới ở đây có hai ngày. Thực chất là ai đó sẽ phải đào tạo tôi.”

“Cô là người học rất nhanh.” Khi cô không trả lời, anh nghiêng người ra phía trước và nói, “Victoria, tôi thực sự tuyệt vọng.”

Trông anh thực sự hơi tuyệt vọng, nhưng cô không thể thoát khỏi suy nghĩ là anh làm thế cốt để cô thấy dễ chịu. Đây không thể là một điều tồi tệ. Và lẽ ra cô nên vợ vợi đề nghị của anh, nhưng cô không thể không nghĩ là cô không đáng được anh thông cảm.

“Hãy làm việc này vì tôi,” anh dỗ ngọt, “Và chúng ta coi như hòa. Cô sẽ

không nợ gì tôi và tôi cũng sẽ không nợ gì cô.”

Cô những chẳng muốn gì hơn là quên đi tất cả những điều kinh khủng mà cô vừa trải qua và bắt đầu lại từ đầu.

“Tôi phải nhân mạnh với anh một điều là anh sẽ trả lương cho tôi chỉ như lương của trợ lý thôi,” cô nói.

Anh nhìn cô ngạc nhiên, “Như vậy không nhiều.”

“Có thể, nhưng điều đó là công bằng.”

“Tốt,” anh đồng ý. “Nếu cô muốn thế.”

“Tôi sẽ phải ở lại bao lâu?” cô hỏi.

“Hai tháng được không?” Ô, phải.

“Một tuần được không?” Anh nheo mắt nhìn cô. “Sáu tuần.”

“Hai tuần,” cô đáp lại.

“Bốn”

“Ba”.

“Thỏa thuận,” anh nói với nụ cười thích thú.

Cô hít một hơi dài và thở ra. Ba tuần làm việc cùng với ngài Công tước. Lâu hơn cô muốn, nhưng ít nhất việc này cũng cho cô thời gian để tìm một công việc khác. Cô đã phỏng vấn vài trăm người trong những năm cô làm việc ở khách sạn Houghton, vậy mà cô vẫn chưa tổng kết được lý lịch tóm tắt của chính mình. Còn ít hơn nữa để tìm việc. Cô hầu như không biết bắt đầu từ đâu.

“Tôi sẽ bảo Penelope đăng quảng cáo tìm trợ lý. Tôi sẽ để cô phỏng vấn họ. Sau đó, tất nhiên, họ sẽ phải được tôi tán thành.”

“Tất nhiên.”

“Tại sao chúng ta không ăn trưa sớm và thảo luận chính xác tôi đang tìm kiếm trợ lý thế nào?” Nụ cười của anh nói rằng công việc là điều anh ít bận tâm tới nhất.

Họ lại quay trở lại chuyện đó ư?

Nếu cô muốn sống sót qua ba tuần sắp tới làm việc cho anh ta, cô sẽ phải đặt ra những ranh giới. Thiết lập những giới hạn.

“Tôi sẽ không ngủ với anh,” cô nói.

Nếu như cách đặt vấn đề thẳng thừng của cô có làm anh ngạc nhiên, anh cũng không để lộ. Anh chỉ hơi nhướn một bên mày. “Tôi không biết ở Houghton làm việc thế nào, nhưng ở đây, ăn trưa không phải là mật khẩu của tình dục.”

Ngược lại, đó chính xác là nghĩa của từ này. Thực tế, mọi điều anh ta nói đều có hai nghĩa. “Tôi không phải là thành viên trong hậu cung của anh.”

Một bên khóe miệng anh ta nhắc lên. “Tôi có một hậu cung à?”

Anh ta quên là cô đã nghe tin nhắn điện thoại của anh ta hay sao? “Tôi chỉ nghĩ là tôi nên làm chuyện này rõ ràng từ đầu. Bởi vì anh có vẻ như cho rằng mình là món quà của Chúa dành cho nữ giới.”

Anh ta bán cho cô một cái nhìn ngạc nhiên giả tạo. “Cô muốn nói là không phải sao?”

“Tôi xin lỗi phải nói, tôi không thấy anh có chút hấp dẫn nào.” Đó là một lời nói dối. Cô thấy anh ta về diện mạo hấp dẫn đến khó tin. Về tính cách thì anh ta cần phải cải tạo thật nghiêm túc.

Anh ta nhún vai. “Nếu cô nói vậy.”

Anh ta đang như cô, nhưng cô sẽ không để anh ta thỏa mãn có được lời đáp lại. “Hãy cho tôi danh mục những yêu cầu về tuyển dụng vào cuối ngày và tôi sẽ cho đăng quảng cáo.” Cô đã biết rõ anh ta đang tìm kiếm một nhân viên như thế nào. Chú ý đến vẻ ngoài hơn là sự thông minh hay khả năng. Nhưng cô sẽ tìm cho anh ta một trợ lý, người có thể thực sự làm công việc này. Và cô hy vọng có thể làm việc này sớm hơn ba tuần. Cô càng sớm rời khỏi đây bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu.

“Cô sẽ có trước năm giờ chiều,” anh ta nói. “Cảm ơn. Tôi nên quay lại làm việc.” Cô còn một đồng e-mail và tin nhắn điện thoại phải phân loại.

Cô gằn về tới văn phòng khi anh ta gọi tên cô, và có điều gì đó trong giọng của anh ta nói rằng anh ta có ý định gì đó không hay. Cô lặng lẽ thờ dãi và đặt một tay lên nắm cửa, cô quay về phía anh ta. Sẵn sàng để chiến đấu. “Vâng?”

“Cảm ơn cô.”

“Vì điều gì?” cô hỏi, chờ đợi cái gì đó đại loại một lời đốp chát mỉa mai hoặc lời ám chỉ bóng gió về tình dục.

Thay vì thế, anh chỉ nói, “Vì đã ở lại đây.”

Cô thật sự ngạc nhiên, tất cả những gì cô có thể làm là gật đầu khi cô mở cửa và lách vào trong văn phòng của mình. Điều thực sự khác thường là cô chắc chắn là anh ta thực sự có ý đó. Và điều đó khiến cô cảm động sâu sắc.

Nếu cô không cẩn thận, cô có lẽ sẽ quên mình không thích anh ta đến như thế nào.

Gần bốn giờ ba mươi khi Charles thò đầu vào văn phòng của Victoria và đưa cho cô danh mục những yêu cầu về việc tuyển dụng. Và đưa sớm.

“Cô đang bận à?” anh ta hỏi.

Bây giờ là gì đây? Không phải là hơi sớm để mời ăn tối hay sao? “Sao cơ?”

“Cô phải đi thực địa phải không?”

Cô để tờ danh mục vào kẹp hồ sơ những việc cần làm gấp. “Tôi đoán chuyện đó phụ thuộc vào việc anh muốn đi đâu.” Nếu đó là chuyến đi thực địa đến giường ngủ của anh ta, thì không, cô sẽ bỏ qua.

“Tôi có một cuộc họp tại cung điện sau nửa tiếng nữa. Tôi nghĩ cô có thể muốn đi theo. Đó sẽ là cơ hội để cô nắm vững công việc.”

Một cảm giác hồi hộp dâng lên trong cô. Bất kỳ ai sống ở đảo Morgan đều mơ ước được đến cung điện và gặp gia đình hoàng gia.

Nhưng nói một cách trung thực, việc này có ích lợi gì chứ? “Tại sao phải bận tâm chứ? Tôi sẽ chỉ làm việc cho anh ba tuần thôi.”

“Đúng, nhưng cô sẽ đào tạo người thay thế cô thế nào nếu cô không học việc trước?”

Anh ta nói đúng. Mặc dù sự lập luận của anh ta hơi ngược. Nhưng sự thật là cô thực sự muốn đi. Nói cho cùng, khi nào cô mới lại có một cơ hội như thế này nữa?

“Nếu anh nói thế,” cô nói, đẩy ghế đứng dậy, “tôi cho là tôi nên đi.”

“Xe đang đợi chúng ta ở dưới nhà.”

Cô vợ lấy chiếc ví ở ngăn kéo dưới cùng của bàn làm việc và chiếc áo len dài tay trên mắc sau cánh cửa, rồi đi theo anh ta qua văn phòng bên ngoài ngang qua Penelope – người thậm chí không ngẩng đầu lên để nhìn họ - tới chỗ thang máy. Anh ta lặng lẽ khác thường khi họ đi xuống và khi anh đưa cô ngang qua hành lang tới chỗ chiếc Bentley đen, bóng láng trông trang nghiêm đang đậu phía trước. Không phải là cô không biết rõ anh ta, nhưng anh ta dường như luôn có điều gì đó để nói. Thường là quá nhiều.

Họ ngồi ở hàng ghế sau được bọc da, và người tài xế đánh xe lên đường. Cô không thuộc tuýp người hay nói chuyện, nhưng cảm thấy sự thôi thúc vô lý không kiểm soát được muốn lấp đầy sự im lặng. Có thể bởi vì chừng nào họ còn nói chuyện thì cô không phải nghĩ tới cảm giác không cưỡng lại được sự hiện diện của anh ta bên cạnh cô. Anh ta thật to lớn, choán hết cả chỗ bên phía cô khiến cô cảm thấy hầu như bị ép vào cửa xe. Chỉ cần một cử động nhỏ nhất cũng sẽ khiến đầu gối họ va vào nhau. Và ý nghĩ về bất cứ loại đụng chạm nào trong không gian của chiếc xe, thậm chí tình cờ, cũng khiến tim cô loạn nhịp.

Khi cô không thể chịu đựng sự im lặng thêm một giây nào nữa, cô nghe thấy mình hỏi, “Anh không muốn dự cuộc họp này phải không?”

Âm thanh của giọng nói cô làm anh ta giật mình, như thể anh ta đã quên là không chỉ có một mình.

“Sao cô lại hỏi?”

“Anh có vẻ dăm chiêu.”

“Vậy sao?”

“Anh không đưa ra một nhận xét nào kể từ khi chúng ta rời khỏi văn phòng của anh.”

Anh ta phá lên cười và nói. “Không, tôi rất không muốn dự cuộc gặp này. Mang đến tin xấu chẳng bao giờ thú vị cả.”

Anh ta không nói chi tiết, và mặc dù rất tò mò, cô không hỏi. Không phải công việc của cô. Cô càng biết ít về công việc của gia đình hoàng gia càng tốt.

Chuyến đi tới cung điện là một chuyến đi ngắn. Khi những cánh đồng hiện ra, tim Victoria đập thành thịch trong ngực. Cô thực sự sẽ thăm cung

điện hoàng gia. Nơi các vị vua và hoàng hậu đã sống qua nhiều thế hệ, và các nguyên thủ quốc gia thường xuyên thăm viếng. Mặc dù cô đã sống ở đảo Morgan suốt cả cuộc đời, cách lâu đài chưa tới mười dặm, cô chưa bao giờ tưởng tượng mình lúc nào đó sẽ đặt chân vào bên trong những bức tường này. Hoặc đối mặt với gia đình hoàng gia.

Charles cúi người ra phía trước và bảo người lái xe. “Cho chúng tôi đến cửa trước.”

Anh quay lại phía Victoria. “Bình thường cô sẽ sử dụng lối vào làm việc ở đằng sau, nhưng tôi nghĩ đây là lần viếng thăm đầu tiên của cô, cô nên được tiếp đón bởi hoàng gia.”

Chiếc xe dừng bánh, và những người hầu mặc chế phục hoàng gia xếp hàng hai bên cánh những cửa đúp lớn dẫn xuống các bậc thềm. Một người mở cửa xe chìa bàn tay đi găng trắng tinh để đỡ cô ra khỏi xe. Điều này phi thực tế một cách kỳ quặc. Cô không bao giờ tin vào chuyện cổ tích, nhưng đứng dưới chân bậc thềm của cung điện, cô cảm thấy hơi giống Cô Bé Lọ Lem. Chỉ có điều cô không đến để dự vũ hội. Và thậm chí nếu có, sẽ chẳng có hoàng tử nào ở đây để phải lòng cô. Chỉ có một ngài Công tước tự mãn, chuyên quyền rũ phụ nữ.

Điều này giống như một cơn ác mộng hơn là câu chuyện cổ tích cô đã từng đọc.

Bước vào bên trong cung điện, ngang qua phòng giải lao trông như một động lớn, giống như bước vào một thế giới khác. Một thực tại khác, nơi mọi thứ đều giàu có, trang nhã và lớn hơn trong đời thực. Cô chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đến thế những thứ bằng cẩm thạch, vàng, và nhung, tuy nhiên chúng đều có kích thước tinh tế để không thấy lòe loẹt. Cô rẽ vào một phòng hình tròn, để giày gỗ vào đá cẩm thạch được lau chùi sáng bóng, ngắm nhìn những đồ gỗ cổ, những trần nhà hình mái vòm được trang hoàng lộng lẫy.

Mặc dù cô đã nhìn thấy cung điện nhiều lần trên ảnh hay trong các phim tài liệu trên TV, thay cho cung điện thật.

“Cô nghĩ thế nào?”

“Thật đáng kinh ngạc,” cô thở ra. “Tất cả những người đến thăm đều được tiếp đón thế này hay sao?”

“Không hẳn. Nhưng tôi có cảm giác như thể tất cả mọi người đều nên trải nghiệm sự tiếp đón của hoàng gia ít nhất là một lần. Cô có nghĩ như vậy không?”

Cô gật đầu, mặc dù không thể không băn khoăn anh ta làm thế vì lòng tốt hay vì anh ta có những động cơ không nói ra. Cô biết từ kinh nghiệm rằng đàn ông giống như anh ta thường làm vậy. Anh ta đã đưa bao nhiêu phụ nữ khác đến đây, hy vọng gây ấn tượng đối với họ bằng địa vị hoàng thân của mình? Không phải là cô coi mình là một trong những người phụ nữ của anh ta. Nhưng anh ta có thể lắm. Trong thực tế, cô chắc là anh ta nghĩ vậy. Đàn

ông giống như anh ta coi phụ nữ là đồ vật, coi họ như những đồ chơi.

Và cô đang bị mua chuộc. Trò chơi nằm trong tay anh ta. Cô thật đáng xấu hổ đã buông lơ sự cảnh giác của mình.

Cô kiềm chế sự hồi hộp và nở một nụ cười miễn cưỡng với anh ta. “Ồ, rất cảm ơn anh. Đây là một sự ngạc nhiên tuyệt vời.”

“Cô có muốn gặp gia đình không?”

Tim cô như nhảy bật lên khỏi lồng ngực. “Gia đình ư?”

“Chúng tôi có cuộc gặp mặt đã được sắp xếp, cho nên tất cả sẽ có mặt ở phòng của nhà vua.”

Tất cả gia đình ư? Tất cả cùng lúc ư? Và anh ta nói điều này thật tự nhiên, như thể việc gặp gỡ những thành viên của hoàng gia là việc hàng ngày đối với cô.

Nhưng cô sẽ nói gì với anh ta? Từ chối ư? “Nếu đó không phải là vấn đề,” cô nói, mặc dù cô không có một ý tưởng nào về việc sẽ nói gì với họ.

“Họ đang đợi chúng ta.”

Đang đợi họ ư?

Cô chuyển từ trạng thái hơi lo lắng sang run rẩy.

Anh ta bước về phía trước, về phía cầu thang, nhưng cô không nhúc nhích. Cô không thể. Cô cảm thấy bị đông cứng tại chỗ, như thể chân cô bị biến thành đá cẩm thạch.

Anh ta dừng lại và quay nhìn cô. “Cô đến chứ?”

Cô gật đầu, nhưng dường như cô không thể khiến chân mình chuyển động. Cô chỉ đứng đó như một kẻ ngốc.

Charles hơi nhăn trán. “Cô ổn chứ?”

“Tất nhiên.” Nếu như cô lờ đi thực tế là chân cô không thể cử động và rằng cái búi thần kinh to bằng viên đá cuội đang đè nặng trong lòng cô.

Một nụ cười thích thú xuất hiện trên khóe miệng anh ta. “Có lẽ hơi hồi hộp, phải không?”

“Có lẽ,” cô thừa nhận. “Một chút.”

“Cô chẳng có gì phải lo lắng cả. Họ không cần đâu.” Anh ta ngừng lại rồi nói thêm. “Không nhiều.”

Cô liếc nhanh anh ta.

Anh ta cười thích thú và nói, “Tôi đùa đấy. Họ đang trông chờ được gặp cô.” Anh ta hất đầu về phía cầu thang. “Đi nào.”

Lần này cô không nổi nóng khi anh đặt tay vào eo cô để khẽ đẩy cô đi đúng hướng. Nhưng anh ta không chạm vào cô khi dẫn cô theo những bậc thang cẩm thạch lên tầng hai, ra hiệu chỉ vào những điểm thú vị dọc hai bên đường. Những bức chân dung gia đình có từ nhiều thế kỷ, những đồ vật gia truyền vô giá và những món quà của những vị khách và các yếu nhân nước ngoài.

Tất cả nghe như được nhắc lại đối với cô, nhưng sự thật là, với tư cách là

luật sư của gia đình, có lẽ anh ta đã đưa rất nhiều người đi thăm như thế này. Không chỉ những phụ nữ mà anh ta muốn gây ấn tượng. Và điều đó khiến cô không còn hồi hộp nữa.

“Nơi gia đình sống đi lối này,” anh ta nói, đưa cô về phía một loạt các cánh cửa được gác bởi hai sỹ quan an ninh rất to lớn, trông đáng sợ. Anh đưa tay ra hiệu về phía bên kia sảnh. “Đây phòng khách của gia đình lối này.”

Có cảm giác như một kẻ xâm nhập trái phép, cô đi theo anh ta về phía nơi ở của gia đình. Những người gác bước về phía trước khi họ tới gần, và Victoria nghĩ họ sẽ xử trí cô trước khi cô bước qua được những cánh cửa. Thay vì thế, họ mở cửa và bước qua một bên để cô và Charles có thể bước vào. Bên trong là một hành lang dài, rộng, tĩnh lặng và có ít nhất một tá những cái cửa hai cánh.

Đằng sau một trong những cánh cửa đó, cô nghĩ, cả gia đình hoàng gia đang đợi. Và điều mà cô đã không nghĩ tới cho tới tận lúc này là mỗi người và tất cả bọn họ đều biết hoàn cảnh tài chính tệ hại mà cô và cha. Với tất cả những gì mà cô biết, có lẽ họ nghĩ cô là người chịu trách nhiệm. Cô chỉ có thể hy vọng là Charles đã cho họ biết sự thật.

“Sẵn sàng chưa?” anh ta hỏi.

Sẵn sàng ư? Làm sao một người có thể sẵn sàng vào khoảnh khắc như thế này? Nhưng cô hít một hơi dài và thở ra, sau đó nhìn Charles và nói, “Nào, ta đi thôi.”

Năm

Victoria là người cứng rắn, Charles sẽ cho cô thể hiện điều đó.

Thông thường khi người ta được giới thiệu với thành viên của gia đình hoàng gia, thường là gặp một hoặc hai người mỗi lần. Victoria đang gặp gỡ với Vua Phillip Phillip và Hoàng hậu Hannah; Hoàng tử Ethan và vợ, Lizzy; Công chúa Sophia và chồng sắp cưới là Alex, tất cả cùng lúc.

Tất cả tề tựu trong phòng khách trong dãy phòng của Hannah và Phillip, và tất cả đều đứng lên khi anh ta và Victoria bước vào.

Nếu cô có hồi hộp, cô cũng không để lộ điều đó. Động tác cúi chào của cô tuyệt mỹ, và khi cô nói giọng cô rõ ràng và điềm tĩnh. Anh luôn ngạc nhiên làm sao một phụ nữ dường như nhỏ bé và khiêm tốn như thế có thể áp đảo một gian phòng với sự tự tin hoàn toàn như vậy. Anh có thể thấy là tất cả mọi người đều bị gây ấn tượng. Và mặc dù điều này hoàn toàn vô lý, anh cảm thấy tự hào về cô. Tuy nhiên cô không hề là ý tưởng của anh. Anh chỉ làm theo mệnh lệnh.

Sau màn giới thiệu và những câu chào hỏi lịch sự, một sỹ quan phụ tá

được gọi vào để đưa cô đi thăm một vòng các văn phòng để làm quen cô với các thủ tục trong cung điện.

“Tôi thích cô ấy,” Sophia nói, ngay khi họ vừa đi. Chính vì sự cương quyết của bà lúc đầu mà họ đã thuê cô.

Charles gật đầu. “Cô ấy rất có khả năng.”

“Và hấp dẫn.” Ethan nhận xét, điều khiến ông bị một cái thúc vào sườn bởi bà vợ Lizzy đang mang thai rất nặng nề.

“Đáng kinh ngạc,” Hannah nói thêm.

“Đúng thế,” Charles đồng ý. “Và cô ấy lẽ ra có thể là một vốn quý của Royal Inn.”

“Lẽ ra ư?” Phillip hỏi.

Sophia nheo mắt nhìn Charles. “Anh đã làm gì?”

“Chẳng gì cả!” Anh giơ cả hai tay lên tự vệ, “Tôi thề.”

Anh giải thích sự giận dữ của Victoria và thú nhận đã cho cô xem hồ sơ về việc bán khách sạn Houghton. “Cô ấy dường như nghĩ rằng chúng ta coi cô ấy như một trường hợp từ thiện. Cô ấy không hề nghĩ mình là một chuyên gia. Cũng như không biết mình có giá trị như thế nào. Nếu như không có cô ấy, tôi nghĩ Houghton đã sụp đổ từ lâu rồi.”

“Thề thì nhiệm vụ của chú là làm sao để cô ấy thấy được giá trị của mình,” Phillip nói.

Nói thì dễ hơn làm khi cô nghi ngờ mỗi một cử động của anh. “Cô ta ương bướng như quỷ ấy. Nhưng tôi chắc tôi có thể thuyết phục cô ấy.”

“Ương bướng như quỷ,” Alex nói, liếc nhìn về phía Công chúa Sophia. “Cô ta sẽ rất hợp đây, đúng không?”

Công chúa nheo mắt nhìn anh ta. “Có gì sai khi tôi không muốn đám cưới của mình trở thành một màn trình diễn. Và tôi muốn nó diễn ra đơn giản và thân mật?”

“Chú còn tin nào khác nữa cho chúng tôi phải không?” Phillip hỏi Charles, chặn trước một cuộc cãi vã về đám cưới.

Đúng. Đã đến lúc họ đề cập đến chuyện đó. Charles ngồi xuống trên chiếc đi-văng cạnh Sophia, xoa hai tay vào nhau.

“Tôi đoán đây không phải là tin hay,” Ethan nói.

“Xét nghiệm ADN đã khẳng định điều đó. Cô ta thực sự là vấn đề đấy,” Charles nói với họ. “Melissa là chị em ngoài giá thú của cô và là người thừa kế ngai vàng.”

“Chúng ta có một người chị em gái,” Sophia nói, như thể đang thử âm vang đó. Phillip và Hannah vẫn chăm chú một cách lặng lẽ.

“Vậy mà tôi đã tin mình là người duy nhất có danh hiệu là người thừa kế ngai vàng ngoài giá thú,” Ethan chế nhạo, mặc dù ông ta là người đã dành thời gian để điều tra quan hệ tai tiếng với phụ nữ của cha họ, và khả năng có những người con ngoài giá thú. Nhưng ai có thể tưởng tượng là Vua Fredrick

lại có thể cả gan không những có quan hệ với vợ của cựu thủ tướng mà còn có cả con với bà ta nữa? Và ông chẳng nói với ai cả. Và nếu như Ethan không tình cờ tìm được cặp tài liệu lưu những bài báo mà Vua Fredrick giấu lại sau khi ông qua đời thì họ đã chẳng bao giờ biết được sự

“Cô ta nhiều tuổi hơn Phillip à?” Lizzy hỏi.

“Nhiều hơn hai mươi ba ngày,” Charles nói.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau lo ngại, nhưng Hannah đã đề cập đến chủ đề mà không ai muốn nói ra. “Liệu cô ta có thể giành lấy ngai vàng không?”

Đây là phần câu chuyện mà Charles đã không muốn có. “Về mặt kỹ thuật thì cô ta có thể đấy. Có một nửa dòng máu hoàng gia hay không, thì cô ta cũng là người nhiều tuổi nhất.”

Hannah cau mày. “Nhưng cô ta thậm chí không được nuôi dưỡng ở đây.”

“Tuy nhiên, cô ta được sinh ra ở đây. Cô ta vẫn được coi là một công dân.”

Với cách thể hiện cảm xúc khác thường, Phillip rửa thềm. Việc mất ngai vàng đối với ông không phải là vấn đề địa vị hay quyền lực. Ông thực sự yêu đất nước mình và đã dành cả cuộc đời cho việc chuẩn bị trở thành người lãnh đạo. Việc mất đi vị trí đó sẽ hủy hoại ông. “Chúng ta sẽ chống lại điều đó,” ông nói.

“Tôi không nghĩ sẽ đến mức đó,” Charles nói. “Cô ta dường như không phải là tuýp người dành cho việc nắm vai trò là người lãnh đạo đất nước. Mặc dù có được một sự giáo dục hạng nhất, cô ta chưa bao giờ làm gì khác ngoài việc điều hành một số các hoạt động từ thiện.”

“Điều mà một công chúa đích thực sẽ không làm,” Phillip nói, nghe có vẻ lạc quan một cách dè dặt. “Có nghĩa là cô ta rất phù hợp.”

“Liệu cô ta có phải loại người theo đuổi tiền bạc của chúng ta không?” Sophia hỏi.

Charles lắc đầu. “Tôi hoàn toàn nghi ngờ điều đó.”

“Tại sao?”

“Bởi vì cô ta cũng có nhiều tiền gần như cô vậy. Cô ta thừa hưởng từ cha mẹ mình một tài sản ủy thác đáng kể vào ngày cô ta tròn hai một tuổi, và người cô và chú của cô ta để lại cho cô ta cả một gia tài. Cô ta làm chủ một chuỗi các nhà hàng ở xã hội thượng lưu New Orleans.

“Cô ta tiếp nhận tin này như thế nào?” Hannah hỏi.

“Theo như người luật sư thì đây rõ ràng là một cú sốc, nhưng cô ta tha thiết muốn gặp tất cả mọi người. Đến mức cô ta sẽ từ bỏ tất cả để có thể chuyển đến đây. Lúc đầu chỉ là tạm thời. Sau đó cô ta sẽ quyết định có ở lại hay không.”

“Chỗ của cô ta là ở đây cùng với gia đình của mình,” Sophia nói.

“Chúng ta không thể ép buộc cô ta ở lại,” Lizzy chỉ ra.

“Đúng vậy,” Hannah nói, nhìn Phillip với ngụ ý.

Ai cũng biết là khi Ethan gia nhập vào gia đình, Phillip đã không nhiệt tình lắm với người em cùng cha khác mẹ của mình. Nhưng trước sự nghi ngại của Phillip, Ethan đã vượt qua được. Và từ đó đến nay, họ bỏ qua sự khác biệt của mình và cư xử như anh em. Mặc dù thỉnh thoảng họ có đôi đầu nhau.

“Khi nào cô ta sẽ tới?” Phillip hỏi.

“Thứ bảy.”

“Chúng ta sẽ cho chuẩn bị một dãy phòng,” Sophia nói. “Tôi đề nghị xếp cho cô ta ở dãy phòng khách trong thời gian đầu, với những đặc quyền hạn chế.”

“Tôi đồng ý,” Phillip nói. “Lizzy, cô làm ơn lo những chuyện chi tiết được không?”

Lizzy gật đầu háo hức. Việc chuyển từ vị trí người làm công ăn lương tới địa vị thành viên trong hoàng gia vẫn luôn khó khăn đối với cô. Và mặc dù đang mang thai, cô luôn tìm kiếm công việc để cho mình bận rộn cho tới lúc đứa bé chào đời. “Tôi sẽ lo việc đó ngay lập tức.”

Phillip quay sang Sophia, người chịu trách nhiệm về quan hệ với các phương tiện truyền thông. “Tôi không muốn thấy một câu chuyện nào trên những tờ báo lá cải trước khi chúng ta đưa ra thông báo chính thức.”

Sophia gật đầu. “Tôi sẽ lo để việc đó được làm ngay hôm nay.”

“Nói về những tờ báo lá cải,” Alex nói, “mọi người biết là họ sẽ tóm lấy chuyện này. Và cả cô ta nữa.”

Vừa mới bị là mục tiêu của báo chí gần đây khi người vợ cũ của ông cung cấp cho họ những thông tin không đúng về mối quan hệ của ông với công chúa, ông biết họ có thể độc ác đến thế nào.

“Cô ta sẽ được chỉ dẫn chính xác nên và không nên nói gì,” Charles an ủi ông ta. “Mặc dù với địa vị của cô ta trong xã hội, tôi không nghĩ báo chí sẽ là một vấn đề.”

“Tôi những muốn hạn chế việc này,” Phillip nói, rồi đứng lên, ra hiệu kết thúc buổi họp mặt. “Hãy thông báo kịp thời cho chúng tôi nếu có thông tin mới.”

Hannah giật tay áo của ông. “Ngài quên một điều, thưa Điện hạ?”

Ông cúi xuống nhìn vợ và mỉm cười. “Em chắc là muốn làm việc này bây giờ đây chứ?”

Bà gật đầu.

Ông chạm vào má bà triu mến, sau đó tuyên bố, với niềm hạnh phúc và kiêu hãnh thực sự, “Hannah đang mang thai.”

Tất cả mọi người dường như đều sững sốt cũng như phấn khích.

Sophia cười to và nói, “Trời ơi, hai người thực sự không lãng phí thời gian một chút nào. Fredrick mới chưa được ba tháng tuổi!”

Hannah đỏ bừng mặt. “Điều này không được định trước, và chỉ sáng nay

tôi mới biết. Chúng tôi muốn giữ yên lặng cho tới khi gần hết cử ba tháng đầu. Nhưng tôi quá mừng nên không thể không báo tin cho gia đình được.”

“Tôi nghĩ điều này thật tuyệt vời,” Lizzy nói, một tay đê trên chiếc bụng tròn căng của mình. Cô liếc nhìn Sophia ngụ ý. “Với tốc độ này chúng ta sẽ chẳng mấy chốc mà làm cho cung điện đầy trẻ con.”

Sophia cương quyết lắc đầu. “Sẽ không có tôi đâu nhé. Alex và tôi đã bàn về chuyện này và quyết định chờ cho tới khi anh ấy thôi không đi đi về về Hoa Kỳ nhiều như bây giờ nữa.”

“Lúc này thì cô nói thế thôi,” Lizzy trêu chọc. “Mọi chuyện xảy ra không như ta sắp đặt đâu.”

Cô từng biết. Việc mang thai của cô là một sự ngạc nhiên không định trước. Cô đã đi từ chỗ là người làm công cho gia đình hoàng gia đến chỗ là một thành viên trong gia đình này bằng một câu trả lời vội vã nhưng thực sự hạnh phúc con đồng ý.

“Còn Charles thì sao?” Sophia nói, liếc nhìn anh với một nụ cười chế giễu. “Anh ấy thậm chí vẫn chưa lập gia đình. Tại sao lại không chế giễu anh ấy?”

“Khi nói tới chuyện kết hôn,” Phillip nói, nghe hơi có vẻ giận, “tử vẫn chưa không có trong từ vựng của Charles đâu.”

Phillip hoàn toàn đúng. Và đây không phải là câu chuyện mà Charles muốn tham gia. Điều anh không muốn nhất là cả gia đình tham gia vào đời sống tình ái của mình.

“Wow,” anh nói, liếc nhìn đồng hồ trên tay. “Các vị hãy nhìn đồng hồ. Tôi nên đi thôi.”

“Có chuyện gì vậy, Charles?” Sophia hỏi. “Anh có một cuộc hẹn gấp à?”

Thực tế đúng là như vậy. Mặc dù từ hẹn hò chưa được nói ra.

Phillip chỉ cười thích thú. “Nếu chú nghe được gì khác nữa từ Melissa hay luật sư của cô ta, hãy cho chúng tôi biết.”

“Tất nhiên.” Anh nói những lời tạm biệt bắt buộc, sau đó vội vã rời khỏi gian phòng. Trước khi anh ra khỏi khu dinh thự, Ethan gọi với theo.

“Charles, đợi một chút.” Ông ta có vẻ mặt lo lắng, đủ để khiến chính Charles cũng lo lắng, Ethan là một trong những người dễ dãi nhất mà anh biết.

“Có vấn đề sao?” anh hỏi.

Ethan im lặng một lúc, sau đó thở dài và lắc đầu, “Tôi nghĩ thực sự không có cách tế nhị nào để nói điều này, cho nên tôi sẽ chỉ nói thế này. Gia đình yêu cầu, như là một ưu ái cá nhân, rằng chú không có quan hệ gì với Victoria.”

Trong một khoảnh khắc anh quá sửng sốt không nói được gì. Sau đó tất cả những gì anh có thể thốt ra là “Xin lỗi, tôi không hiểu?”

“Chú nghe thấy tôi nói rồi đấy.”

Đúng, anh đã nghe thấy. Nhưng chắc hẳn anh đã nghe lầm. Anh đã công hiến cả cuộc đời mình cho gia đình này, thực sự là vậy, nhưng điều đó không cho họ có quyền định đoạt anh có thể hoặc không thể ngủ với ai. “Anh có gợi ý gì, Ethan?”

Ethan hạ giọng, “Tôi chẳng gợi ý gì cả. Tất cả mọi người đều biết là những nhân viên mà chú ngủ với không trụ lại lâu. Bình thường thì đây không phải là vấn đề vì tất cả bọn họ là nhân viên riêng của chú, và việc chú điều hành hãng luật của mình như thế nào là việc riêng của chú. Nhưng Victoria là một nhân viên của hoàng gia, cũng như chú, và như vậy, nói một cách lịch sự, là không thể có một quan hệ cá nhân nào. Nếu như chúng ta có thể thuyết phục cô ta ở lại, thì năng lực của cô ta sẽ là vốn quý đối với Royal Inn. Có vẻ như điều đó sẽ không xảy ra nếu chú và cô ta trở nên... có quan hệ gần gũi.”

“Điều đó có chút đạo đức giả từ phía anh”, Charles nói. “Xét việc anh đã quyến rũ một nhân viên hoàng gia như thế nào.”

Đó là một đòn đánh gian lận, nhưng mũi tên đã trúng đích.

Vẻ mặt của Ethan sầm lại. “Đừng hiểu nhầm, Charles, đây là điều mà cả gia đình yêu cầu. Không chỉ mình tôi.”

Và sẽ thế nào nếu Charles từ chối. Sẽ thế nào nếu anh ngủ với cô và cô từ chối ở lại. Anh có bị đuổi như một luật sư của gia đình? “Điều này nghe như là một lời đe dọa đối với tôi.”

“Đây chỉ là một yêu cầu thôi.”

Mặc dù chỉ một người anh em họ, Charles vẫn luôn là một phần không thể thiếu trong gia đình hoàng gia. Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy mình như một người ngoài. Và anh không thích điều này.

“Hãy làm bất cứ điều gì cần thiết để khiến cô ta ở lại.” Ethan nói, và sự dứt khoát trong giọng nói của ông ta khiến Charles thậm chí bực bội hơn.

“Tôi phải đi đón trợ lý của mình,” Charles nói với ông ta, sau đó quay người và bỏ đi trước khi nói một điều gì đó mà anh có thể sau này sẽ hối tiếc. Anh thấy Victoria trong văn phòng chính cùng với một trong các thư ký. Mặc dù cô hết sức anh vẫn không thể nhớ nổi tên cô ta. Cô ta đang giải thích hệ thống điện thoại và an ninh cho Victoria. Khi anh tới gần, cả hai đều ngược lên nhìn.

“Đã xong rồi ư?” Victoria hỏi.

Charles gật đầu. “Sẵn sàng đi chưa?”

“Sẵn sàng.” Cô cảm ơn người thư ký mà anh vẫn không nhớ nổi tên, cầm lấy ví tay, và theo Charles ra ngoài. Cô thực sự phải sai bước để theo kịp bước chân nhanh và dài hơn của anh. Lần này anh đưa cô ra ngoài theo lối cửa sau, nơi cô sẽ đến và đi nếu như công việc yêu cầu cô quay lại cung điện.

“Cuộc gặp gỡ không tốt đẹp phải không?” cô hỏi từ phía sau anh khi họ

đi ngang qua nhà bếp.

“Điều gì khiến cô nghĩ thế?”

“Anh lặng lẽ kinh khủng. Và dường như anh đang vội vã rời khỏi đây,” cô nói, nghe như gần hết hơi.

Anh cố gắng bước chậm lại. Không phải là cuộc gặp khiến anh khó chịu. Chuyện đó diễn ra khá suôn sẻ. Tất cả đều được cân nhắc. “Không sao,” anh nói.

Xe đang đợi khi họ bước ra khỏi cổng sau. Họ lên xe, và anh suýt ra lệnh cho lái xe đưa họ về văn phòng, nhưng sau đó anh nhớ là mình sẽ mời Victoria ăn tối. Vì thế anh nói với lái xe.

“Khách sạn Royal Inn.”

“Tại sao chúng ta lại tới Royal Inn?” cô hỏi.

“Tôi sẽ đưa cô tới Les Régals De Rois để ăn tối,” anh nói. Anh chờ cô phản đối hoặc từ chối. Thay vì thế cô tỏ vẻ thích thú, điều tác động thêm vào thần kinh vốn đã căng thẳng của anh.

“Đó có phải là lời mời không?” cô hỏi.

“Không. Chỉ là một thực tế.”

“Thực ư?”

Anh gật đầu. “Đúng.”

“Thế còn xe của tôi?”

“Sẽ không sao khi để qua đêm ở bãi đỗ xe. Tôi sẽ sắp xếp để xe tôi đón cô vào sáng mai.”

Cô ngẫm nghĩ, trông có vẻ nghi ngại. Anh tỏ ra cứng rắn trước cuộc tranh cãi không thể tránh khỏi. Trong thực tế anh đang trông chờ điều đó. Anh cần một cái đích để trút giận. Mặc dù mọi người trông đợi anh thuyết phục cô ở lại, chứ không phải là dùng cô để giải tỏa giận dữ.

Thay vì tranh cãi cô nói, “Được thôi.”

“Được thôi?”

“Tôi sẽ đi ăn tối với anh, nhưng chỉ với điều kiện tôi sẽ chọn nhà hàng.”

Anh nhún vai. “Thôi được.”

Anh nhún vai. “Thôi được.”

“Và anh phải để tôi trả tiền.”

Tuyệt đối không. Anh không bao giờ để phụ nữ trả tiền. Điều này đã in sâu trong anh từ khi mới ra đời rằng nghĩa vụ của đàn ông – là trách nhiệm của anh ta – là cầm lấy phiếu tính tiền. Như mẹ của anh quan niệm, tinh thần hiệp sĩ vẫn sống và vẫn mạnh mẽ.

“Xét tình trạng công việc của cô hiện nay, để tôi trả có lẽ là khôn ngoan,” anh nói.

Cô khoanh tay trước ngực. “Hãy để tôi lo chuyện đó.”

Liệu để cô nghĩ là cô sẽ trả tiền có khiến anh bị tổn thương không? Nhưng khi tới lúc lấy hóa đơn, anh sẽ cầm lấy. Không lẽ nào cô lại giật lấy

hóa đơn từ tay anh. Có thể cô vẫn luôn là người độc lập, nhưng kinh nghiệm cho anh biết là, trong sâu thẳm tất cả phụ nữ vẫn thích được chiều chuộng. Họ thích khi đàn ông mở cửa cho họ và thanh toán hóa đơn. Thậm chí còn mong chờ điều đó.

“Tốt thôi,” anh đồng ý.

Cô cúi người về phía trước chỉ dẫn cho người lái xe tới một địa chỉ lạ ở khu vực vịnh. Với những gì anh biết thì cô có thể sẽ đưa họ tới một cửa hàng ăn nhanh. Người lái xe nhìn Charles để khẳng định, và anh gật đầu.

Thật chết tiệt. Anh luôn sẵn sàng cho một cuộc phiêu lưu.

Sáu

Đó không phải là một cửa hàng ăn nhanh.

Đó là một quán cà phê nhỏ ấm cúng nằm giữa hai cửa hàng quần áo phụ nữ sang trọng ở khu mua sắm. Người chủ nhà hàng chào Victoria với vẻ thân thiện, và Charles với vẻ sẵn đón dành cho hoàng gia, sau đó xếp họ ngồi tại một chiếc bàn ở một nơi biệt lập. Đó là một chỗ yên tĩnh và thân mật và tràn ngập ánh sáng lung linh của những ngọn nến. Người phục vụ xuất hiện ngay tức thì để nhận đặt rượu - vang trắng cho Victoria và một ly scotch đúp cho Charles – sau đó anh ta giới thiệu những món đặc sản dành cho buổi tối.

“Tôi xin giới thiệu món sườn,” Victoria nói, sau khi anh ta đã đi khỏi.

Charles chấp nhận để người hẹn hò với anh gọi món cho mình, và anh dùng từ hẹn hò một cách rất thoải mái. Ngoài ra, cuộc đối đầu với Ethan làm anh không còn thấy ngon miệng.

“Tôi thấy là cô thường xuyên tới đây,” anh nói.

“Tôi thích nơi này,” Victoria nói và mỉm cười. Một nụ cười thân thiện, chân thành thực sự và sức mạnh của nó lớn đến mức làm anh suýt bật ra khỏi ghế. Có vẻ như cô không hay cười, nhưng đó là nụ cười đáng để người ta chờ đợi.

Người phục vụ lại xuất hiện chỉ sau vài giây với đồ uống của họ. Charles tợp một ngụm lớn scotch, tận hưởng sức nóng dịu nhẹ của rượu khi trôi xuống họng và dạ dày. Ba hoặc bốn ly như thế này nữa và anh sẽ cảm thấy hoàn toàn ổn, nhưng không bao giờ là người tìm sự an ủi trong rượu.

Victoria nhấp một ngụm vang, nhìn anh một cách tò mò. “Anh có muốn nói về chuyện đó không?”

Nói về chuyện gì cơ?”

“Bất cứ điều gì đang khiến anh bận tâm.” Cô chống khuỷu tay lên bàn, tựa cằm vào tay, và nhìn anh qua ánh nến, đôi mắt cô ấm áp, nét mặt dịu dàng dưới ánh sáng mờ.

Cô thực sự khiến người ta kinh ngạc. Và hoàn toàn không phải là tuýp phụ nữ khiến anh đặc biệt bị lôi cuốn. Nhưng đây có thể là một sự hấp dẫn. Có thể anh đã chán những thứ nhàm cũ. Có thể anh cần thêm một chút gia vụ cho cuộc sống của mình.

Dù vậy, gia đình đã cản trở điều đó, không phải sao? Và kể từ khi nào anh để cho người ta ra lệnh cho anh có thể hoặc không thể theo đuổi ai đó?

“Sao cô nghĩ là có điều gì đó đang khiến tôi bận tâm?”

“Đó là lý do tôi đồng ý đi ăn tối cùng anh,” cô nói. “Trông anh như thể đang cần một đôi tai biết thông cảm.”

Trông cô thực sự thông cảm, điều khiến anh ngạc nhiên vì một lý do nào đó. Anh không bao giờ hình dung cô có một khía cạnh dịu dàng như vậy. Nhưng anh không phải là người thích phô bày rắc rối của mình. Tuy nhiên, có tổn hại gì nếu chơi quân bài trác ần một lần? Và có thể, trong quá trình đó, thực hiện công việc của mình và thuyết phục Victoria ở lại làm cho khách sạn?

Anh hít một hơi dài suy tư, rồi thở ra. “Những vấn đề gia đình,” anh nói, giữ giọng bí ẩn. Như mời cô. Nhưng nếu như anh trông chờ cô gọi cho anh nói ra thì anh đã nhầm.

Cô chỉ ngồi đó, nhăm nháp ly vang của mình, đợi anh nói tiếp.

Anh thả thêm một môi câu nữa. “Chỉ cần nói rằng gia đình không hài lòng khi nghe là cô sẽ không ở lại Royal Inn.”

“Tôi rất lấy làm tiếc vì điều đó.”

“Tôi được chỉ đạo làm bất cứ điều gì cần thiết để thuyết phục cô ở lại.”

Nếu cô cảm thấy mình được tôn lên thì điều đó cũng không thể hiện trên nét mặt cô. “Nhưng đó không phải là điều khiến anh bận tâm,” cô nói.

Ai đang như ai đây? Mặc dù anh không có ý định kể cho cô nghe sự thật, anh cho rằng nếu ai đó hiểu được một gia đình hay nói lên sau lưng, hay can thiệp vào đời tư của người khác là như thế nào, thì đó chính là cô.

“Tôi được gia đình yêu cầu không theo đuổi cô một cách gàn gỏi.”

Một nụ cười thích thú xuất hiện trên khoé miệng của cô. “Nói một cách khác là không ngủ với tôi.”

Sự bộc trực của cô khiến anh hơi ngạc nhiên nhưng rồi, cô có gì để mất chứ? Đây chỉ là một vị trí tạm thời đối với cô. “Đó là lý do chính, đúng vậy.”

“Và điều đó khiến anh phiền lòng ư?”

“Điều đó không khiến cô phiền lòng ư?”

“Tôi nghĩ là có. Nhưng đầu sao, tôi không bị tai tiếng là ngủ với nhân viên của mình.”

Anh không thể không tự hỏi cô đã nghe được chuyện đó ở đâu.

“Cô nghe ai nói vậy?”

“Các cô gái ở văn phòng tại cung điện nói như vậy.”

Anh không thể phủ nhận một cách chính xác, nhưng tuy nhiên anh cảm

thấy... bị xúc phạm. Việc anh hẹn hò với ai không liên quan đến bất kỳ ai. Đặc biệt là các cô gái làm việc ở văn phòng. “Các cô gái này còn nói gì về tôi nữa?”

“Anh có chắc là mình muốn biết không?” Anh có muốn biết không ư? Điều này thậm chí có quan trọng không? Anh đã bao giờ quan tâm đến việc mọi người nói gì về mình chưa?

Nhưng sự tò mò đã thắng. “Tôi là một người trưởng thành. Tôi nghĩ là mình có thể xử lý được chuyện đó.”

“Họ nói với tôi là các trợ lý của anh không bao giờ trụ lại lâu hơn vài tuần.”

Một lần nữa, anh không thể phủ nhận điều đó. Nhưng đó chỉ là vấn đề công việc. Vị trí của trợ lý luôn mang tiếng là có tỷ lệ bị thay thế cao. Hầu hết phải làm việc quá giờ và được trả lương thấp.

Có phải các cô gái ở văn phòng quan tâm đến chuyện đó không?

Chưa nói đến việc là anh là một ông chú không công bằng. Nhưng anh không nợ bất kỳ ai một lời giải thích nào cả.

“Và tôi không phải là tuýp người ưa thích của anh.”

“Tôi có một tuýp phụ nữ sao?”

“Cao, chân dài, bị ấn tượng bởi quyền lực và vị trí của anh.”

“Anh có thể ngăn mọi người không bị gây ấn tượng bởi tước danh của anh không?”

“Ồ, và họ nói với tôi rằng anh biến phụ nữ thành đồ vật,” cô nói, “nhưng tôi đã biết chuyện đó.”

“Đợi đã, cái gì? Anh biến phụ nữ thành đồ vật ư? Không, tôi không làm như vậy.” Cô nhìn anh hơi ngạc nhiên vì lời phủ nhận của anh. “Có, anh có đấy.”

“Tôi không có gì là không tôn trọng đối với phụ nữ. Tôi yêu phụ nữ.”

“Phải hiểu cái chuyện quái quỷ đó như thế nào?” Và tại sao anh phải bận tâm đến chuyện cô nghĩ gì về anh?

“Điều này đang khiến anh bận tâm,” cô nói. “Có lẽ chúng ta nên bỏ qua chuyện đó.” “Có thể đó là một phần của vấn đề.”

“Không. Tôi muốn biết sao tôi lại biến phụ nữ thành đồ vật được.”

Cô nhìn anh chăm chú một lúc, sau đó hỏi, “Anh đã hẹn hò với bao nhiêu phụ nữ tháng trước?”

“Chuyện đó thì có liên quan gì chứ?”

“Hãy trả lời tôi đi.”

“Tám hoặc mười, có lẽ.” Có thể nhiều hơn. Trong thực tế, nếu anh đếm các cuộc gặp tình cờ tại các quán bar hay câu lạc bộ dẫn đến phòng ngủ của anh, thì con số đó gần mười lăm. Nhưng điều đó chẳng có nghĩa gì cả. Việc anh thiếu tôn trọng những người khác giới.

“Tên của họ là gì?”

Câu hỏi của cô làm anh sửng lại, “Cô có ý gì?”

“Tên của họ. Những người phụ nữ mà anh hẹn hò ấy. Họ có tên, đúng không?”

“Tất nhiên.”

“VẬY, tên của họ là gì?”

Anh cau mày. Rất nhiều những cái tên. Anh có thể nhớ những khuôn mặt, hoặc dáng người. Màu tóc, thậm chí màu mắt. Tên thì anh không giỏi nhớ lắm.

“Tôi sẽ làm cho việc này dễ hơn cho anh. Trong số hai mươi cô anh hẹn hò tháng trước, hãy cho tôi ba cái tên,” cô nói.

Ba cái tên ư? Cái cô tóc bạch kim anh gặp ở quán bar tuần trước thì sao nhỉ. Cô ta là nhân viên ngân hàng. Chuyện đơn giản. Một cái tên bắt đầu bằng J. Jenny, Julie, Jeri. Hoặc có thể là Sara.

Anh thường nhớ tốt khi bị áp lực. Nhưng lúc này đầu óc anh trống rỗng.

“Anh không thể, đúng không?” Victoria nói, trông rất hài lòng. “Đây là một việc dễ. Còn cô trợ lý mới đây của anh thì sao? Tên cô ấy là gì?”

Bây giờ thì anh biết cái tên này. Cao, tóc đen với giọng nói nhỏ, nhục cảm...

Tên đó có ngay ở đây, trên đầu lưỡi anh. “Nào, nói đi,” cô nói. “Thậm chí tôi cũng biết cái tên đó.”

Anh đoán, điều mà anh biết là một ý tưởng không hay. “Diane”

“Tên của cô ấy là Rebecca.”

“Ồ, tôi thấy cô ấy giống Diane.” Hầu như anh chỉ gọi cô là em yêu, cưng, và anh không phải nhớ tên của cô ta. Bởi vì chỉ một lát sau họ đã bện vào nhau. Nhưng điều đó không có nghĩa gì cả.

Cô lắc đầu. “Điều đó thật đáng buồn”

“Tôi không giỏi nhớ tên. Thế thì sao nào?”

Hãy gọi tên năm khách hàng anh gặp gần đây nhất.”

Chúng lần lượt xuất hiện trong đầu anh một cách nhanh chóng. Hết tên này đến tên khác, rõ ràng như thể anh đọc từ một danh sách. Và mặc dù anh không nói gì cả, cô có thể đọc được điều đó trong vẻ mặt của anh.

Nụ cười của cô sau đó thể hiện một sự tự mãn. “Dễ dàng hơn, đúng không?”

Anh khoanh tay trước ngực, không thích chiều hướng của câu chuyện. “Cô có ý gì?”

“Anh nhớ tên của đàn ông vì anh tôn trọng họ. Anh coi họ bình đẳng với mình. Mặc khác phụ nữ tồn tại chỉ để mua vui cho cá nhân anh. Họ là đồ chơi”

Mặc dù phản ứng đầu tiên của anh là phủ nhận lời buộc tội này, nó lại là một giả thuyết thú vị. Và là cái giả thuyết mà anh không muốn suy ngẫm vào lúc đặc biệt này, hay với cô.

Anh uống nốt ly rượu và ra hiệu cho người phục vụ tính tiền. “Chúng ta nên đi thôi.”

“Chúng ta vẫn chưa ăn.”

“Sáng mai tôi phải làm việc sớm.”

Cô lại mỉm cười thoả mãn, như thể cô đang thưởng thức sự khó chịu của anh. Để khiến cho sự việc tồi tệ hơn, trước khi anh kịp cầm lấy hoá đơn từ tay người phục vụ thì cô đã giật lấy. “Tôi đi, anh nhớ không?”

Tranh cãi dường như không ích gì. Và bởi vì chỉ có đồ uống thôi, anh sẽ để cô theo ý mình lần này.

Cô trả bằng tiền mặt và để lại tiền thưởng hậu hĩnh dù họ thậm chí không ăn gì cả, sau đó họ đứng dậy và im lặng đi ra cửa. Xe đã đang đợi họ ở bên ngoài.

“Tôi sẽ gặp anh vào sáng mai,” cô nói.

“Cô không muốn đi xe à?”

Cô lắc đầu. “Không, cảm ơn.”

“Trời khá lạnh đấy.”

“Tôi ở chỉ cách đây vài toà nhà thôi. Tôi có thể thở hít không khí trong lành.”

“Tôi sẽ đưa cô về,” anh nói bởi, lạ Chúa, cô sẽ lại trách anh vì không tỏ ra lịch thiệp.

“Không, tôi ổn.” cô nói, với một nụ cười. “nhưng tôi đánh giá cao lời đề nghị của anh.”

Có cái gì đó rất khác ở cô tối nay. Anh chưa bao giờ thấy cô thoải mái như vậy. Thật dễ chịu và vui vẻ. Là do anh, điều đó là chắc chắn.

“Hẹn gặp anh sáng mai tại văn phòng.” Cô quay lại để bước đi, nhưng chỉ mới đi được một, hai bước cô đã dừng và quay lại. “Nhân tiện, anh đã quyết định sẽ làm gì chưa?”

“Cô có ý gì?”

“Gia đình của anh ấy? Về việc không theo đuổi tôi. Anh sẽ nghe theo họ chứ?”

Câu hỏi thật hay. Và mặc dù tất cả những lời nói áp úng của họ và những lời tuyên bố là không ai có thể bảo anh gặp ai và không thể gặp ai, anh phải chịu ơn gia đình của mình. Cuối cùng, chỉ có thể có một câu trả lời thực sự rõ ràng.

“Tôi thực sự không có nhiều lựa chọn.”

“Vậy thì, trong trường hợp đó...”

“Lại một nụ cười thích thú nữa xuất hiện trên môi cô, bông đùa, gần như ranh mãnh, và anh có cảm tưởng chắc chắn là cô đang dự định một điều gì đó không hay.

Cô bước tới gần hơn, làm gần lại khoảng cách giữa hai người, sau đó đưa một tay nắm lấy cà-vạt của anh. Cô giật mạnh, và anh không thể làm gì khác

là cúi xuống, cô nhón chân lên và hôn anh. Một cái chạm dịu dàng, trêu chọc của đôi môi cô vào môi anh.

Trước khi anh kịp phản ứng, trước khi anh có thể ôm lấy đầu cô và kéo cô gần lại để hôn tiếp, thì nụ hôn đã dứt. Cô đã buông cà-vạt của anh và bước lùi lại. Môi anh cháy bỏng vì khao khát được hôn cô nữa. Tay anh phát đau vì muốn được chạm vào cô.

Anh thèm muốn cô.

“Cái đó là vì cái gì vậy?” anh hỏi.

Cô nhún vai, như thể cô mời chài đàn ông trên phố một cách thường xuyên. “Tôi chỉ nghĩ là anh nên biết là mình đang để mất cái gì.”

Victoria biết rằng việc hôn Charles là một ý tưởng thực sự không hay, nhưng trông anh hoang mang một cách đáng yêu bởi cuộc nói chuyện với cô trong nhà hàng, bối rối đến vô vọng khiến cô không thể cưỡng lại. Cô đã nghĩ sẽ thú vị khi đấu trí với anh, làm anh bối rối một chút. Nhưng điều mà cô đã không tính đến, điều mà cô không lường trước, là cái cách nó khiến cô cảm nhận.

Cô đã hôn đàn ông trước đây, nhưng cô cảm thấy như thể, lần đầu tiên trong đời, cô thực sự hôn một người đàn ông. Giống như thể một cái công-tắc trong đầu cô bật lên và mọi thứ trong con người cô đang nói rằng. Anh chính là con người ấy.

Chuyện này khiến cô thấy nực cười cũng như phiền muộn.

Tuy nhiên chân cô lão đảo và đầu cô quay cuồng đến mức khi cô đã rẽ vào góc phố và đi khuất, cô sụp xuống một cái ghế băng để tĩnh trí lại.

Cô sao vậy? Đó chỉ là một nụ hôn. Và thậm chí còn chưa phải là một nụ hôn. Ậy sao đầu gối cô lại yếu ớt. Sao tim cô đập điên loạn và không thể thờ được? Sao lại có cảm giác nóng bỏng nhói đau nơi bầu ngực và giữa háng.

Có lẽ đó chỉ là tác động mà anh ta thường gây ra đối với phụ nữ, một tác động có tính hoá học hoặc sinh lý học. Có thể đó là lý do anh ta hẹn hò với nhiều phụ nữ như vậy. Họ thực sự không thể cưỡng lại anh ta.

Có thể như vậy, cô tự an ủi. Chất pheromone hoặc hormone hoặc cái gì đó. Và tác động đó sẽ phai nhạt đi. Cuối cùng cô sẽ hoàn toàn miễn dịch với nó.

Cô chỉ cầu Chúa là anh ta không nhận thấy rằng trước khi cô buông anh ra tay cô đang run, rằng anh không thấy mạch cô đập nhanh nơi cổ họng, hay mặt cô đang đỏ lên. Rằng anh không nghe thấy sự do dự trong giọng cô trước khi cô quay người bỏ đi. Nếu anh biết được anh đã tác động đến cô như thế nào, anh rất có thể sẽ biến cuộc đời cô – vài tuần sắp tới – thành một địa ngục sống.

Khi cô cảm thấy đủ khoẻ, cô đi bộ qua hai khối nhà đến căn hộ của mình. Cô mở cửa ngoài và đi thẳng lên tầng ba. Toà nhà sạch sẽ và được quản lý tốt, nhưng căn hộ này chỉ là một nơi nhỏ nhoi so với dãy phòng của cô tại

điền trang của gia đình.

Cô bước vào và ném chìa khoá cùng chiếc ví trên chiếc bàn cạnh cửa ra vào. Căn hộ sẽ rộng hơn nếu cô dỡ tất cả các hộp vẫn còn đang được đóng gói ở mỗi phòng. Nhưng cô chẳng có lòng nào làm việc đó. Đây chẳng có cảm giác như là nhà.

Đèn trên máy trả lời điện thoại của cô đang nhấp nháy giận dữ. Cô kiểm tra thông tin về người gọi và thấy rằng tất cả các cuộc gọi hôm nay là của cha cô. Có lẽ ông rất nôn nóng muốn nói chuyện với cô về gia đình hoàng gia, nói dối cô thêm để che giấu những sai lầm của mình.

Ồ, cô không sẵn sàng để nói chuyện với ông. Sự đau đớn vì sự phản bội của ông vẫn còn đó. Cô có thể sẽ nói một điều gì đó mà sau này cô sẽ ân hận. Cô xoá các tin nhắn mà không nghe và tắt chuông điện thoại. Vào những lúc như thế này cô ước mình có một người bạn gái thân thiết để tâm sự. Thậm chí một người bạn sơ. Chỉ lúc này, khi sự nghiệp của cô be bét, cô mới bắt đầu nhận ra cô đã để mất đi điều gì gì khi quyết định cống hiến hoàn toàn cho sự nghiệp của mình. Lần đầu tiên trong đời cô thực sự cảm thấy cô đơn. Và khi cô nghĩ tới sự phản bội của cha mình, cảm giác đó lại tăng lên, giống như một tảng đá trong lòng cô.

Tất cả những năm tháng tận tụy và làm việc vất vả đó, và cô đã được gì? Vì cha cô mà cô đã mất tất cả.

Nhưng đổ lỗi cho ông tất cả có công bằng không? Không phải là cô cũng có một phần có lỗi hay sao? Không phải là cô đã để cho điều này xảy ra khi không hỏi đến việc quản lý tài chính của ông hay sao? Bằng việc không tự kiểm tra sổ sách?

Bằng việc đã tin tưởng ông?

Nhưng ông đã cho cô lý do nào để cô không tin tưởng ông?

Cô lắc đầu và xát vào chỗ đau bắt đầu nhói lên nơi thái dương. Tự thương hại sẽ chẳng đưa cô đến đâu cả. Cô phải vượt qua điều này, hàn gắn lại, và tiếp tục cuộc sống của mình. Và việc đầu tiên trong chương trình của cô là tìm cho Charles một trợ lý mới và tìm cho mình một công việc khác. Mặc dù họ muốn giữ cô lại làm việc cho họ, cô sẽ không bao giờ cảm thấy thoải mái khi làm việc cho gia đình hoàng gia. Cô không thể rũ bỏ ý nghĩ là công việc họ đề nghị chẳng liên quan gì đến khả năng cả, rằng họ thuê cô vì thương hại. Cô sẽ chẳng bao giờ có cảm giác như thể mình thực sự phù hợp.

Việc đầu tiên cô sẽ làm vào buổi sáng là đăng quảng cáo tìm trợ lý và gọi điện cho các đối tác của mình tại các hãng tuyển dụng ở khu vực vịnh. Cô sẽ nhanh chóng tìm được cho Phillip một trợ lý mới. Một trợ lý có năng lực.

Và cho tới lúc đó, cô sẽ tránh xa Charles càng về mặt con người càng tốt.

Chẳng có hy vọng gì giữ được khoảng cách với Charles.

Như đã hứa, anh ta cho xe tới đón Victoria trước giờ làm việc vào sáng hôm sau. Khi cô nghe thấy tiếng gõ cửa căn hộ của mình, cô chỉ cho đó là người lái xe đến đón cô. Nhưng khi cô mở cửa, Charles đang đứng ở đó.

Anh ta dựa thoải mái vào khung cửa, trông nhanh nhẹn và sung sức trong bộ com-lê kẻ tằm, một nụ cười thích thú trên khuôn mặt. Và không có một chút vẻ khó chịu giống như vẻ đũa đám của đêm hôm trước.

“Chào cô”, anh nói, sau đó nói thêm, “Victoria”.

Được thôi, “Chào anh... Charles”.

“Tôi đã nghĩ cô sẽ bị gây ấn tượng. Tôi đã nhớ tên của cô”.

Anh ta rõ ràng đã để tâm đến những gì cô nói. Cô thấy ngạc nhiên thực sự và dễ chịu. Tuy nhiên, cảm giác đó không kéo dài.

“Tôi những muốn nói là tôi xứng đáng được khen thưởng”, anh ta nói, dướn lông mày một cách thái quá.

Người đàn ông này là một kẻ tán tỉnh trơn tru, mà mặc dù cô ghét phải thừa nhận, lời nói trêu chọc và bóng gió của anh ta hầu như không có vẻ xúc phạm như thường thấy.

Và nói cho công bằng, anh đã nhớ tên cô ngay từ đầu. Điều này không có ý nghĩa gì khi cô và cha cô là đầu đề để bàn tán rất nhiều trước khi cô đến làm cho anh ta. Tất nhiên là anh ta nhớ tên cô. Mi đang bào chữa đấy, Vic. Lời đáp lại hay nhất là không đáp

“Tôi chỉ cần lấy chiếc áo vét thôi”, cô nói. “Anh hãy đợi ở đây”.

Cô lao trở lại phòng ngủ, vợ lấy chiếc áo vét, và khoác vào người. Cô đi chưa tới một phút, nhưng khi cô quay ra cửa đã được đóng lại và anh ta không có ở đó. Hay anh ta đã quay ra xe?

“Cảnh đẹp đấy”, cô nghe thấy anh ta nói, và quay lại để thấy anh ta đang đứng trong phòng khách bừa bộn của cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Anh ta đang ở trong căn hộ của cô.

Mặc dù thực tế là căn hộ ở trong tình trạng cực kì hỗn độn, anh ta đang ở đó. Một sự hiện diện rõ ràng và không cưỡng lại được trong một căn phòng mà ngay khoảnh khắc trước đó mang lại cảm giác thoáng đãng và rộng rãi. Bây giờ họ có vẻ như bị khóa trong một căn buồng nhỏ cùng nhau không có chỗ để thở.

thư giãn. Điều này không tệ như có vẻ như vậy. Mi đang phản ứng một cách hoàn toàn thái quá.

Cô khoanh tay trước ngực, cố hết sức để giọng nghe bực bội hơn là bồi rối. “Anh không hiểu rõ chỉ dẫn à?”

Anh ta quay lại phía cô và mỉm cười, và cô có cảm giác giống như một cái hút giắc đập vào bụng cô. Tệ nhất là cô hoàn toàn chắc là anh đã biết chính xác là nụ cười của mình có tác động như thế nào đối với cô. Và anh ta đã cố ý làm như vậy.

Mi chỉ buộc phải hôn anh ta thôi, đúng không?

Anh ta ra hiệu về phía ngoài cửa sổ. “Cô có cảnh đại dương”.

Không hẳn như vậy. Chỉ vài mảnh vụn màu xanh da trời được thấy qua khoảng trống giữa các tòa nhà bên kia đường. Chẳng có gì giống như cảnh nhìn từ ngôi nhà của anh ta. Mặc dù cảnh ở đây trông chắc chắn thú vị hơn nhiều với anh ta đang đứng ở đó.

Ôi. Cô thực sự phải ngưng ngay những suy nghĩ tùy tiện tiêu cực đó đi.

“Tôi không nhớ là đã mời anh vào trong nhà”.

“Có lẽ cô cần chỉnh đốn lại cách cư xử như thế”.

Cô lắc đầu. “Chúa ơi, anh thật hợm hĩnh”.

Anh ta chỉ nhe răng cười và chỉ tay xuống đường phố bên dưới.

“Cô thấy sống ở trung tâm thành phố thế nào?”

Điều này thì khác. Điền trang của cha cô, điền trang của họ, ở một nơi thôn dã, nhưng cô dành phần lớn thời gian làm việc ở thành phố. Một ngôi nhà ở vùng vịnh có vẻ là một lựa chọn lô-gic. “Cũng... thuận tiện. Ngoài ra, tôi cần một sự thay đổi nhịp sống. Một nơi không làm tôi nhớ tới những gì mình đã mất”.

Cô thăm co mình lại. Tại sao cô lại nói với anh ta điều đó? Chuyện này quá cá nhân. Quá riêng tư. Cô không muốn anh ta có ý nghĩ rằng cô thích anh ta. Cô không muốn thích anh ta.

Anh ta gật đầu trầm ngâm. “Và việc đó có tác dụng đối với cô thế nào?”

Tôi tệ, nhưng anh ta có vẻ như đã nhận ra điều đó.

“Tôi sẵn sàng để đi rồi”. Cô bước ra phía cửa, vơ lấy chìa khóa và ví tay ở trên bàn.

Anh ta không đi theo cô. Chỉ đứng đó, cười nhả nở, như thể anh ta biết điều mà cô không biết. “Vội gì chứ?”

Cô nhìn đồng hồ đeo tay. “Bây giờ là tám giờ hai mươi”.

Anh ta nhún vai. “Thế thì sao?”

“Không phải là xe đang đợi sao?”

“Nó sẽ chẳng đi đâu mà không có chúng ta”.

Cô không thích cách anh nhìn cô. Hoặc có thể vấn đề thực sự là cô quá thích cách anh nhìn cô. Ngày hôm qua cô những coi cái nhìn chăm chăm thăm dò và nụ cười thấu đến tận xương đó là xúc phạm, nhưng sáng nay nó khiến cô cảm thấy trong lòng ấm áp và yếu đuối.

Việc hôn anh ta rõ ràng là một ý tưởng tồi.

“Tôi đang có một vài suy nghĩ”, anh nói, bước một vài bước không chủ định về phía cô.

Tim cô rộn lên, nhưng cô từ chối để anh ta thấy anh ta đang khiến cô hồi hộp như thế nào. “Về chuyện gì?”

“Về tối hôm qua”.

Cô thèm muốn được hỏi, Phần nào? Nhưng cô có cảm giác nôn nao là mình đã biết. Cho nên thay vì thế cô hỏi, bằng một giọng mà cô hy vọng là chán chường và thờ ơ, “Và?”

Anh tiếp tục đi về phía cô, với mỗi bước lại gần thêm. “Tôi nghĩ tôi đã thay đổi tình cảm của mình”.

Ôi chao.

Cô hy vọng anh ta định nói anh ta đã thay đổi về cái cách anh ta coi phụ nữ như những món đồ, nhưng vì sao đó cô không nghĩ vậy.

“Rằng bây giờ tôi biết mình đang đánh mất cái gì, có lẽ tôi sẽ hoàn toàn không hợp tác với gia đình nữa”.

Ồ đúng vậy, hôn anh ta thực sự là một ý tưởng tồi

Anh ta đang tiến đến gần hơn, ánh mắt đó của anh ta, giống như anh ta đã định chiếm đoạt cô bất cứ giây phút nào, nhưng chuyện ngạc nhiên nhất là cô cũng muốn anh ta làm thế. Tuyệt vọng. Cô đã nghĩ rằng việc cô đóng vai một kẻ gây gỗ tồi trước, tấn công anh ta một cách dữ dội khi anh ta đang hoàn toàn bối rối và yếu ớt – và có chút dễ thương – không hiểu sao sẽ đặt cô ở vị kiểm soát.

Trời ơi, cô đã nhầm.

Anh ta đã giành được ưu thế. Vào khoảng khắc đó cô chưa bao giờ cảm thấy mình bối rối hơn thế. Và điều đáng sợ thực sự là, cô hồ như thích điều đó.

“Ý tôi là. Điều tệ nhất sẽ xảy ra là gì?”, anh ta nói.

Hy vọng là một điều gì đó thực sự tồi tệ. “Treo cổ ư?”

Anh đang đứng gần đến nỗi có thể với tay ra và chạm vào cô. cô. Và mặc dù mỗi bản năng trong cô đều đang gào thét bảo cô hãy bước lùi lại, cô sẽ không để anh ta được thỏa mãn thấy cô có chút nao núng.

“Và rồi tôi bắt đầu suy nghĩ”. Anh ta cúi người, khuôn mặt của anh ghé sát mặt cô đến nỗi cô có thể ngửi được mùi kem đánh răng trong hơi thở của anh ta. “Ai nói họ thậm chí phải biết?”

Thật quá sức, chính cô đang gặp rắc rối. Nếu anh ta hôn cô ngay lúc này, cô sẽ chẳng thể làm gì khác ngoài việc hôn lại. Và khi đó anh ta sẽ biết sự thật. Rằng cô không cứng rắn như cô muốn anh ta tin như vậy.

Anh nhìn xoáy vào mắt cô. Tròng mắt nâu thẫm với những vẩy đen dường như đang tuôn ra từ con ngươi của anh ta. Đôi mắt chứa đầy một cái gì đó độc ác và nguy hiểm. Và say mê. Và có Chúa biết cô những có thể có một chút ham mê trong cuộc đời mình.

Không, không, không. Ham mê là không tốt. Cô thích những thứ có nhịp độ đều đặn và có thể dự đoán trước được. Cái này chỉ là phản ứng có tính

hóa học thôi.

Điều này khiến cô choáng váng, nhưng cô cũng nói được, với giọng ôn tồn như vẻ mặt của cô. “Anh xong chưa?”

“Xong?”

“Chúng ta đi làm được chưa?”

Nụ cười của anh ta không mất đi, cuối cùng anh bước lùi lại và nói, “Cô thật cứng rắn, Victoria Houghton”.

Cô không mong đó là sự thật. Cô không mong là tim cô đừng đập mạnh đến nỗi có cảm giác như thể nó có thể bật ra khỏi lồng ngực của cô. Răng chân tay cô không cảm thấy nặng nề vì phấn kích. Răng làn da cô thôi nóng bừng vì muốn được anh ta chạm vào.

Đừng để anh ta biết.

“Vâng, đúng vậy”, cô nói dối.

Một nụ cười thích thú khiến môi anh nhếch lên, và anh vờ tay qua người cô để mở cửa. “Nhưng tôi còn cứng rắn hơn”.

Cho tới ba giờ chiều hôm đó Victoria đã giải quyết xong những cuộc điện thoại và e-mail tồn đọng. Bất chấp việc Charles, trong khoảng thời gian ngắn đó, chứng tỏ là một con người thực sự khó chịu.

Anh ta thò đầu vào phòng cô sau ba giờ một chút, chắc chắn là lần thứ năm trong ngày hôm đó. “Tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Có trả lời cho quảng cáo tuyển dụng chưa?”

Anh ta biết rất rõ rằng cô vừa chỉ mới cho đăng quảng cáo với công ty tuyển dụng sáng hôm đó. Và họ rất có thể sẽ chẳng nhận được tin gì cho tới tận sáng hôm sau.

Anh ta đứng phía sau ghế của cô, chống tay lên lưng ghế, những ngón tay lướt trên vai áo vét của cô. Lòng trên cánh tay cô sồn lên và cô cảm thấy nhói nhói nơi bụng. Nhưng bảo anh ta đứng lùi ra thì chỉ khiến anh ta thích thú vì biết mình đang tác động đến cô.

“Đó là mẹ của anh”, cô nói, bỏ qua từ lại là lẽ ra đã nói. Người đàn bà này là người nhẫn tâm. Loại người mẹ xưa đuổi con cái mình bằng tình yêu. Rằng việc Charles là người con duy nhất và thứ duy nhất bà yêu quý có lẽ chẳng giúp được gì.

Chẳng ngạc nhiên là anh không muốn ổn định cuộc sống. Anh ta đã bị ngạt thở vì tất cả những sự quan tâm của nữ giới mà anh ta có thể xoay sở được.

“Cô đang làm gì vậy?” anh ta hỏi, cúi xuống một cách tự nhiên để ghé nhìn vào màn hình máy tính của cô, khuôn mặt của anh ghé sát đến nỗi cô có thể cảm thấy hơi thở của anh ta làm lay động tóc bên tai cô.

“Một mẫu thống kê cho các cuộc gọi và thư được cập nhật có hiệu quả hơn”.

Anh ta cúi sát hơn để nhìn, má của anh ta gần như chạm vào má của cô,

và anh ta thực sự có mùi thơm ngọt ngào. Cô những muốn vùi mặt vào chỗ hõm nơi cổ anh ta và hít một hơi dài, sâu. Ghi sát vào da của anh ta. Có thể là nhấm nháp một chút.

“Hiệu quả thế nào?”

“Hiệu quả ư?”

“Cái bảng tính ấy”.

Ồ, đúng rồi. “Khi tôi nhập số hoặc địa chỉ e-mail, nó sẽ tự động liệt kê tất cả các thông tin thích hợp, như vậy ta không mất thời gian tìm kiếm. Nó được mã hóa bằng mẫu trong trường hợp khẩn”.

“Điều đó thật tuyệt”, anh ta nói.

Cô không hiểu anh ta thực sự có ý đó hay đang mỉa mai. “Ồ vâng, tôi chắc là họ sẽ trao cho tôi giải thưởng Pulitzer. Hoặc thậm chí giải Nobel vì Hòa bình nữa”.

Tiếng cười giòn tan của anh ta khiến cả người cô rung động. “Cô nói là mẹ tôi lại gọi phải không? Lần này bà ấy muốn gì?”

Cô xoay ghế và chia tập tin nhắn điện thoại vào mặt anh ta, để anh ta không còn cách nào khác buộc phải bước lùi lại hoặc bị ngập mặt trong mớ giấy. “Đề nhắc anh về bữa tiệc sinh nhật của cha anh. Bà muốn chắc chắn là anh sẽ dành cả kỳ nghỉ cuối tuần với họ”.

Anh ta cầm lấy những tin nhắn và, thay vì bước lùi lại, ngồi lên mép bàn của cô, lật giở các trang giấy. “Cô đã nói gì với bà ấy?”

“Rằng anh sẽ đến. Suốt cả tuần. Và anh thực sự mong đợi điều đó”.

Anh ta bắn cho cô cái nhìn tò mò. “Nghiêm túc đấy chứ?”

Cô nở một nụ cười tươi và, đúng vậy, hơi tinh quái, “Nghiêm túc”.

Anh ta nheo mắt nhìn cô. “Cô thực sự không nói vậy”.

“Có đấy”.

Cô có thể thề là mặt anh ta hơi tái đi. “Điều đó thật kỳ quặc, bởi vì có vẻ như tôi nhớ đã bảo cô nói với bà là tôi không thể ở lại cả cuối tuần”.

“Vậy ư?” cô hỏi một cách ngây thơ. “Tôi nghĩ là mình đã quên mất”.

Anh ta biết rất rõ là cô chẳng quên điều gì cả.

“Thật độc ác”, anh ta nói.

Cô chỉ mỉm cười. Đó là cái anh ta nhận được khi can thiệp vào chuyện của cô – tuy nhiên, cô là người đã hôn anh ta. Nhưng cô có cảm giác là chẳng có gì công bằng trong cuộc đua tranh ngầm mà cả hai đang để mình bị cuốn vào.

“Vì chuyện đó, tôi sẽ kéo cô đi với tôi”, anh nói với cô.

Một vị Công tước đưa trợ lý riêng về nhà vào dịp thăm viếng gia đình vào cuối tuần. Như thể chuyện này sẽ xảy ra vậy. Cô thậm ngờ rằng, là những thành viên hoàng gia, họ có những chuẩn mực cao hơn một chút. Hoặc có lẽ họ sẽ bắt cô ở khu vực dành cho nhân viên và ăn trong nhà bếp.

Đó có phải là vị trí mà cô bị đẩy xuống không? Vị trí của một người hầu?

Cô và cha cô có thể không phải là những người cực giàu, nhưng họ đã sống một lối sống rất thoải mái. Bên rìa của tầng lớp thượng lưu. Và để có kết cục như thế nào? Giá như ông trung thực, sống trong khả năng của mình thôi thì cô đã không vướng vào mớ lộn xộn này.

Nhưng bây giờ không phải là lúc hay là nơi nhắc lại sự phản bội của cha cô.

“Tôi có thể gọi cho bà và nói rằng anh không muốn ở lại”, cô nói với Charles. “Rằng anh có những việc hay hơn để làm hơn là dành thời gian với cha mẹ của mình. Mặc dù, anh biết đấy, họ sẽ không còn trẻ nữa đâu”.

“Ồ”, anh nói, lắc đầu. “Cô và mẹ tôi sẽ rất hợp nhau đấy”.

Cô nghi ngờ điều đó. Cô không có ấn tượng là mẹ của anh ta là tuýp người thích giao thiệp với những người làm.

“Anh còn cần gì nữa không?” cô hỏi, muốn anh rời khỏi bàn của cô. Anh ta ở quá gần, có mùi quá dễ chịu. “Tôi muốn quay lại làm việc”.

“Công việc cấp bách hả?”

“Xử lý kịp tất cả những cú điện thoại và tin nhắn của những người hâm mộ nữ giới của anh là công việc chính của tôi”.

“Có thể, nhưng ngay lúc này”, anh ta nói, nhìn xoáy vào đôi mắt mày nâu sẫm của cô và cúi xuống gần hơn, nên cô bị ép vào lưng ghế đang ngồi. “Tôi chỉ có một người phụ nữ đặc biệt trong cuộc đời mình”.

Ôi trời.

Làm ơn, làm ơn. Victoria thầm cầu nguyện, hãy để đó là ai khác chứ không phải con.

Anh ta giờ tập giấy tin nhắn lên. “Và tốt hơn là tôi sẽ gọi cho bà và cho bà biết tôi mong chờ bữa tiệc ấy như thế nào”.

Cô thở ra nhẹ nhõm.

Anh ta đứng lên khỏi góc bàn, nhưng mùi hương của anh ta vẫn còn vương lại khi anh ta đi ra phía cửa. “Hãy gọi cho tôi khi cô nhận được tin về chuyện quảng cáo”.

“Ngay khi tôi nhận được bất kỳ tin gì”, cô hứa. Hy vọng đây là lần cuối cùng cô nhìn thấy anh ta cho tới lúc ra về vào buổi tối.

Thậm chí khi đó cũng là quá sớm. Có lẽ cô có thể lên ra về mà không ai nhìn thấy.

Đây là trò chơi nguy hiểm mà họ bắt đầu chơi, nhưng cô sẽ không đầu hàng. Cô sẽ không để anh ta thắng. Anh ta cần được làm cho hết vênh váo. Anh ta cần được đặt vào đúng chỗ của mình. Và cô là người phụ nữ sẽ làm điều đó.

Mẹ của Charles gọi lại chưa tới mười lăm phút sau đó.

Người đàn bà này thật nhẫn tâm.

Victoria cố gắng để giọng không có vẻ bức bối vì những cú gọi liên tục của bà. “Tôi e là anh ấy đang họp”, cô nói, đúng như anh ta chỉ dẫn cho cô. Đang họp. Ở đường dây khác. Anh ta không bao giờ nhận điện thoại riêng khi đang làm việc. “Nhưng tôi sẵn lòng nhận tin nhắn”.

“Tôi không có ý định làm phiền”, bà nói, đó là cách mà bà luôn bắt đầu tất cả các cuộc nói chuyện điện thoại của mình, đó là cuộc gọi đầu tiên hay lần thứ mười trong ngày. “Tôi chỉ gọi để nói về bữa tiệc, để mời thêm một người nữa”.

Lại nữa ư? Không phải là Victoria đã gửi một danh sách khách mời cho anh ta sao? Bà phải mời chính con trai của mình bao nhiêu lần? “Tôi sẽ báo để Charles biết”, cô nói một cách máy móc.

“Ồ không, không phải cho Charles,” bà nói. “Cho cô”.

Cho cô? Nhưng...

Ồ không, anh ta đã không làm thế. “Cho tôi ư, thưa bà?”

“Nó nói với chúng tôi là cô sẽ đi cùng nó vào cuối tuần”, bà bộc lộ một cách háo hức. Và điều kỳ lạ là nghe giọng bà thực sự vui mừng. “Tôi chỉ muốn nói với cô là chúng tôi mong được gặp cô như thế nào. Charles hiếm khi đưa các cô bạn gái về nhà”.

Các cô bạn gái ư? Chẳng lẽ bà ấy nghĩ...? “Thưa bà, tôi làm việc cho Charles”.

“Ồ, tôi biết. Nhưng nó đánh giá cao tình bạn của cô. Và bất kỳ người bạn nào của Charles đều là bạn của chúng tôi. Cha nó và tôi chỉ muốn cô biết là cô được hoan nghênh ở đây”.

Tình bạn ư? Cô và Charles là bạn từ khi nào vậy?

“Vậy, chúng tôi sẽ gặp cô lúc đó chứ?” mẹ anh ta hỏi.

Victoria có lòng nào nói cho bà biết sự thật hay không? Giọng bà nghe có vẻ bà thực sự tha thiết muốn gặp cô. Làm sao cô có thể nói với bà rằng đó chỉ là trò chơi khăm độc ác mà thôi.

Nên cô nói điều duy nhất cô có thể. “Ồ vâng, tôi sẽ gặp bà vào lúc đó”.

Victoria ra khỏi ghế trước cả khi cô gác điện thoại. Không buồn gõ cửa, cô lao vào văn phòng của Charles. Và có cảm giác rõ ràng rằng anh ta đang đợi cô làm đúng như vậy. Anh ta đang ngồi ngã lưng ghế, khuỷu tay chống lên tay vịn, hai tay khoanh trên ngực. Nhưng quá muộn để quay lại lúc này.

“Anh đã gọi tôi là độc ác phải không?”

Anh ta mỉm cười. “Tôi thấy là mẹ tôi đã gọi cho cô”.

“Điều đó thật hèn hạ, thậm chí đối với anh”.

Anh ta có vẻ hài lòng với bản thân. “Ăn miếng trả miếng. Không phải là người ta vẫn nói thế sao?”

“Tôi không muốn dành kỳ nghỉ cuối tuần tại điền trang của cha mẹ anh”.

“Tôi cũng vậy. Nhưng tôi cho rằng lúc này không ai trong chúng ta được lựa chọn cả”.

“Họ không phải là cha mẹ của tôi. Tôi không có nghĩa vụ phải ở đó”.

Anh ta nhún vai. “Vậy, hãy gọi cho bà ấy và nói rằng cô không muốn đến. Tôi tin là họ sẽ không cảm thấy quá bị xúc phạm đâu”.

Cô lườm anh ta.

“Ồ, cô có thể đi cùng tôi và có lẽ cô sẽ thực sự thấy vui vẻ”.

“Tôi thực sự nghi ngờ điều đó”.

“Tại sao?”

“Tại sao ư? Chính anh thậm chí không muốn đi!”

“Cha mẹ tôi là những người tốt. Họ có ý tốt. Nhưng khi chỉ có ba chúng tôi, có thể trở nên... ngọt ngào. Tôi về đó vào tối thứ Sáu, và cho tới chiều thứ Bảy, chúng tôi đã không còn gì để nói nữa. Có cô ở đó có thể giảm bớt áp lực một chút.

“Tôi không biết một tí gì về việc sẽ nói gì với họ. Họ hoàn toàn không thuộc giới của tôi”.

Lông mày anh ta cau lại. “Cô nghĩ thế nào?”

“Tôi là một người làm công cho gia đình hoàng gia”.

“Thế thì sao nào? Cô vẫn là một con người. Chúng ta tất cả chỉ là những con người”.

Anh ta thực sự ngây thơ như vậy sao? Anh ta thực sự không hiểu cái cách thế giới này được vận hành ra sao ư? Họ là thành viên của hoàng gia, và cô là, và sẽ luôn như vậy, chẳng là ai cả trong con mắt của họ. Hoặc chỉ là một phần của trò chơi mà anh ta đang chơi? Lôi kéo cô tới điền trang của cha mẹ anh ta để làm nhục cô trước mặt gia đình anh ta ư?

Những toan tính của anh ta thậm chí không phải là vấn đề. Vấn đề thực sự là cô không tin cậy anh ta.

“Cô biết đấy. Cô gần như không đánh giá đúng bản thân mình”, anh ta đứng lên khỏi ghế, và cô cảm thấy căng thẳng, nghĩ rằng anh sẽ đi về phía mình, nhưng thay vì thế, anh đi vòng đề ngồi lên mép bàn của mình. Kể từ khi anh ở văn phòng của cô lần cuối, anh đã cởi bỏ áo vét, nới lỏng cà-vạt, và xoắn tay áo-sơ-mi tới khuỷu tay. Anh dường như làm thế mỗi ngày, sau một cuộc gặp cuối cùng.

Trông anh rất thoải mái, dù thế, vẫn tạo nên vẻ quyền lực. Anh lúc nào cũng làm chủ tình huống.

Ồ, gần như luôn luôn làm chủ tình huống.

“Hãy cho tôi biết”, anh nói. “Làm sao một phụ nữ có đầy đủ tài năng lại có thể tự hạ thấp lòng tự trọng như vậy?”

“Chuyện này chẳng liên quan gì tới lòng tự trọng cả. Mà thôi thì có đủ, rất cảm ơn anh. Chỉ là cái cách mọi chuyện trên đời này diễn ra thôi”.

“Khi cô gặp những người anh chị em họ của tôi, họ có tỏ ra kênh kiệu không?” “Tất nhiên là không”.

“Tôi nghĩ cha mẹ tôi sẽ khiến cô ngạc nhiên. Việc đi với tôi và tìm hiểu chẳng thể làm cô bị tổn thương. Ngoài ra, bữa tiệc có thể sẽ rất tuyệt. Thức ăn ngon và khách khứa thú vị. Và bất cứ lúc nào cô cảm thấy không thoải mái, tôi sẽ đưa cô về”.

Nếu như cô có đi, cô sẽ tự lái xe. Nếu như cô đi ư?

Cô không thể tin là mình đang suy nghĩ về chuyện đó.

Nếu như không có gì khác, chỉ là tò mò thôi. Ít nhất thì đó cũng là điều cô đang giả vờ nói với bản thân mình. Còn có những động cơ có thể khác không hề khiến cô buồn phiền khi nghĩ tới. Giống như muốn xem Charles là con người như thế nào khi ở bên gia đình mình. Xem anh ta thực sự là người như thế nào.

“Tuyệt. Tôi sẽ đi”, cô nói. Sau đó nói thêm. “Không phải là vì tôi không có lựa chọn nào khác”.

“Tuyệt vời”, anh nói, tỏ ra hài lòng thực sự, điều đó khiến cô nghi ngờ quyết định của mình.

Anh ta đang âm mưu gì đây?

“Chúng ta khởi hành từ buổi chiều, hai tuần nữa kể từ ngày thứ Sáu này và trở về vào chiều Chủ nhật”

Tôi sẽ gặp anh ở đó”, cô nói. Cô muốn đi xe của mình, phòng khi cô muốn bỏ đi sớm. Và thật ngạc nhiên là anh không tranh cãi.

“Mang quần áo bình thường thôi. Nhưng bữa tiệc tối thứ Bảy thì mặc đồ sang trọng”.

Sang trọng sao? Cô đang trông đợi một buổi gặp gỡ gia đình thân mật. Không phải là một sự kiện mang tính xã giao. “Sẽ có bao nhiêu người có mặt ở đó?”

Anh ta nhún vai. “Không hơn một trăm hoặc khoảng đó”.

Một trăm? Ngực cô thắt lại. Tất cả đều giàu có và có ảnh hưởng hơn cô.

Tuyệt vời.

“Cô có váy dài dạ hội không?” Cô có một chiếc đã dùng trong một sự kiện từ thiện bốn năm trước. Bây giờ thì nó hoàn toàn lỗi mốt rồi. Cô thực sự là không có tiền để mua những chiếc váy đắt tiền. Và với một bữa tiệc như thế này, thì chỉ thứ tốt nhất mới thích hợp.

“Tôi chắc là tôi có thể xoay sở được một cái gì đó”, cô nói hy vọng giọng cô tự tin hơn là cô cảm nhận.

“Cô có chắc không”, anh nói. “Nếu có khó khăn về tiền nong ngay lúc này...”

Ồn mà”, cô cắt ngang. Đây là lần thứ hai anh ta nhắc đến khả năng eo hẹp của cô. “Không phải là tôi thiếu thốn”.

Anh giơ hai tay lên tự vệ. “Thoải mái đi nào.

Tôi không có ý đó”. Chúa ơi. Hãy nghe mi kìa. Có lẽ Charles đã đúng.

Có lẽ lòng tự trọng của cô gần đây đã bị tổn thương. Có lẽ sự tự tin của cô đã bị giảm sút. Nếu không sao cô lại nhạy cảm đến thế?

Có lẽ cô cần ra ngoài gặp gỡ mọi người. Lấy lại sự tự tin vào bản thân. Hoặc cái gì đó tương tự.

Cô dịu giọng. “Tôi xin lỗi. Tôi không có ý sảng giọng”.

“Nếu cô thực sự không muốn đến dự bữa tiệc đó...”

“Tôi sẽ đi”, cô nói kiên quyết, “một tuần”.

Ai biết được, có thể một chuyến nghỉ ngắn sẽ có ích cho cô. Một cơ hội để quên những rắc rối mà cuộc đời cô đang vướng vào và chỉ để thư giãn thôi.

Và ai biết được. Có lẽ cô sẽ thích thú.

Victoria mở cửa căn hộ chính xác lúc bảy giờ ba mươi tối hôm sau. Sớm so với tiêu chuẩn của cô, tuy nhiên ngày hôm đó cô có cảm giác là ngày dài nhất trong cuộc đời cô.

Kể từ khi cô hôn Charles vào tối nọ, sau đó nhận lời đề nghị đi cùng anh ta đến dự tiệc tại nhà cha mẹ của anh ta, những lời nói bóng gió trêu chọc và gọi tình không hề ngớt. Tuy nhiên, chỉ khi họ có một mình. Khi có ai đó khác ở gần, anh ta chỉ thể hiện thái độ công việc. Anh đối xử với cô giống như một người ngang hàng hơn là một người cấp dưới. Đó là cái cách anh tỏ ra tôn trọng

Và có thể lời nói trêu chọc của anh ta không tệ như lúc đầu. Không xấu xa như thế. Cô sẽ không để cho việc này tiến xa hơn thế.

Cô thả ví và chìa khóa trên chiếc bàn ngoài sảnh và đi thẳng tới giá để rượu, vắt chiếc áo vét trên lưng đi-văng. Cô mở một chai vang nguyên chất làm từ nho đen, loại vang ưa thích của cô, rót cho mình một ly lớn, đá giày giày ra và thả mình xuống đi-văng.

Charles ra về cùng lúc, và cho cô biết, khi đi trong thang máy xuống chỗ đỗ xe tầng dưới, là anh có hẹn ăn tối. Cứ như thể cô cần quan tâm là anh ta dành thời gian rảnh của mình với ai và như thế nào. Mặc dù cô không thể không tự hỏi cô gái không may đó có thể là ai. Có lẽ là cô Amber ở câu lạc bộ chăng? Hay cô Zoey ở bữa tiệc gây quỹ thứ Sáu tuần trước? Hoặc một tá các cô khác đã gọi cho anh ta trong vài ngày qua. Hoặc là ai đó mời.

Cho dù người đó là ai, thì Victoria cũng mừng là đó không phải là mình.

Mi có thực sự vui không? Một giọng nói nhỏ tinh quái trong đầu cô hỏi. Không phải mi đang hơi tò mò muốn biết sự việc là gì ư? Tại sao nhiều phụ nữ ngã dưới chân anh ta thế? Không phải tất cả bọn họ đều vì tiền bạc và tước vị của anh ta.

Đây có lẽ là do rượu. Nó bốc thẳng lên đầu cô. Có lẽ là do cô đã bỏ bữa trưa. Lại nữa.

Con sẽ gầy yếu đi mà chẳng được gì, cha cô thường cảnh báo cô vì thói

quen ăn uống thất thường của cô. Và điều này chắc chắn giải thích sự thiếu năng lượng khác thường ở cô. Chưa nói đến tiếng sôi bụng ùng ục trong dạ dày cô. Cô hớp một ngụm rượu vang và liệt kê trong đầu những thứ có trong tủ lạnh.

Những đồ ăn Thái còn lại của ba hôm trước có lẽ bây giờ đã hỏng. Vài hộp sữa chua không béo, sữa tươi tách bơ để chua, một phần cây rau diếp đảo Cos đã hơi héo. Những thứ chứa trong tủ đá cũng không hứa hẹn gì nhiều. Một vài bữa tối đông lạnh đã quá hạn sử dụng từ lâu và một túi đậu cả vỏ được sấy khô.

Đã nhiều tuần cô không đi siêu thị, vì gần đây đúng là cô không có thời gian. Ngoài ra cô cũng không giỏi nấu nướng. Chẳng có lúc nào để mà học. Vào những tối khuya tại khách sạn Houghton, cô ăn tối tại văn phòng hoặc là người quản gia kiêm đầu bếp chuẩn bị cho cô khi cần thiết. Thực tế, trong cả cuộc đời mình Victoria chưa bao giờ tự mình nấu ăn cả một bữa ăn. Cô cũng không chắc mình có làm như thế nào không.

Cô cũng không có khuynh hướng muốn học.

Cô ngồi dậy và vớ lấy tập thực đơn của các cửa hàng bán thức ăn trên chiếc bàn cà-phê. Cửa hàng sushi gần góc phố ở ngay dòng đầu tiên.

Cái đó được đây.

vớ lấy điện thoại cầm tay và đang chuẩn bị gọi thì có tiếng chuông cửa. Đó có thể là ai nhỉ? Cô hy vọng đó không phải là cha cô. Cô vẫn chưa trả lời bất kỳ cuộc gọi nào của ông, và có lẽ ông đang sốt ruột.

Có lẽ nếu cô không trả lời, người nào đó sẽ bỏ đi.

Cô đợi một lát, nín thở, rồi tiếng chuông cửa lại vang lên.

Với một tiếng rên rỉ, cô đặt chiếc điện thoại và chiếc ly gần cạnh xuống bàn và lê người ra khỏi đi-văng, hơi chệnh choáng vì rượu vang, và dò dẫm ra cửa. Cô nhòm qua lỗ nhỏ trên cánh cửa, ngạc nhiên khi thấy không phải là cha cô mà là Charles đang đứng ở đó.

Nhân danh Chúa anh ta muốn gì?

Cô dẫn đo không mở cửa, nhưng có lẽ anh ta đã nhìn thấy xe cô đỗ ở đằng trước và biết cô đang ở nhà. Cô chỉ không thể buộc mình tỏ ra thô lỗ.

Cô tháo dây xích an toàn, mở cửa ra và hỏi. “Anh muốn gì?”

Mặc dù giọng nói gay gắt của cô, anh mỉm cười. Anh vẫn đang mặc quần áo công sở. Vẫn chỉnh tề, nhưng hơi có vẻ nhàu nát vì đã hết-ngày-làm-việc. Và trông anh rất ngon lành.

Hãy cẩn lười lại, Vic.

“Tôi nhận ra rằng tôi vẫn nợ cô một bữa tối”, anh ta nói. Một tay anh ta cầm túi đựng thức ăn của chính nhà hàng mà cô đang định gọi. Như thể anh đọc được ý nghĩ của cô.

Điều đó thực sự kỳ lạ.

“Tôi hy vọng cô thích sushi”, anh nói, nghiêng vai đi ngang qua cô để

vào phòng. Lại vẫn không được mời.

Vậy tại sao cô không làm gì để ngăn anh ta lại ?

“Và nếu như tôi không thích sushi?” cô hỏi, đi theo anh vào trong bếp.

“Nếu vậy thì cô đã không có thực đơn của nhà hàng sushi qua điện thoại”, anh đặt cái gói lên bàn bếp. “... phải không?”

Làm sao anh ta...?

Anh ta hẳn đã nhìn thấy nó sáng hôm đó. Khi lần đầu tiên anh ta xông vào mà không được mời. “Tôi tưởng anh có hẹn”.

Ý nghĩ là có ai đó đã bỏ rơi anh ta không hiểu sao nghe thật dễ chịu, mặc dù điều đó có có nghĩa là cô là lựa chọn thứ hai của anh ta. Phần thưởng cho người vụng về thực sự.

Đúng”, anh ta đặt cái túi lên mặt bàn bếp và nhe răng cười. “Vớ cô”.

Cô cảm thấy thế nào? Nhẹ nhõm? Được xu nịnh?

Rất ngờ vực.

Cô khoanh tay trước ngực. “Tôi không coi đây là một cuộc hẹn khi người kia không biết gì về việc này”.

Anh ta đưa mắt nhìn cô với vẻ ngây thơ. “Tôi quên không nói cho cô biết à?”.

Anh cởi áo vét ra và đưa nó cho cô. Như một người ngớ ngẩn, cô cầm lấy. Và suýt nữa thì cô đưa nó lên mũi để hít mùi hương của anh ta, áp má vào lớp vải. Cô kịp dừng lại vào giây cuối và thay vì thế khoanh tay trước ngực.

Dừng ngay lại, Vic.

Tuy nhiên, anh ta không để ý. Anh ta đang bận rộn bỏ các thứ ở trong túi ra, mở các hộp đựng thức ăn.

Mùi thơm của món sushi bay đến tận chỗ cô, khiến cô chảy nước miếng. Và nếu cô không nhanh chóng ăn một cái gì đó, rượu vang sẽ khiến đầu cô quay cuồng.

“Tôi sẽ ăn tối cùng anh”, cô nói, rồi nói thêm, “chỉ lần này thôi”.

Anh ta nhún vai, như thể việc cô từ chối ăn cùng anh ta chưa bao giờ được anh ta nghĩ tới. Liệu anh ta có thể hờn hĩnh hơn thế nữa không? Hay đáng yêu hơn nữa?

Không, không, không! Anh ta không đáng yêu.

Chỉ cần vài cuộc tình văn phòng bất hạnh là đủ để cô sẽ không bao giờ dính tới một người cùng làm việc nữa. Chưa nói đến một danh sách dài thượt các lý do để cô không bao giờ muốn dính dáng tới một người như anh ta.

Đây chỉ là một bữa tối thôi.

“Tôi không chắc cô thích cái gì, cho nên tôi lấy những thứ khác nhau”, anh nói.

“Tôi đoán thế”. Đây là đủ cho cả nửa tá người ăn. Cô sẽ có một ít còn lại cho bữa trưa và bữa tối ngày mai. Và bởi vì anh ta đã vất vả vì những thứ

này, điều tồi thiểu cô có thể làm là mời anh ta một ly. “Tôi vừa mới mở một chai vang

Tôi đã nghĩ cô sẽ chẳng bao giờ mời”, anh ta cười toe toét. Sau đó hất tay về phía tủ bếp. “Cô có đĩa đựng chứ?”

“Phía bên trái chậu rửa ấy”. Cô cẩn thận vắt chiếc áo vét của anh ta lên lưng ghé bên trên áo của cô và rót cho anh ta một ly vang, và sau đó rót đầy lại ly của mình. Cô thực sự nên từ từ, chỉ uống sau khi đã ăn một chút gì đó, nhưng cảm giác ấm áp của men say khi đó thực sự dễ chịu. Không phải là cô đã say hay gì đó. Chỉ là chuếch choáng một cách dễ chịu.

Bàn ăn chất đầy những hộp đang mở dở, nên cô đưa ly của họ ra bàn uống nước. Hoặc là thế hoặc ăn đứng trong bếp, và cô thực sự không nghĩ là chân cô có thể giữ cho cô đứng được lâu. Cô nghĩ đến việc quay lại bếp để giúp anh ta, nhưng chiếc đi-văng trông quyến rũ đến nỗi cô ngồi phịch xuống và chọn cho mình tư thế thật thoải mái. Cô là chủ nhà kiêu gì thế khi để anh ta phục vụ bữa tối. Nhưng dường như anh ta không thấy phiền.

Ngoài ra đó là cái anh ta đáng phải nhận khi xuất hiện đột ngột như vậy.

“Cô có một đĩa lớn đựng đồ ăn không?” Charles gọi từ bếp.

“Đâu đó trong cái đồng lộn xộn ấy”, cô nói. Thực sự là cô thường ăn thẳng từ hộp đựng đồ ăn bán sẵn. Cô ngưng một lúc, cảm thấy có lỗi, và cô gọi. “Anh có cần giúp không?”

“Không, tôi tìm được rồi”.

Tốt. Cô ngả đầu lên gối tựa, nhắm nháp ly rượu, và nhắm mắt lại. Khi cô lại mở mắt ra, anh đã sắp xếp mọi thứ lên chiếc bàn uống nước.

“Dậy thôi. Đến giờ ăn rồi”.

“Tôi chỉ chợp mắt thôi”, cô nói. Cô ngồi dậy và anh ngồi xuống bên cạnh cô, gần đến nỗi đùi họ chạm nhau. Đùi anh ta rắn chắc và ấm. Cô thường không bận tâm đến vóc dáng của mình, nhưng anh có vẻ thật to lớn so với cô. Có vẻ thật đáng sợ, mặc dù không có vẻ đe dọa, nếu chuyện đó có một ý nghĩa nào đó. Và, lạ Chúa, anh ta trông gợi tình khủng khiếp trong chiếc sơ-mi hở cổ và tay áo xắn cao lên.

Cô gấp một miếng cá ngừ, chấm vào nước sốt và bỏ vào miệng. Anh ta cũng làm như vậy. Cô không còn cảm thấy vị thơm ngon của thức ăn khi nhìn anh ta ăn. Anh ta thậm chí có thể khiến cho việc nhai cũng rất gợi tình,

Cô đưa mắt nhìn đi chỗ khác, trước khi anh nhận ra cô đang nhìn anh ta chằm chằm, vừa đúng lúc chuông cửa lại vang lên.

“Cô đang đợi ai đó chăng?” anh hỏi, có vẻ như cô có hẹn với một người đàn ông khác mà cô đã quên mất

Như tôi nhớ thì không”. Cô thở dài bực bội và miễn cưỡng đứng lên và đi ra cửa.

Nếu như cô không bị rượu làm cho chuếch choáng thế thì cô đã nhớ kiểm tra qua lỗ nhỏ trên cửa. Và nếu như cô nhìn thì hẳn cô đã thấy cha cô đang

đúng đó.

Chín

Victoria bước ra sảnh và khép cánh cửa lại sau lưng để cha cô không thấy ai đang ngồi trên giường cô. “Cha, cha đang làm gì ở đây?”

“Con đã không trả lời điện thoại của cha. Cha lo lắng.”

Con cá là như vậy. Cha lo là những lời nói dối đó đã bắt đầu khiến cha bận tâm. Ý nghĩ này khiến cô đau lòng, nhưng cô quá giận không muốn tỏ ra nhẹ nhàng với ông lúc này.

Ngoài ra, bây giờ không phải là lúc cho cuộc thảo luận không chút dễ chịu đó. “Ngay lúc này con hơi bận.”

“Quá bận đối với cha mình ư?” Trông ông già và mệt mỏi, nhưng cô không cảm thấy thông cảm cho ông.

Cô cần một ngày khác để suy nghĩ về việc chính xác cô muốn nói điều gì với ông. Không phải là điều mà cô đã nghĩ đến rất nhiều trong thời gian gần đây. Có thể là cô chỉ cần thời gian để bớt giận. “Con sẽ gọi cho cha vào ngày mai.”

Miệng ông há ra và ông nhìn cô chăm chăm, sững sốt, như thể ông không thể tin là cô sẽ từ chối không cho ông bước vào ngôi nhà của cô. “Victoria, cha đòi hỏi được biết điều gì đang diễn ra.”

Cánh cửa được mở ra và Charles xuất hiện với vẻ quan tâm. “Mọi chuyện ổn chứ, Victoria?” Cô biết anh có ý tốt, anh đang tỏ ra che chở, và trong nhiều trường hợp có lẽ cô đã đánh giá cao sự can thiệp của anh.

Nhưng bây giờ không phải là một trong những lúc đó.

Điều anh vừa gây ra có hại hơn là có lợi.

“Hắn ta đang làm gì ở đây?” cha cô nói, văng ra câu hỏi

Như thể cô nợ ông một lời giải thích. Hoặc đề ý đến chuyện ông đang cảm thấy khó chịu. “Ăn tối”

“Ăn tối?” ông nói, không buồn che giấu sự khinh miệt. “Con đang ăn tối với hắn ta?”

“Vâng.”

Ông nhìn cô rồi lại nhìn Charles, và cô biết chính xác ông đang nghĩ gì. “Con đang - ?”

“Chỉ là bữa tối thôi,” cô nói, chứ không nói rằng đây không phải là việc của ông. “Và ngay lúc này cha nên về. Chúng ta sẽ nói chuyện này vào một lần khác.”

Nhưng cha cô không để ý nghe. Ông quá giận dữ. Ông thừa biết việc để mình phiền muộn là thế nào. Không tốt cho trái tim ông. Hoặc có thể lúc này

đây trái tim ông vẫn khỏe mạnh. Và đây cũng là một sự dối trá.

“Làm sao con có thể làm điều này với cha?” Ông hỏi. “Làm sao con có thể phản bội cha như vậy?”

Làm sao cô có thể ư? Ông là ai mà có thể buộc cô tội lừa dối? “Đang có sự lừa dối ở đây. Nhưng chắc chắn không không phải từ phía con.”

“Con có ý gì?” Ông bắn tia mắt căm ghét về phía Charles. “Hắn đã nói gì với con?”

“Điều mà lẽ ra cha nên nói với con từ lâu.”

Về ngoài giận dữ giảm đi một chút. “Cha không biết là con đang nói về chuyện gì.”

“Con đã nhìn thấy hồ sơ bán khách sạn, cha ạ. Con biết tất cả những nợ nần của cha. Tất cả những điều dối trá cha đã nói với con.”

“Hắn đang cố làm cho con chống lại cha.” Ông sẽ vẫn phủ nhận điều đó ư? Trước mặt cô ư? Cô đã chờ đợi ít nhất là một lời xin lỗi khiêm nhường, có lẽ là một lời cầu xin tha thứ. Thay vì thế, ông vẫn cố lừa dối cô ư?”

Cô muốn túm lấy ông và lắc cho ông tỉnh ngộ. Cô sừng sốt lẫn giận dữ và tổn thương. Và thậm chí tệ hơn nữa, cô thất vọng. Cả cuộc đời mình cô đã ngưỡng mộ ông. Thậm chí đã coi ông là thần tượng. Nhưng ông đã làm thay đổi điều đó mãi mãi.

“Người duy nhất làm điều đó là cha, cha ạ.” Cô buồn bã nói, biết rằng cô sẽ không nhìn cha cô như trước đây nữa.

“Anh nên đi,” Charles nói, bước một bước lùi khỏi cánh cửa. Chuyện này hơi căng thẳng đối với sở thích của anh. Nếu như anh biết được là cha cô đang đứng ở cửa thì anh đã không bao giờ can thiệp. Anh đã có đủ rắc rối từ chính gia đình của mình để giải quyết mà không cần phải thêm vào rắc rối của ai đó nữa.

Victoria đưa tay ngăn anh lại. “Không, anh hãy ở lại. Anh đã được mời. Cha em mới đúng là người cần phải đi.”

Thực ra Charles đã đến mà không thông báo và cứ đi vào. Nhưng anh không nghĩ bây giờ là lúc thích hợp để tranh cãi với cô.

“Cha không thể tin là con lại chọn anh ta chứ không phải cha,” cha cô nói.

“Và con không thể tin là cha vẫn đang lừa dối con,” cô đáp lại, mặc dù nghe cam chịu hơn là giận dữ. “Cho đến khi cha có thể trung thực với con, chúng ta không có gì để nói với nhau.” Trước khi cha cô có thể thốt ra một lời nào nữa, cô đóng cửa và cài chốt, và trong vài giây cô cứ đứng đó. Có lẽ đợi ông đổi ý.

Sau giây lát im lặng, cô nhón chân và nhìn qua lỗ nhỏ ở cửa. Cô lặng lẽ thở dài, sau đó quay lại đối mặt với Charles và tựa lưng vào cửa. “Ông ấy đã đi rồi.”

“Victoria, anh thật sự lấy làm tiếc. Anh không có ý...?”

“Đó không phải lỗi của anh. Ông là người đã nói dối em. Ông vẫn đang nói dối em.”

“Anh chắc là ông sẽ quay lại.”

Cô lắc đầu. “Em không chắc vậy. Anh không biết ông ấy có thể ngoan cố thế nào đâu.” Charles có một ý nghĩ thật sự thú vị là ông ấy có gì đó giống Victoria. “Em sẽ làm gì?”

“Em không chắc. Nhưng em biết chắc chắn em sẽ không làm gì.”

“Đó là gì vậy?”

“Cả đời em đã làm những gì mà cha yêu cầu. Em đã làm những gì mà ông mong muốn em làm. Sẽ không như thế nữa.” Cô làm anh ngạc nhiên bằng cách nắm lấy tay anh, đan những ngón tay cô vào tay anh. Cô giật tay anh

“Đi đâu?”

“Anh nghĩ là đi đâu, thiên tài của em? Đến phòng ngủ của em.”

Đợi đã... gì cơ? Làm thế nào họ đã nhảy từ bữa tối tới giường ngủ của cô? “Anh xin lỗi?”

Anh vẫn cố theo đuổi cô kể từ khi anh gặp cô. Và rõ ràng đây không phải là lần đầu tiên anh lợi dụng hoàn cảnh để quyến rũ một người phụ nữ - mặc dù cô dường như là người chủ yếu làm cái việc quyến rũ đó lúc này. Chưa nói đến chuyện anh bất ngờ rằng cô hơi mất tự chủ. Lại nữa, điều này chưa hề cản trở anh. Tuy nhiên, có điều gì đó không ổn trong chuyện này.

Anh thực sự cảm thấy có lỗi.

Cô lại giật tay anh và anh cảm thấy chân mình đang chuyển động.

“Này, đừng hiểu lầm anh,” anh nói, khi anh để cô dẫn mình đi tới cuối hành lang, “Anh không phải là người khước từ chuyện trả thù bằng tình dục, nhưng em có chắc đây là một ý tưởng hay không?”

“Em nghĩ rằng đây là một ý kiến tuyệt vời.” Cô kéo anh vào trong phòng ngủ và bật ngọn đèn sau giường. Chỉ khi đó cô mới thả tay anh ra.

Giống như phần còn lại của căn hộ, ở đây có những chiếc hộp ở khắp nơi, nhưng trong ánh sáng mờ chiếc giường trông đặc biệt hấp dẫn. Ôi trời ạ, cảm dỗ làm sao chứ.

Nhưng anh biết là anh thực sự không nên.

Cô quay sang anh và bắt đầu cởi cúc áo sơ mi của cô.

Chúa ơi, cô đang khiến cho anh khó có thể làm điều đúng đắn. “Có lẽ chúng ta nên lùi lại một giây để em có thể suy nghĩ về chuyện mình đang làm gì.”

Cô ngược nhìn anh qua làn mi dày, sẫm màu. “Em đang biết chính xác mình đang làm gì.” Chiếc áo tuột xuống khỏi vai cô và lặng lẽ trườn xuống thảm.

Ồ, quý thần ơi.

Bên dưới cô mặc một chiếc áo nịt ngực bằng ren màu đen. Trông cô khêu

gợi còn hơn cả điều anh những mừng tượng về cô. Nhưng anh vẫn luôn ngỡ rằng cô còn hơn thế. Sâu bên trong con người cô là người đàn bà quyền rũ đang chờ đợi được khám phá.

Có vẻ như anh đã đúng.

Cô vớ tay ra sau để cởi khóa chiếc váy ngắn, và ham muốn cuộn lên dữ dội phía dưới cơ thể anh. “Anh sẽ chỉ đứng đó thôi sao?” cô hỏi.

“Anh chỉ không muốn em làm điều gì đó mà em sẽ hối tiếc.” Anh lấy đầu ra điều vớ vẫn đó? Từ khi nào anh bắt đầu quan tâm đến việc một người đàn bà có hối tiếc hay không? Phải chăng, xin Chúa tha tội, anh đang bắt đầu có lương tâm.

“Em là một cô gái đã lớn, em có thể xử lý được chuyện đó. Cô để cho chiếc váy tuột xuống đùi, xoay hông một cách khêu gợi và thả cho tuột xuống chân cô. Cô mặc quần lót cùng màu ren đen và tất dài lên tận đùi. Còn cơ thể cô? Gần như hoàn hảo. Thực tế là anh chắc chắn là nó hoàn hảo. Và anh trong một phút bị mê hoặc đến nỗi quên cả thở.

“Anh đã theo đuổi em bao ngày. Bây giờ đừng có tỏ ra sợ hãi chứ.”

Gọi anh là kẻ hèn nhát có hơi quá đáng, xét chuyện hai ngày trước đây cô đã buộc tội anh thiếu tôn trọng đối với những người khác giới. Người đàn bà này là một con người mâu thuẫn. Nhưng là một người cực kỳ khêu gợi và đáng khao khát...

Đúng là loại anh ưa thích.

Cô bước về phía anh – và vươn tay lên để cởi cúc áo sơ mi của anh. Trông cô như thể cô biết mình đang làm gì.

Một cúc, hai cúc. Anh thực sự nên ngăn cô lại. Sẽ không mất nhiều thời gian. Mặc dù anh ngờ rằng, nếu anh khước từ cô bây giờ, anh sẽ chẳng có cơ hội nữa.

Chết tiệt. Không nên phức tạp quá như vậy. Có lẽ đây là điều thực sự khiến anh bận tâm. Tất cả những chuyện này thật phức tạp và rối rắm.

Thêm một cúc nữa, và rồi một cúc nữa. Sau đó cô kéo tuột áo sơ mi của anh xuống vai, rồi xuống cánh tay. Cô ngược nhìn anh, thở dài thỏa mãn, đôi mắt cô mơ màng và mềm mại. Cô xoa tay lên ngực anh, khẽ miết móng tay vào da anh xuống tận thắt lưng, cô nghịch cái móc ở quần anh...

Ôi, quỷ thần ơi.

Anh vòng một cánh tay ôm eo lưng cô và kéo cô sát vào mình. Tiếng thở hổn hển ngạc nhiên của cô là điều cuối cùng anh nghe được trước khi anh ép mạnh miệng mình xuống miệng cô. Thật mạnh.

Cô rên lên và vòng tay ôm lấy cổ anh, những ngón tay lùa vào tóc anh. Nghiến ngấu miệng anh.

Anh ôm bồng cô lên và cả hai cùng ngã xuống tấm nệm. Cô nhỏ nhắn đến nỗi anh sợ sẽ nghiền nát cô, nhưng cô đã luôn ra được khỏi người anh, đẩy anh nằm ngửa để cô có thể vớ được khóa quần của anh. Sau đó, cô kéo

tuột chiếc quần, cùng với quần lót, xuống tận háng anh, và anh đá hất đi.

“Ôi, Chúa ơi.”, cô nói, nhìn xuống anh với vẻ kinh ngạc tột độ. “Minh chắc chắn đã được ban phước rồi, phải không?”

Mặc dù anh đã không đề ý đến điều này cho đến tận lúc này, nhưng cô nhỏ bé kinh khủng. Sẽ thế nào nếu cô chỗ nào cũng nhỏ như vậy?

“Quá lớn đối với em à?”

“Chúng ta hãy hi vọng là không.” Cô hít một hơi dài và thở ra. “Bao cao su đâu?”

“Trong ví của anh.” Mà cái ví đó ở trong phòng bên cạnh.

“Em sẽ quay lại ngay.” Cô nói, nhảy ra khỏi giường và lao ra khỏi phòng. Cô như một khối năng lượng đầy nhục dục. Cô quay lại vài giây sau, trước khi anh có thời gian để nghĩ lại

Anh đang đùa ai chứ? Họ đã vượt qua cái điếm có thể quay lại. Ngoài ra, cô không có vẻ gì đang đắn đo cả.

Anh ngồi lên và cô ném cho anh chiếc ví. Anh lôi ra một chiếc bao cao su, sau đó anh nhận ra rằng một chiếc có lẽ không đủ - anh hi vọng thế - anh lấy ra một chiếc nữa.

“Anh chắc là những cái đó sẽ vừa chứ?” cô hỏi nhưng anh có thể thấy là cô đang trêu chọc.

“Chúng thuộc cỡ XL đấy,” anh đảm bảo với cô, đặt cả chiếc ví và bao cao su trên bàn ngủ.

Victoria đứng bên cạnh giường, nhìn anh chăm chăm bằng đôi mắt thèm muốn. Cô cởi khóa trước của chiếc áo nịt ngực và lôi tuột ra, để lộ ra bộ ngực không thể gây kinh ngạc hơn. Không lớn lắm, nhưng có tỉ lệ hoàn hảo với phần còn lại của cơ thể cô. Cao và rắn chắc. Vừa miệng một cách hoàn hảo. Và anh nôn nóng được thưởng thức.

Cô đến bên giường và thả chiếc quần lót xuống và đá nó vào đống những quần áo khác của cô. Anh quyết định, khi bây giờ đã nhìn thấy toàn bộ cơ thể cô, là cô thực sự hoàn mỹ.

Và chỉ cho đêm nay, cô hoàn toàn là của anh.

Mặc dù thường thích là người chủ động, anh không phải đôi khi cô đẩy anh nằm ngửa ra, trèo lên người anh và giạng đùi anh ra, tất dài của cô mềm và trơn sát vào da anh. Điều anh thực sự muốn là cảm thấy chúng trù lên vai, nhưng cô đang nghĩ gì đó hoàn toàn khác. Cô vớ lấy chiếc bao cao su, lôi ra khỏi vỏ và lồng vào trong thời gian một hơi thở nhẹ.

Đó là một cảm giác kỳ quặc, khi anh nằm đó bên dưới người cô, với thực tế là cô đang quỳen rũ anh chứ không phải là ngược lại. Cô không giống như bất kỳ một người phụ nữ nào mà anh từng gặp gỡ trước đây. Phần lớn bọn họ cố gắng gây ấn tượng với anh, để trở thành cái mà họ nghĩ là anh muốn. Đối với Victoria, điều này dường như đến một cách rất tự nhiên. Cô cúi xuống và hôn anh, lúc đầu chỉ mơn trớn. Chỉ là một cái chạm môi, rồi lưỡi lướt qua

ngắn ngủi. Cô có vị giống như rượu vang và sự khao khát. Và khi cô chạm vào anh, khẽ ấn móng tay vào ngực anh, anh thấy rúng động. Cô dường như bằng bản năng biết phải làm gì để khiến anh ham muốn.

Họ hôn và vuốt ve, và mơn trớn nhau cho tới khi anh nghĩ mình không thể chịu đựng hơn nữa. Victoria hẳn cũng đang nghĩ như vậy.

Cô nhìn sát vào mắt anh, hạ người xuống phía trên người anh, và đưa anh vào bên trong cô. Có vẻ ngập ngừng lúc đầu. Cô thật trơn và nóng bỏng, thật nhỏ và khít. Anh gần như trượt trong cú trượt xuống chậm rãi đầu đó. Sau đó cô dừng lại, và trong một khoảnh khắc anh e rằng mình thực sự quá lớn đối với cô, quá to. Nhưng về mặt của cô nói rằng đó chẳng thể là vấn đề. Nó nói rằng cô có thể xoay sở bất cứ cỡ nào anh có thể cương lên. Và rằng cô khao khát điều này cũng dữ dội như anh vậy.

Cô nâng người lên, từ từ, cho tới khi chỉ còn phần đầu chót của anh nằm lại trong cô. Cô giữ lơ lửng như vậy trong vài giây, hành hạ anh, rồi, vẫn nhìn gắn vào anh, thả rơi người xuống. Cơ thể cô, giống như một nắm đấm, bao khít lấy anh. Anh rên lên, người như sắp nổ tung. Trong đời mình anh chưa bao giờ thấy hoặc cảm nhận một cái gì kích thích hơn thế. Và nếu như cô làm thêm một lần nữa, anh sẽ để tuột mất.

Anh lăn cô nằm ngửa ra, và lao vào cô. Cô uốn cong người sát vào anh, hôn hên, mắt cô dại đi vì sốc vì anh vào sâu đến thế. Anh suýt nữa dừng lại, để hỏi cô có ổn không, nhưng cô bầu vào lưng anh, quặp chân quanh hông anh, giục anh vào sâu hơn nữa. Và điều đó nói lên tất cả những gì anh muốn biết. Anh có thể đã to hơn cô, nhưng họ vừa khít đến tuyệt vời. Anh không còn lo sẽ làm cô đau. Tất cả những gì anh có thể nghĩ tới là cảm giác việc này đem lại như thế nào. Cô cảm thấy như thế nào. Và mỗi cú đập xuống đưa anh gần hơn tới giới hạn.

Ý nghĩ mạch lạc cuối cùng của anh là việc này thật quá tuyệt vời, quá hoàn hảo, sau đó Victoria rùng mình và hét lên, cơ thể cô siết lấy anh, và anh hoàn toàn không thể nghĩ ngợi được nữa khi cô cuốn lấy anh vào trong lãng quên cùng cô.

Mười

Victoria nằm trên giường bên cạnh Charles, ngắm nhìn anh ngủ. Một người đàn ông điển hình. Làm tình ba hoặc bốn lần sau đó ngủ thiếp đi.

Trông anh thật thanh thản. Thật... thỏa mãn. Một cảm giác cô hoàn toàn chia sẻ.

Theo kinh nghiệm của cô, những lần đầu tiên luôn có xu hướng hơi lúng túng và không thoải mái. Nhưng chẳng có chút nào lúng túng trong cái cách

Charles chạm vào cô. Cô đã từng tin là một người đàn ông không nhất thiết giỏi chuyện chăn gối chỉ vì trông anh ta có vẻ như vậy, nhưng Charles đã hoàn toàn làm tiêu tan cái lý thuyết đó.

Trong thực tế, anh tuyệt vời đến mức kỳ cục, thật điêu luyện với đôi tay và miệng và với mỗi phần khác của thân thể, đến mức những khiến cô ngập ngừng. Rõ ràng anh đã thực hành nhiều. Vậy mà khi anh nhìn cô và chạm vào cô, như thể anh chưa từng có một người nào khác.

Điều này gần như đủ để cô mềm lòng. Và cô có lẽ đã mềm lòng nếu như không tin tưởng vào thực tế đến thế.

Ít nhất thì giờ đây cô cũng biết tất cả những lời đồn đại đó là về chuyện gì.

Trong một phút, vào lúc đầu khi anh cởi quần, cô thực sự tin rằng sự khác biệt về kích cỡ có lẽ sẽ là vấn đề, nhưng rồi sự khít khao và sự cọ sát tuyệt vời mà điều này mang lại đã tạo ra phần lý thú nhất. Kích cỡ khác thường chẳng đáng gì nếu người đàn ông không biết cách sử dụng nó.

Và, ô, anh ấy biết.

Điều thú vị tiếp theo là sự nhận thức về việc là cô đang làm một điều gì đó hoàn toàn sai trái. Sai trái về nhiều mặt. Cô vẫn luôn là một đứa con gái biết vâng lời, làm những điều mà người khác muốn cô làm. Cô chưa bao giờ hình dung một điều đơn giản như việc thực hiện một điều gì đó tồi tệ lại có thể đem lại cảm giác thích thú đến vậy.

Nhưng đây chỉ là tình dục thôi, cô tự nhắc nhở mình, sợ rằng cô sẽ bị cuốn đi và bắt đầu thực sự có cảm tình với anh ta. Tin chắc là mọi chuyện sẽ sáng tỏ hơn vào buổi sáng, cái lúc mà cô nhận ra mình đã làm gì khi cô tới văn phòng và cảm thấy cực kỳ hối tiếc. Đặc biệt khi cô tới văn phòng. Điều đó có khiến cô cảm thấy khó xử không? Nhưng cho tới lúc đó thì cô phải hưởng thụ đã.

Cô cuộn người sát vào anh, đắm mình trong sự ấm áp của anh. Anh thờ dài trong giấc ngủ và vòng một tay ôm lấy cô.

Tuyệt vời. Rất tuyệt vời.

Cô nhắm mắt lại, cảm thấy mình đang trôi đi. Khi cô lại mở mắt ra, ánh nắng buổi sớm đang chiếu qua bức rèm, và Charles đã đi.

Ngủ với Charles là một ý kiến thật sự tồi tệ.

Victoria đứng trong thang máy tại nơi làm việc khi nó đang đi lên, cảm thấy sợ hãi cái giây phút khi thang máy lên đến tầng của cô. Một tiếng keng vang lên khi cánh cửa trượt ra làm mỗi một dây thần kinh trong cô căng lên.

Anh ta thậm chí không có được sự tử tế để đánh thức cô trước khi bỏ đi. Anh ta chỉ lên đi giữa nửa đêm. Có lẽ đây là cái cách anh ta đối xử với những phụ nữ mà anh ta ngủ cùng.

Mi có nghĩ là mình có chút nào khác biệt không?

Cô trải qua cảm giác từ ham muốn và khao khát, rồi cảm thấy tồi tệ, tới

cảm giác... rẻ tiền.

Anh ta đã có thể ít nhất nói lời tạm biệt trước khi đi. Có thể trao cô nụ hôn cuối cùng.

Mi sẽ không để điều này làm mi phiền lòng, cô tự nhủ khi đi ra khỏi thang máy đến văn phòng của mình. Penelope, người thường không để ý đến cô, ngẩng đầu lên khi cô đi ngang qua và thực sự nhìn cô. Không phải là cái nhìn khó chịu. Chỉ là cái nhìn trống rỗng.

Bà ta biết. Bà ta biết điều mà mình và Charles đã làm.

Chuyện này thật nực cười. Đây chỉ là một sự trùng hợp rằng bà ta chọn đúng ngày hôm nay để nhận ra Victoria. Suy cho cùng cô ngờ là Charles tâm sự với thư ký của mình về đời sống tình dục của anh ta. Nếu không bà ta làm sao biết được.

Đây đúng là điều người ta cảm thấy việc là một con điếm văn phòng là như thế nào.

Thật xuất sắc.

Victoria gật đầu chào người đàn bà tóc đen đỏ, rồi mở cửa văn phòng. Cảm thấy bực bội và rối loạn, cô treo áo vét lên, ngồi xuống ghế, và cất ví vào ngăn dưới của bàn làm việc. Công việc như thường lệ. Ngày hôm nay chẳng khác gì bất kỳ một ngày nào khác. Chưa nói là công việc này chỉ là tạm thời. Nếu có được may mắn, cô sẽ nhận được tin từ văn phòng tuyển dụng về người thay thế phù hợp.

Cô đang sắp sửa mở máy tính khi điện thoại nội mạng reo làm cô giật mình muốn chết, và tiếng của Charles, bằng giọng rất nghề nghiệp, nói, “ Cô có thể sang đây không, Victoria ?”

Cô cảm thấy ghen thờ.

Đây rồi, cái lúc anh ta bảo bạn rằng chuyện này thật thú vị nhưng sẽ không xảy ra nữa. Anh ta rõ ràng chẳng lãng phí một chút thời gian nào. Đó không phải là điều mà cô đã chờ đợi hay sao ?

Cô ấn nút gọi. “ Tôi đến ngay đây.” Càng sớm càng tốt. Và chỉ một lần, trong một phần nghìn giây cô cho phép mình thú nhận rằng cô hơi thất vọng vì chuyện này phải chấm dứt. Đây có thể chỉ là một cuộc ân ái ân ái, nhưng là một cuộc ân ái tuyệt vời.

Cô nhớ tới lời mời nghỉ cuối tuần cùng với gia đình của anh ta và co rúm người lại. Chuyện này thật khó xử. Cô sẽ phải tìm ra lý do nào đó để từ chối. Cô ngờ là anh ta sẽ chỉ cảm thấy nhẹ nhõm.

Cô đang nghĩ gì vậy? Một đêm làm tình tuyệt vời không đáng để phải chịu đựng những chuyện phức tạp như vậy.

Cô hít một hơi thở sâu. Trì hoãn thêm nữa chẳng ích gì. Cô đứng lên, đi đến cửa và mở ra, bước vào văn phòng của anh ta. Nhưng anh ta không ngồi ở bàn.

Cánh cửa khép lại sau lưng cô, và điều tiếp theo cô nhận thấy được là

mình đang ở trong vòng tay của Charles.

“Chào em”, anh nói, với một nụ cười ranh mãnh trên khuôn mặt, và trước khi cô có thể thốt lên một tiếng, anh ta đã đang hôn cô. Nụ hôn dài, ngọt ngào và kỳ diệu. Và mặc dù mọi thứ trong cô đang hét lên rằng điều này là sai trái, cô vòng tay ôm lấy cổ anh và hôn đáp lại.

Cô không bận tâm là anh đang làm trôi đi son môi của cô hay đang làm rối tóc của cô. Cô chỉ muốn cảm nhận được anh, được gần gũi anh.

Ôi, điều này thật tệ .

Khi anh ngừng hôn, cô cảm thấy chóng mặt và hết hơi. Anh cười thích thú nhìn cô và nói, “Chúc em một buổi sáng tốt lành.”

Cô không thể cưỡng một nụ cười đáp lại. Mặc dù cảm thấy như thể toàn bộ thế giới của cô đã bị đảo lộn, cô thực sự cảm thấy... hạnh phúc.

“Nếu không vì cuộc điện đàm sáng nay,” anh nói, ve vuốt má cô bằng những đầu ngón tay, “chúng ta có lẽ vẫn còn trên giường.”

“Điện đàm ư?” Anh bỏ đi vì phải có mặt ở nơi làm việc ư?

“Vào lúc sáu rưỡi. Em không đọc thư anh để lại sao?”

“Thư?” Anh đã để lại lời nhắn sao ?

“Trên gối”.

Sự nhẹ nhõm thật sự ào tới làm cô bủn rủn đầu gối.

Và cô không còn quan tâm chuyện này sai trái thế nào nữa. “Em cho là em đã không nhìn thấy.”

Một nụ cười thích thú trên khóe miệng anh. “Em không nghĩ là anh đã dậy và bỏ đi không nói một lời đầy chứ?”

Cô nhún vai, cảm thấy xấu hổ vì đã nghĩ thế. Vì đã đánh giá anh như vậy. Và đã giả định điều tệ nhất. “Không quan trọng.”

“Có thời gian để giải lao không?” anh hỏi với một nụ cười tinh quái.

“Em vừa mới đến thôi mà “ Anh cúi đầu xuống để mơn man cổ của cô.

“Anh không nghĩ là sếp của em sẽ phản đối.”

Chuyện tình văn phòng. Ý tưởng tồi tệ. Nhưng cả công việc và mối tình này sẽ chẳng kéo dài, vậy thì, nói thực tình, tại sao lại không chứ? Ngoài ra thật khó nghĩ được sáng suốt khi đôi tay anh đang luồn vào dưới quần áo cô, tìm kiếm làn da trần.

“Còn Penelope thì sao?” cô hỏi .

Anh rùng mình và lắc đầu. “Hoàn toàn không phải loại của anh.”

Cô cười to, “Ý em không phải thế.”

“Anh đã nói với cô ta là anh không muốn bị quấy rầy.” Anh hôn cổ cô, cầm cô, cắn nhẹ khóe môi cô. “Chỉ có em và anh thôi”.

Người phụ nữ già hăn là ngốc nếu không nhận ra đang có chuyện gì, nhưng bà ta đã không ưa Victoria, vậy chuyện này có gì khác nhau đâu? Ngoài ra, Victoria chưa bao giờ là người quan tâm xem người khác nghĩ gì về cô.

“Em chắc là có thể dành ra một hai phút,” cô nói.

Anh mỉm cười, “Sẽ lâu hơn một hai phút đây”.

Anh bế cô lên và đưa cô đến ghế dài. Anh dường như thích làm như vậy. Vượt lên, giành quyền kiểm soát. Và vì một lý do nào đó, cô không phản đối. Có lẽ bởi anh khiến cô cảm thấy sung sướng. Anh là một trong những người đàn ông hiếm hoi nghĩ đến sự thỏa mãn của mình chỉ sau khi cô đã được thỏa mãn. Cô vẫn nghe nói là những người đàn ông như thế có tồn tại, nhưng chưa bao giờ thực sự gặp một người.

Anh ngồi lên ghế và đặt cô trong lòng mình. Nhưng trước khi anh có thể hôn cô, cô hỏi, “Anh đã bao giờ làm thế này chưa?”

“Em có ý gì?”

“Ồ đây, với một trợ lý khác.” cô không biết tại sao cô lại hỏi, hay cô có thực sự muốn có câu trả lời hay không. Và anh có vẻ ngạc nhiên vì cô hỏi.

“Anh à, hãy quên là em đã hỏi đi nhé.”

Cô định hôn anh, trước khi hoàn toàn làm hỏng tâm trạng của họ, nhưng anh ôm lấy mặt cô.

“Khoan đã, anh muốn trả lời câu hỏi đó.” Anh nhìn vào mắt cô và nói, “Chưa, Victoria, anh chưa bao giờ.”

Cái cách anh nói điều này, cái cách anh nhìn cô, khiến cô tin đó là sự thật. Cô không có lý do, không có quyền để cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng cô cảm thấy nhẹ nhõm. Và cái phần nhỏ vẫn còn nghi ngại trong cô tan ra dưới chân họ.

Cô muốn điều này, ngay tại đây, ngay lúc này, và cô sẽ không sợ đón nhận nó.

Đã gần trưa khi cuối cùng Victoria quay về văn phòng của mình. Và cô ở đó chưa được mười lăm phút, kiểm tra các tin nhắn điện thoại, đã có ba tin nhắn của mẹ anh – khi Charles khẽ mở cửa và, lên vào. Cô vờ như không nhận thấy anh rón rén đến sau ghế cô nhưng khi cô cảm thấy tay anh trên vai cô, môi anh ve vuốt gáy cô, anh trở nên thực sự không thể phớt lờ đi được.

“Cả hai chúng ta sẽ chẳng làm được việc gì nếu anh cứ tiếp tục như thế,” Cô mắng mỏ, nhưng lại chẳng làm gì để ngăn anh lại. Mặc dù, cô nghĩ, cô nên làm thế. Không giống với văn phòng của anh, văn phòng của cô không có khóa chắc chắn. Thực sự thì cô không biết là nó có khóa hay không.

“Anh chỉ nghĩ là ghé qua và chào em,” anh nói, hơi thở của anh làm da cô nóng lên. Cô không thể phủ nhận rằng một giờ nữa trong văn phòng của anh thực sự là điều cám dỗ.

Không, mi có việc phải làm.

“Bà mẹ ‘bao bọc’ của anh đã gọi tới,” cô nói. “Vài lần.”

Anh ngừng hôn cô. “Cái gì của anh?” Cô quay lại nhìn anh. Anh đang nở một nụ cười đầy mưu mô. “Mẹ của anh”, cô nhắc lại.

“Đó không phải là điều em đã nói”.

Anh đang nói về cái gì vậy ? “Đúng mà.”

Anh lắc đầu, “Không. Em đã nói ‘bà mẹ bao bọc’. ‘Bà mẹ bao bọc’ của anh đã gọi tới.”

Cô đập tay vào miệng. Ôi trời ơi, cô đã nói sao? Thực sự là cô đã nói to lên điều đó hay sao? “Em xin lỗi. Điều đó thực sự không thích hợp chút nào.”

Không có vẻ bị xúc phạm, anh cười to. “Không. Điều đó thật hoàn hảo. ‘Bà mẹ bao bọc của anh’. Anh sẽ phải nói cho cha anh biết điều này.”

“Không! “Cha của anh sẽ nghĩ gì về Victoria? Khi cô xúc phạm vợ của ông như vậy?”

Charles chỉ nhún vai. “Ông biết bà ấy là người thế nào mà. Bà khiến cho tất cả mọi người phát điên. Ông sẽ nghĩ điều đó thật vui nhộn.”

Cô xoay ghế đối mặt với anh. “Làm ơn đừng, Charles. Điều đó sẽ khiến em rất khó xử. Em sẽ bị mất thể diện.”

Trông anh không có vẻ là đã hiểu, nhưng anh gật đầu. “Thôi được. Anh sẽ không nói gì cả.”

“Cám ơn.”

Anh bước tránh xa cô. Cô không thể không băn khoăn liệu cô có xúc phạm anh không, và cô nhận ra rằng ý nghĩ này thực sự làm cô phiền lòng. Cô chuyển từ việc không thích anh tới việc coi trọng tình bạn với anh mới nhanh làm sao

Quá nhanh.

Và khi anh mỉm cười với cô, cô nhận ra rằng anh không hề cảm thấy bị xúc phạm. “Anh có thể đưa em đi ăn tối nay được không?” anh hỏi.

Hai đêm liên tục ư? Rồi lại khóa thân trên giường bón cho nhau món Sushi thực sự không thể tính là đi ăn tối ở ngoài. Và phản ứng đầu tiên của cô là nói vâng, cô rất muốn. Nhưng cô có muốn biến việc bị bắt gặp đi cùng với anh ở nơi công cộng thành thói quen không? Để tôn vinh cuộc chinh phục mới nhất của anh? Chỉ là một cuộc phiêu lưu mới? Mặc dù thậm chí cô đúng là như vậy.

“Em không nghĩ đó là một ý hay.” cô nói.

“Tại sao?”

“Chúng ta đang ngủ cùng nhau, chứ không hẹn hò.”

Anh nhún vai. “Có gì khác biệt?”

“Khác biệt nhiều đấy. Tình dục là tạm thời. Không sâu sắc.”

“Còn hẹn hò thì không ư? Ai nói vậy?”

Anh có lý. “Em cho là thế, nhưng... điều đó thực sự khác biệt.”

“Anh không hẹn hò với phụ nữ với ý định về một mối quan hệ lâu dài. Bởi vậy bằng định nghĩa này, hẹn hò đối với anh rất nhất thời.” Anh ngừng lại, rồi dướn lông mày lên với vẻ quan tâm.

“Không phải là em đang tìm kiếm một mối quan hệ đấy chứ?”

“Với anh ư? Tất nhiên là không!”

Trông anh có vẻ nhẹ nhõm, và cô biết đủ để không coi đây là chuyện cá nhân. Anh chỉ đang thiết lập các giới hạn. Đó là điều mà những người đàn ông giống như anh thường làm. Và đó là sự thật. Anh ta là người cuối cùng trên đời này mà cô những muốn xem xét cho một mối quan hệ nghiêm túc.

“Ồ, vậy thì, vấn đề ở chỗ nào?” anh hỏi.

“Có lẽ để lần khác.”

Anh khoanh tay trước ngực. “Em đang bắt anh theo đuổi em, đúng không?”

“Theo đuổi em ư? Có phải anh đang quên rằng em chính là người đã kéo anh vào phòng ngủ của em tối qua?”

“Ồ đúng rồi.” Nụ cười gợi tình quý quái lại trở lại, và nó khiến cô cảm thấy âm áp trong lòng. Anh cúi xuống gần hơn, để tay lên tay ghế của cô. Cô không thể không nghĩ, ôi trời ơi, chúng ta lại bắt đầu rồi. “Anh có quên nói cho em biết là anh đã rất thích thú không?”

Anh đã nói với cô vài lần, nhưng điều mà cô thấy quý giá hơn, quyến rũ ở anh hơn, là việc anh quan tâm tới cảm nghĩ của cô, rằng có thể cô đang hành động vội vã và mắc sai lầm. Cô đã không trông đợi điều này từ một người đàn ông giống như anh.

Cứ mỗi lần cô nghĩ là đã nắm được anh, anh lại làm cô ngạc nhiên.

“Anh không có việc để làm ư?” cô hỏi.

Anh cúi xuống sát hơn và hôn vào cổ cô, ngay bên dưới tai cô. Tối qua anh đã phát hiện ra chỗ nhạy cảm thứ hai trên cơ thể cô. Và anh lợi dụng nó cho mình. “Hãy ăn tối cùng anh, Victoria.”

Cô nhắm mắt lại và đầu cô gần như ngã hẳn ra sau. “Em không thể.”

“Không cần phải là một nhà hàng.” Anh nhắm dáy tai cô và cô rùng mình. “Anh sẽ nấu bữa tối cho hai chúng ta tại nhà của anh.”

Bữa tối tại nhà của anh sẽ không quá tệ. Nhưng hai đêm liên tiếp ư? Không phải là hơi dồn ép hay sao? Mặc dù điều anh đang làm thực sự thú vị. Cô có thực sự mong muốn tước đi của bản thân một đêm thỏa mãn vô điều kiện nữa không? “Em không nên”, cô nói, nhưng không chắc lắm.

“Anh là một đầu bếp xuất sắc,” anh dỗ ngọt, kéo áo sơ mi của cô sang một bên để nhắm nháp vai cô. “Món đặc biệt của anh là món tráng miệng.”

Anh hôn dần xuống đến chỗ hõm trên ngực cô và một tiếng rên rỉ khoái cảm dâng lên trong họng cô. “Ồ, em phải đem đồ giặt là đến. Em nghĩ em có thể ghé qua một lúc. Và nếu như anh tình cờ có bữa tối sẵn sàng...”

Anh thả người xuống thảm trước mặt cô, sau đó lật áo sơ mi của cô sang một bên, để lộ một bên áo nịt ngực bằng đăng ten. Anh ngậm lấy, cả ngực, cả đăng ten và cắn khế. Mặc dù cô cố kiềm chế, một tiếng rên buột khỏi môi cô.

Chúa tôi, anh thật tuyệt.

Anh ngược nhìn cô với ánh mắt ranh mãnh đó. “VẬY em sẽ ghé qua khi nào? Khoảng bảy giờ nhé?”

“Bảy giờ nghe được đấy.” cô nói, nhận ra rằng cửa văn phòng của cô không khóa và ai đó có thể bước vào. Không ai ngoại trừ anh đã bước vào. Nhưng chính ý thức về mối nguy hiểm, cái khả năng ai đó có thể bước vào, khiến cô càng ham muốn anh dữ dội. “Chúng ta thực sự không nên làm chuyện đó ở đây.”

“Làm điều gì?” Anh chuyển sang bên ngực kia và ngậm bên đó vào miệng.

Cô túm lấy đầu anh, ấn móng tay vào tóc. “Làm tình.”

“Ai nói chúng ta sẽ làm tình?”

“Em nói”

“Không”. Anh kéo váy cô lên, móc ngón tay vào dây nịt và kéo nó xuống đùi cô. Anh cắn nhẹ vào chỗ phía trên bên trong háng cô, vùng nhạy cảm nhất trên cơ thể cô, và cô tan ra trong chiếc ghế đang ngồi.

“Ồ, vậy thì, anh những gọi đây là gì?” cô hỏi, giọng khàn đi vì kích thích.

Anh ngẩng nhìn cô cười thích thú. “Bữa điếm tâm buổi chiều chẳng?”

Ồ, anh gọi sao cũng được, khi anh hôn ngược lên, cô hơi hoài nghi rằng ngày hôm nay cả hai đều sẽ làm việc được nhiều.

Mười Một

Khi Victoria từ từ thức dậy vào sáng hôm sau, cô nhận ra, thậm chí trước khi cô mở mắt, có gì đó rất khác. Rồi cô hiểu ra.

Cô không ở nhà của mình.

Cô đang nằm cuộn tròn trên giường của Charles, ấm áp và dễ chịu giữa chiếc khăn trải giường bằng lụa mềm mại.

Quá ấm áp và dễ chịu.

Cô không có ý định ngủ thiếp đi ở đây và mạo hiểm để ai đó nhìn thấy xe của cô đỗ ở trước cửa, không nói đến việc ở lại qua đêm là một việc tồi tệ. Cô đã dự định trở về nhà của mình, ngủ trên giường của mình. Tuy nhiên Charles đã khiến cô không thể thực hiện được việc đó.

Đêm trước, cứ mỗi lần cô nhắc đến việc ra về thì anh lại bắt đầu hôn và ve vuốt cô khiến cô quên là mình đang nói gì. Và đang nghĩ gì. Và khi họ không ngấu ngiến nhau, họ nằm bên nhau và trò chuyện. Về tuổi thơ của cô, và của anh. Không thể có gì đặc biệt hơn thế.

Một lúc sau trời tối, và cô cảm thấy thật buồn ngủ. Cô nhớ là đã nghĩ cô sẽ chợp mắt khoảng năm, mười phút rồi sẽ mặc quần áo và lái xe về nhà.

Chẳng có gì để nói về cái kế hoạch đó.

Charles cũng biết điều đó. Anh biết là cô muốn ra về, tuy nhiên anh đã để cho cô ngủ. Cô không biết phải nghĩ về chuyện này như thế nào. Hầu hết đàn ông coi việc để phụ nữ qua đêm ở nhà mình là quá riêng tư. Anh có thực sự muốn cô ở đó? Hay đây chỉ là trò chơi quyền lực? Để xem anh ta có thể điều khiển được cô theo ý mình không. Anh ta có thể làm thế với tất cả phụ nữ mà anh ta hẹn hò?

Nói về Charles...

Cô với tay và đập vào chỗ đệm bên cạnh, nhưng chỉ thấy vải lụa trơn, lạnh lẽo.

Anh ta có một trong những chiếc giường mênh mênh mà một người nằm bên cạnh có thể nằm dang hết chân tay mà không chạm vào người nằm bên cạnh. Cô với tay xa hơn, bằng cả đầu ngón tay cho tới khi chạm tới mép giường bên kia.

Cô chống cùi tay nhôm dậy, hé một mắt và nhìn quanh. Rèm cửa đã được kéo lên và Charles không có ở đó.

Lại nữa rồi, cô nghĩ. Thức dậy một mình. Nhưng lần này anh ta có thể chạy xa đến đâu, khi họ ở cùng nhau như thế nào trong nhà của anh ta?

Sáng qua anh ta đã không bỏ chạy. Anh đã đi làm. Và anh đã để lại

Cô ngồi dậy và dụi mắt. Một chiếc váy dài treo cạnh giường mà cô đoán là anh đã để đó cho cô mặc. Rất tinh tế, tuy nhiên cô không thể không băn khoăn liệu có phải tất cả những người phụ nữ ngủ lại đều đã mặc chiếc váy đó? Liệu nó có mùi nước hoa của ai đó khác không? Hay cô sẽ tìm thấy những sợi tóc của một phụ nữ khác vương trên cổ áo? Hoặc anh ta tử tế giặt chiếc váy giữa các lần sử dụng?

Chiếc áo sơ mi đêm trước của anh ta vắt trên ghế ở đầu kia gian phòng, nên cô bước qua sàn nhà lạnh bằng gỗ và chui vào chiếc áo đó. Nó dài tới tận đầu gối cô, và cô phải xắn tay áo lên khoảng mười lần, nhưng nó rất mềm mại và có mùi của anh. Và cô có thể nói chắc rằng không có phụ nữ nào khác đã mặc chiếc áo này trong thời gian gần đây.

dừng lại ở nhà tắm và nhận ra đầu tóc cô khi thức dậy thật tệ. Tóc ngắn bất tiện vậy đấy. Cô vò mạnh và cố hết sức vén thành nếp. Bên cạnh chậu rửa mặt là chiếc bàn chải đánh răng vẫn còn ở trong hộp. Cô đoán là để cho cô.

Người đàn ông này đã để ý đến mọi điều. Mọi thứ đều tiện lợi, nếu không phải có chút khiến người khác bối rối. Anh ta có lẽ có một tủ đầy những thứ như vậy. Cho mọi người phụ nữ mà anh ta đưa về nhà. Cô đánh răng và đang cân nhắc việc tắm, nhưng bồn nước cạn khô, và nhớ lại anh ta đã nói gì đó về việc đá hoa cương mới được gắn lại. Cô bước ra sảnh, băn khoăn là anh ta có thể đang ở đâu.

Cô thò đầu vào một căn phòng, gọi, “Xin chào!” Nhưng dường như anh

ta không ở trên gác. Rồi cô ngửi thấy mùi thơm của cà-phê mới pha bay lên từ tầng dưới, và đi theo mùi hương tới nơi tỏa ra mùi thơm đó.

Cô thấy Charles ở trong bếp, đang đứng cạnh chậu rửa, một tay cầm tờ báo, và tay kia là ly cà-phê. Anh ta đang mặc một chiếc quần jean cũ và chẳng mặc gì khác nữa, và tóc thậm chí còn rối. Trông rất bình thường. Anh nhìn lên và mỉm cười khi cô bước vào. “Xin chào?”

“Xin chào.”

Mắt anh nhìn cô tán thưởng. “Anh đã để một chiếc váy cho em, nhưng thực tình, anh nghĩ anh thích chiếc sơ mi này hơn.” Anh ta để tờ báo và ly cà-phê xuống, và tiến về phía cô, một cái nhìn thèm khát và gian tà hiện lên trong mắt, và ruột gan cô lộn nhào hết cả lên.

Họ đã ngủ với nhau hai lần, chẳng phải đã đến lúc không còn cảm giác xúc động mãnh liệt này sao? Trước khi cô nghĩ được điều gì khác nữa, anh đã ôm cô trong tay và hôn cô đến mất trí, điều khiến cô mừng là đã dành thời gian để đánh răng.

Điều này lẽ ra khiến anh ta khó xử và không thoải mái, nhưng không. Cứ như thế cô đã ở lại hàng chục lần trước đó rồi. Có thể anh ta đã có nhiều phụ nữ ở lại qua đêm trong nhà của mình đến nỗi việc thức dậy với người lạ trong nhà đã trở thành một điều tự nhiên với anh ta.

Thôi được, cô không phải là một người lạ, nhưng tuy nhiên...

thở dài, và lại áp đầu lên ngực anh. Điều này thật tuyệt. Thật... dễ chịu. Vậy mà cô không thể gạt bỏ vằm giác là cô chỉ là một thứ nhỏ bé trong trò chơi đồ chữ của cuộc tình ái của Charles.

“Anh thường làm điều này phải không?” cô hỏi.

“Làm điều gì?”

“Ngủ qua đêm.”

“Anh đoán là em muốn nói là ngủ qua đêm với những người phụ nữ.” Anh bước lùi lại để nhìn cô.

“Tại sao em lại hỏi?”

Cô nhún vai. “Anh dường như thường làm thế.”

Anh nhướn mày tò mò. “Anh thường làm thế ư?”

“Chiếc váy, bàn chải đánh răng. Rất... tiện lợi.”

“Thế mà anh lại tưởng là mình là người lịch sự.”

Trông anh không có vẻ xúc phạm. Có lẽ hơi bị tổn thương. Cô nhận thấy mình hơi kỳ cục. Ngoài ra cô không muốn anh hiểu lầm, nghĩ rằng cô tỏ ra muốn chiếm hữu. Mà cô không phải vậy.

“Em xin lỗi,” cô nói. “Quên điều em nói đi nhé. Em rõ ràng là không giỏi chuyện này lắm.”

Anh cúi xuống cười với cô. “Ồ, không. Em rất giỏi. Và để anh trả lời câu hỏi của em về việc ngủ qua đêm – nếu anh thích một người phụ nữ, và muốn ngủ với cô ta, anh mời cô ta ở lại. Đơn giản vậy thôi.”

Và tại sao anh ta lại không nên chứ? Cô là ai mà phán xét anh ta? Dù sao thì việc ngủ qua đêm hoặc không qua đêm với au không phải là việc của cô. Mặc dù cô không đánh giá cao sự chân thực của anh ta.

“Nào bây giờ chúng ta đã giải quyết xong chuyện đó rồi, anh có thể khiến em hứng thú với một tách cà-phê không?”

Cô ngược lên mỉm cười với anh. “Cho em một tách.”

“Kem hay đường?”

“Một chút... cả hai.”

Anh cầm lấy tách cà phê để sẵn bên cạnh chiếc máy pha cà-phê hiện đại của mình.

“Em sẽ làm gì hôm nay?” anh hỏi khi rót cà-phê cho cô.

“Có lẽ em nên tiếp tục đỡ đờ. Mặc dù, xét hoàn cảnh làm việc tạm thời của em lúc này, em có lẽ phải tìm một nơi rẻ hơn. Chỉ cho tới khi mọi chuyện ổn định

Anh đưa cho cô tách cà-phê đang bốc khói và cô nhấp một ngụm. Cà-phê ngậy và đậm và vị đất liền.

Anh ngả người tựa vào mép bàn.

“Lời đề nghị làm việc cho Royal Inn vẫn còn có hiệu lực. Anh vẫn có thể tiếp tục tác động để đưa em ra khỏi văn phòng của anh để vào một vị trí quản lý sớm hơn nếu điều đó làm em hài lòng.”

Cô ước là mình có thể, nhưng điều đó không còn là một lựa chọn nữa. Lý do duy nhất để cô lúc đầu cân nhắc chuyện đó là vì cha cô.

“Anh biết là em không thể làm điều đó mà. Nhưng cảm ơn anh. Em đánh giá cao lời đề nghị đó.” Cô tựa người vào mép bàn đối diện. “Hôm nay anh sẽ làm gì?”

“Rất có thể là sẽ phá vỡ sự giám sát.”

Ồ, thẳng thừng một cách đáng sợ. Tuy nhiên cô không chắc mình cảm thấy thế nào về việc anh nhắc đến chuyện đêm trước họ cùng nhau “phá vỡ”.

Rồi anh giờ trang đầu của tờ báo lên và cô nhận ra anh không nói về chuyện của họ. Hàng tit của bài báo được in đậm:

Hoàng gia tiết lộ Người thừa kế ngoài giá thú.

Bên cạnh bài báo là hình ảnh một người phụ nữ xinh đẹp khoảng ngoài ba mươi tuổi người có vẻ ngoài giống nhà vua đến kinh ngạc. “Một người thừa kế ngoài giá thú nữa ư?”

“Cô ta là người chị cùng cha khác mẹ của họ.” Charles nói. “Kết quả của mối tình của nhà vua với vợ của cựu thủ tướng.”

Cứ như thể gia đình anh ta chưa có đủ tai tiếng trong những năm vừa qua. “Ồi trời ơi.”

“Đúng vậy. Chuyện này sẽ chẳng hay ho gì.”

Cô cầm lấy tờ báo từ tay anh. Cô công chúa này không chỉ là người ngoài giá thú, mà cô ta còn là người thừa kế lớn tuổi nhất hiện đang còn

sống. Điều này, từ báo tuyên bố, có thể có nghĩa là cô là người thừa kế có toàn quyền đối với ngai vàng. Phải chăng điều đó có gì nghĩa là Vua Phillip sẽ mất ngôi báu? Một hành động như vậy rất có thể sẽ khiến cho đất nước bị đảo lộn. Cô đến chết vì tò mò. Nhưng là luật sư của hoàng gia, Charles có lẽ không thể cho cô biết hơn những gì mà báo đã tiết lộ.

“Đây chính là lý do dẫn đến cuộc gặp mặt hôm trước phải không?” cô hỏi.

Anh gật đầu. “Chúng tôi muốn báo chí tiết lộ điều này càng sớm càng tốt, trước khi những tờ báo lá cải đánh hơi được chuyện này.”

Cô nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình từ phòng bên cạnh. Nó vẫn nằm trong ví của cô để trên giường. “Em nên lấy điện thoại,” cô nói.

Khi cô đến được phòng khách, mở ví và lôi được điện thoại ra, thì cô đã để lỡ mất cuộc gọi. Không có tên người gọi và số thì lạ. Sau đó điện thoại kêu báo hiệu là có tin nhắn. Cô sẽ đọc tin đó sau.

Còn có hai cuộc gọi của cha cô đêm trước. Ông gọi để cãi cọ, hay ông sẵn sàng để xin lỗi? Cô thậm chí không muốn nghĩ về việc đó vào lúc này.

Cô cần phải mặc quần áo và quay về vị trí của mình trước khi quan hệ của họ trở nên quá âm cúng. Với lại cô không muốn lạm dụng sự chào đón của anh. Sẽ rất tệ khi anh phải mời cô ra về.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?”

Cô quay lại thấy Charles đang đứng dưới vòm giữa phòng khách và phòng xếp, đang ngắm nhìn cô. Cô gấp điện thoại lại và nhét vào trong ví. “Có lẽ là gọi nhầm số.”

“Anh đang định nhảy vào nhà tắm,” anh nói, bước về phía cô. “Anh nghĩ có lẽ em muốn vào cùng.”

Ôi điều đó thật cảm dỗ. Anh ta rõ ràng là không vội thoát khỏi cô. Liệu ở lại thêm một chút nữa xó gây tổn thương không nhỉ...?

“Em thực sự cần phải đi,” cô nói với anh.

Anh không thúc ép chuyện đó, mặc dù nếu anh làm thế, cô có lẽ đã nhượng bộ.

“Tôi nay anh sẽ bận chuyện gia đình,” anh nói, “nhưng anh sẽ rảnh vào tối Chủ nhật. Minh đi ăn tối nhé.”

Cô tự hỏi có phải anh lo công việc của gia đình không hay chỉ là một người phụ nữ nào khác mà anh đã có kế hoạch gặp gỡ. Mặc dù, như cô thấy anh vẫn tỏ ra trung thực với cô. Cô chỉ chưa sẵn sàng để tin cậy anh mà thôi.

“Hãy gọi cho em.” Anh vòng cánh tay qua ngực cô. “Tại sao anh có cảm giác câu trả lời này lại có nghĩa là không?”

Cô nhún vai. “Nó có nghĩa là hãy gọi cho em.”

Nhưng, nếu như hoàn toàn trung thực, thì câu trả lời này có nghĩa là không. Thậm chí như vậy, cô không thể không hỏi, trong khi đi lên trên gác để mặc đồ, là nếu cô từ chối, liệu có ai đó khác không?

Khả năng đó có thể là ai khác khiến cô phiền muộn hơn tâm trạng cô nên có.

Thật đáng kinh ngạc là mặc dù chỉ mang nửa dòng máu Mead trong người, Melissa trông rất giống với anh chị em của mình. Cô cũng có mái tóc và đôi mắt đen, và màu da nâu vàng nhạt. Cô cao và mảnh mai, và cư xử với vẻ tự tin không thể phủ nhận là có phong thái hoàng gia. Cô thậm chí có cùng cử chỉ và cách biểu lộ. Charles không thể không tự hỏi: nếu cô ở lại đảo Morgan sau khi bố mẹ cô qua đời, thì có ai đó nhận ra mối liên hệ này từ vài năm trước không?

Anh đứng tránh sang một bên trong thư viện của cung điện, nơi cuộc gặp gỡ này đang diễn ra, khi màn giới thiệu đang được thực hiện. Vào những dịp như thế này anh không khỏi cảm thấy mình là người ngoài. Và, đúng vậy, thậm chí có chút ganh tị. Nhưng anh còn có mẹ mình, người dành cho anh nhiều quan tâm đến nỗi anh không thể hình dung khi nào thì anh có thời gian dành cho ai đó khác. Và mọi người không hiểu tại sao anh khẳng khái muốn sống độc thân. Anh không nghĩ là anh có thể xoay sở nổi việc cả mẹ và vợ đều đòi hỏi anh dành thời gian cho họ.

Chỉ duy nhất một điều đáng kể, anh nghĩ khi ngắm nhìn Phillip nựng con trai, là một ngày nào đó anh muốn có những đứa con của chính mình. Không phải là anh muốn kết hôn vì chuyện đó. Nhưng anh đã nhìn thấy trước một đứa con ngoài giá thú có thể gây ra om sòm như thế nào trong hoàng tộc.

Melissa nhận ra anh và bước tới.

“Anh chắc chắn là Charles.” Cô nói với giọng phát âm hơi khác biệt. Một chút của vùng miền nam New Orleans pha lẫn một chút thổ ngữ bờ biển phía Đông, và một chút gì đó nữa mà anh không thể nhận ra. Rất khác thường. Đặc biệt là đối với một công chúa.

Anh gật đầu. “Chào mừng trở về nhà, thưa Công nương.”

Cô nắm lấy tay anh và xiết nhẹ một cách thân thiện. Cô có dáng điệu và sự duyên dáng mang hơi hướng dòng dõi và đặc quyền. “Tôi muốn cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã làm. Vì tất cả những sắp xếp này.”

Anh chỉ làm việc của mình thôi.

Nhưng anh mỉm cười và nói, “Có gì đâu.” “Không phải là ngày nào người ta cũng được thông báo là họ có cả một gia đình mà họ không hề hay biết đến. Việc này đã có thể rơi tung lên. Tôi rất ấn tượng là tình huống đã được xử lý một cách khéo léo như thế này, và tôi được biết phần lớn là nhờ anh.”

“Tôi thực sự không dám nhận công lao đó đâu.”

“Anh thật khiêm tốn,” cô ta nói, với một nụ cười. “Một phẩm chất đáng quý.”

Cô liếc nhìn gian phòng, như thể tìm kiếm gì đó. “Phu nhân của anh không ở đây cùng anh sao?”

“Tôi chưa kết hôn.”

“Thế còn người yêu?”

Khá kỳ cục, người đầu tiên anh nghĩ tới là Victoria. Kỳ cục bởi cô không có ý nghĩa hơn bất kỳ phụ nữ nào mà anh đã hẹn hò. “Không ai đặc biệt cả.”

“Một người đẹp trai như anh,” cô trêu chọc bằng giọng kéo dài đặc trưng của người miền Nam. “Nếu ở New Orleans thì anh đã bị chộp bởi một cô thanh nữ dễ thương từ lâu rồi.”

“Tôi cũng có thể nói như vậy với cô. Làm sao một phụ nữ đáng yêu như vậy lại có thể vẫn độc thân?”

“Ồ,” cô nói, một ánh hài hước sáng lên trong mắt, “chúng ta thậm chí sẽ chẳng đến đó đâu.”

Mặc dù gia đình đang náo động, Charles biết không chút nghi ngờ là anh sẽ thích người chị em họ của mình. Cô can đảm và có óc hài hước tuyệt vời. Anh đánh giá cao một người phụ nữ, đặc biệt là người ở vị trí xã hội của cô, người không quá coi mình là quan trọng.

Sophie bước tới phía họ. “Xin lỗi vì làm gián đoạn, nhưng tôi nghĩ là phải đưa Melissa đi xem phòng của chị ấy và giúp chị ấy ổn định chỗ ở.”

“Tôi rất vui khi được ở đây,” Melissa nói. Thật là một tuần lễ điên rồ, ít ra thì cũng có thể nói vậy. Cô quay sang Charles. “Gặp anh thật là thú vị. Tôi hy vọng chúng ta sẽ còn gặp nhau thường xuyên hơn.”

“Tôi cũng vậy,” và anh thực sự có ý như vậy. Anh ngờ là Melissa sẽ là một sự bổ sung thú vị và vui vẻ cho hoàng gia.

Sau khi họ đi khỏi, anh nghe thấy tiếng Ethan hỏi sau lưng. “Thế nào, chú nghĩ sao về cô ta?”

“Tôi thích cô ấy.”

“Cô ta khá trực tính.”

“Tôi nghĩ đó là điều tôi thích ở cô ấy. Có lẽ cô ấy sẽ khuấy động mọi thứ lên một chút.”

Ethan gật đầu một cách dăm chiêu, và Charles có ấn tượng chắc chắn là anh ta cảm thấy cảnh giác đối với người chị mới của mình. Điều nàu khiến anh ngạc nhiên bởi chính Ethan cũng là con ngoài giá thú. Nếu như ai đó là người sẽ đón chào cô với đôi tay rộng mở thì anh trông chờ người đó là Ethan. Biết được tài sản to lớn của Melissa, chắc chắn họ không nghi ngờ cô theo đuổi gia tài của họ. Cô cũng đã đảm bảo với luật sư của mình rằng cô không chút quan tâm tới việc giành vị trí hợp pháp của mình là người cai trị đất nước. Nhưng trước khi Charles hỏi về sự lo lắng của anh ta, Ethan nói sang chuyện khác.

“Chú đã có chút tiến bộ nào trong việc thuyết phục Victoria ở lại chưa?”

Charles lắc đầu. “Tôi đang thuyết phục cô ấy. Tôi nghĩ là cho tới bữa tiệc sinh nhật của cha tôi, tôi sẽ làm cô ấy đổi ý.”

Ethan nhướn mày tò mò. “Cô ấy sẽ có mặt ở đó ư?”

Charles biết chính xác Ethan đang nghĩ gì. Anh ta sẽ không bao giờ hỏi thẳng Charles là anh đã ngủ với cô chưa, nhưng rõ ràng là anh ta đang nghi ngờ.

“Mẹ tôi bắt đầu thích cô ấy,” Charles nói. “Khi bà gợi ý mời cô ấy, tôi nghĩ đó là cơ hội tuyệt vời để cô ấy làm quen với gia đình. Có thể khi đó cô ấy sẽ sẵn lòng chấp nhận lời đề nghị của chúng ta hơn.”

không phải là một lời nói dối hoàn toàn, đúng hơn là một phần sự thật, nhưng dường như Ethan chấp nhận điều đó.

“Ý hay đấy,. Tôi sẽ lo sao để những người khác biết là cô ấy sẽ có mặt ở đó.”

Nghĩa là, nói một cách khác, họ sẽ đấu với cô. Cố gắng làm lay chuyển cô. Điều đó không thể khiến cô tổn thương.

“Chúng ra cũng nên để Melissa thấy là cô ấy được hoan nghênh,” Ethan nói.

“Tôi sẽ nói mẹ tôi gọi cho cô ấy,” Charles nói. Hay như Victoria nói, “người mẹ hay bao bọc” của anh. Và sự thật là anh thích điều đó. Anh thích sự thách thức mới mẻ này.

Cả cuộc đời mình, mọi thứ đều dễ dàng đối với anh. Anh là người đầu tiên thừa nhận rằng khi còn là một đứa trẻ mình quá được nuông chiều. Chưa bao giờ có một điều gì anh hỏi xin lại không nhận được. Thậm chí nếu như cha nói là không thì mẹ anh lại lén cho sau lưng ông ấy.

Bị từ chối là một thay đổi mới mẻ. Anh coi Victoria là người bình đẳng hơn là sự lôi cuốn nhất thời. Không phải là anh trông mong chuyện này sẽ kéo dài. Nhưng tại sao lại không vui thú khi anh có thể?

Mười hai

Đã gần ba giờ chiều khi Victoria nhớ tới tin nhắn điện thoại và cuối cùng cô mở hộp thư thoại. Khi cô nghe giọng nói buồn rầu ở đầu dây kia tim cô hẫng đi và thấy lạnh buốt tận xương.

Cha cô đã được đưa tới bệnh viện vì những cơn đau ngực và hiện đang được làm các xét nghiệm. Thực tế là bác sĩ đã gọi điện đến, mà không phải là chính cha cô khiến cô thấy hốt hoảng. Cô gọi lại cho bệnh viện nhưng họ từ chối thông báo qua điện thoại, ngoại trừ việc nói rằng hiện tình trạng của ông ổn định.

Ông đang bất tỉnh? Hay sắp chết? Bác sĩ chuyên khoa tim của ông đã cảnh báo là chỉ một cơn đột quy nữa, thậm chí nhẹ thôi, cũng có thể gây tổn thương không thể cứu vãn.

Tay run rẩy, tim đập thình thịch đau đớn trong lồng ngực, cô khoác vội

áo, vớ lấy ví, và lao đến bệnh viện Bay View Memorial nhanh hết mức mà đường phố đông nghịt cho phép – những du khách chết tiệt. Cô thề với mình nếu như ông qua khỏi chuyện này lạnh lặn, cô sẽ không bao giờ to tiếng với ông, không bao giờ giận dữ với ông chừng nào cô còn sống.

Và nếu ông không qua khỏi? Sẽ thế nào nếu cô đến đó và ông đã ra đi? Cô sẽ tha thứ cho mình thế nào đây vì những điều khủng khiếp mà cô đã nói với ông?

Cô đã mất mẹ và anh trai. Cô không muốn lại mất cả ông nữa. Cô không thể chịu được điều đó.

Tại bàn tiếp tân của bệnh viện cô được phát một tấm thẻ ra vào và được chỉ dẫn tới khoa tim mạch trên tầng bốn. Khi cô tới phòng bệnh, cô sợ bước vào bên trong, sợ điều mà cô có thể sẽ thấy. Đây có thể là lần cuối cô gặp ông chăng? Cô hình dung cha cô bị gắn đầy dây dợ và máy móc.

Cô gõ cửa bằng bàn tay run rẩy và nghe thấy giọng cha cô, khỏe và rõ ràng, “Vào đi.”

Cô bước vào trong, nhìn thấy ông đang ngồi trên giường, mắt ông sáng và thần thái tốt, và cô yếu ớt bước tới với sự nhẹ nhõm. Những máy móc và màn hình cô chờ đợi không thấy đâu cả. Ông thậm chí không phải truyền máu.

Ông không sao cả.

Hiện thời, ít nhất là vậy. Một giọng nói trong đầu cô lên tiếng.

“Con gái yêu,” ông nói tỏ ra nhẹ nhõm khi nhìn thấy cô. “Cha đã nghĩ con rất giận cha và sẽ không đến.”

Cô nghĩ cô sẽ giận cha mãi, nhưng sự giận dữ của cô dường như đã tan biến. Ông đưa tay ra và cô lao vào. Cô vùi mặt vào chỗ hõm ở cổ ông, ôm chặt lấy ông như cô không muốn thả ra và ông cũng ôm chặt lấy cô.

“Xin hãy tha lỗi,” họ nói cùng một lúc.

“Không, con gái yêu. Con hoàn toàn có quyền giận ta. Lẽ ra cha không nên nói dối con.”

“Giờ thì ổn rồi”

“Không, con gái ạ, không ổn.” Ông ôm khuôn mặt cô trong tay. “Lẽ ra cha nên trung thực với con ngay từ đầu. Cha tưởng là làm vậy sẽ bảo vệ con. Và cha xấu hổ vì những rắc rối mà cha đã gây ra.”

“Tất cả chúng ta đều mắc sai lầm.”

Ông lấy ngón cái vuốt má cô. “Nhưng cha muốn cho con biết cha hối tiếc thế nào. Đã từ lâu rồi chỉ còn hai cha con. Cha chẳng bao giờ cố ý muốn làm con tổn thương.”

“Con biết. Tất cả mọi chuyện giờ đã qua rồi,” cô nói. Chẳng phải là việc mất đi khách sạn đã là sự trừng phạt quá đủ rồi sao? Có công bằng không khi vẫn bắt ông phải trả giá cho tội lỗi của mình? Và nếu như cô là người mắc sai lầm, cô có muốn được tha thứ không?

Ông là tất cả những gì mà cô còn lại. Họ là một đội. Họ gắn bó cùng nhau.

“Chuyện gì xảy ra với cha vậy?” Cô ngồi lên mép giường và nắm lấy bàn tay ông. Tay ông ấm và mạnh mẽ. “Lại một cơn đau nữa à?”

Ông lắc đầu, mỉm cười buồn bã. “Trào axit, bác sĩ nói vậy. Do quá căng thẳng. Bác sĩ của cha đã làm kiểm tra toàn diện cho an toàn, và cho tới giờ họ nói cha khỏe như vâm. Họ sẽ cho cha ra viện bất cứ lúc nào.”

Cô không tin là khỏe như vâm là những từ mà bác sĩ đã dùng. Có lẽ đúng hơn là đã không còn nguy hiểm. “Con sẽ đợi quanh đây và đưa cha về nhà.”

“Victoria, cha cũng muốn con biết là cha xin lỗi vì đã thô lỗ với ngài Công tước. Cha chỉ hơi ngạc nhiên. Anh ta có vẻ như không thuộc tuýp của con”.

Ông không đùa chứ. Đã lâu rồi cô không có mối quan hệ nào, và cô còn không chắc mình thuộc tuýp nào. Và xét những mối quan hệ bất hạnh trước đây của cô, có lẽ đã đến lúc xem xét lại cô muốn loại đàn ông như thế nào.

“Lúc đầu con không biết rõ anh ấy,” cô nói với cha, “bởi vì anh ta đã làm điều gì đó tai tiếng với phụ nữ. Nhưng sự thật là anh ấy không phải là một người đàn ông xấu xa. Thực tế là anh ấy rất ngọt ngào. Nghĩa là khi anh ấy không tỏ ra hợm hĩnh hay kiêu ngạo.”

“Chuyện đó có... nghiêm túc không?” “Ồ, không. Chuyện... chẳng có gì.”

Ông đưa mắt nhìn cô với cái nhìn ngụ ý con không thể lừa ta đâu. “Cha thấy có vẻ như không phải là không có gì. Cái cách anh ta đến bên cửa để xem con có ổn không. Anh ta có tình cảm đối với con.”

Không phải như cách cha nghi ngờ đâu. “Không phải như thế đâu. Chúng con coi việc đó bình thường. Rất bình thường.”

Ông nhướn mày nhìn cô. “Hãy đối mặt với chuyện đó, Vicki. Con không xử sự bình thường cho lắm. Khi con ngã, là con ngã đau đấy.”

Trước đây điều đó đúng. Nhưng cô đã thay đổi. Vài năm gần đây cô đã không hề ngã. Cô đã không cho mình cơ hội. Cô đã quá chán ngán đàn ông sau sự chia ly cuối cùng đầy đau khổ của mình.

Không thể tránh khỏi việc cô cuối cùng sẽ rời khỏi con tàu của những người sống độc thân. Cô chỉ chưa bao giờ nghĩ là cùng với một người đàn ông giống như Charles.

“Chuyện này khác. Con đã khác rồi.”

“Cha hy vọng như vậy. Cha biết con nghĩ con là người cứng rắn, nhưng cha đã thấy trái tim con tan vỡ biết bao lần trước đây rồi.”

Cô không có ý định để mình rơi vào hoàn cảnh như vậy nữa. “Cha không phiền nếu chúng ta không bàn về cuộc sống tình cảm của con nữa, cha nhé... Ngoài ra, tim của cha mới là điều chúng ta nên lo lắng lúc này.”

Ông xiết tay cô. “Cha sẽ bù đắp cho con, Vicki. Tất cả những phiền

muộn ta đã gây ra. Cha vẫn chưa biết mình sẽ làm thế nào. Nhưng cha sẽ làm.”

“Con có thể tự chăm sóc được, cha ạ.” Và nếu như không thì cũng đã đến lúc cô nên học cách tự chăm sóc. Cô đã dựa vào ông quá lâu rồi. T

ất cả những gì quan trọng lúc này là ông còn sống và khỏe mạnh, và họ lại trở lại hạnh phúc.

* * *

Victoria không gặp lại Charles cho mãi tới tối Chủ nhật, khi anh xuất hiện trước cửa nhà cô mà không thông báo. Trông thật hấp dẫn trong chiếc quần sẫm màu, một chiếc áo len chui đầu ca-sơ-mia âm màu nâu và một chiếc áo da màu đen. Tất cả những suy nghĩ của cô về việc sẽ bảo anh ra về lập tức tan biến khi anh vừa mỉm cười. Cô thực sự yêu nụ cười đó.

“Lại tự mời mình à?” cô hỏi, chỉ để làm anh bối rối.

“Hôm nay anh đã cố gọi điện, nhưng em không trả lời,” anh nói, như thể đó là một lý do thực sự hợp lý.

“Điện thoại của em hết pin. Em vừa nạp lại khi về đến nhà.”

“Em có định mời anh vào không?”

Cứ như là cô còn lựa chọn khác. Cô đứng tránh sang bên và ra hiệu cho anh vào. “Chỉ vài phút thôi.” Anh bước vào, đem theo cả mùi hương mát mẻ của mùa thu. Anh bỏ áo vét ra và treo lên đầu đi-văng, rồi ngồi xuống. Cô ngồi xuống bên cạnh. Việc anh có mặt ở đây có điều gì đó rất... dễ chịu. Hay có thể đây chỉ là ảo tưởng.

“Trông em có vẻ mệt mỏi,” anh nói.

“Em vừa có một cuối tuần kiệt sức. Cha em phải nhập viện vì những cơn đau ở ngực tối hôm thứ sáu.” Anh hơi nhồm người ra trước. Sự quan tâm sâu sắc của anh khiến cô ngạc nhiên.

“Ông không sao chứ?” “Ông không sao. Hóa ra là dạ dày của ông có vấn đề, chứ không phải tim, nhưng em đã ở lại với ông đêm qua và cả ngày nay, chỉ để cho an toàn.” Và trong khi ở bên anh thật dễ chịu, cô nhận ra rằng cô thấy thật thoải mái khi sống một mình. Có cảm giác rất nhẹ nhõm khi quay trở lại căn hộ của cô. Về lại ngôi nhà của mình và những thứ thuộc về mình.

“Anh đoán điều này có nghĩa là cả hai đều không sao.”

Cô gật đầu. Thật kinh ngạc là một nỗi sợ hãi như vậy lại có thể làm thay đổi nhận thức của người ta. “Khi em tưởng là sẽ mất ông mãi mãi, những gì còn lại dường như nhỏ nhen và không có ý nghĩa.”

“Lẽ ra em nên gọi cho anh,” anh nói.

“Để làm gì?”

Anh nhún vai. “Trợ giúp. Để có ai đó để nói chuyện.”

“Thôi nào Charles. Cả anh và em đều biết là không được. Chúng ta không có mối quan hệ đó. Chúng ta chỉ làm tình thôi.”

Anh cười nhăn nhó. “Thực sự là làm tình rất khá.”

“Đúng vậy,” cô đồng ý. “Và nói cho cùng, thì rất cả chỉ thế thôi.”

Cô có thể thề là trông anh gần như là... bị tổn thương. “Nghĩ đến anh như một người bạn có phải là một đòi hỏi quá nhiều hay không?”

Nếu anh là một ai đó khác, thì không. “Cho tới ngày mai, hoặc ngày kia, khi người phụ nữ tiếp theo khiến anh chú ý và em bị ném sang một bên ư? Đó không phải là tình bạn.”

Anh cau mày. “Điều đó không công bằng, em không nghĩ vậy sao?”

“Hoàn toàn không. Điều này rất thực tế. Ý em là, anh có thể buộc tội em sao? Không phải là anh không có tiếng về những chuyện như vậy.”

“Sẽ ra sao nếu anh nói, vào lúc này, là anh chỉ muốn gặp một mình em.”

Lúc đầu cô nghĩ là anh đang nói đùa. Sau đó cô nhận ra là anh thực sự nghiêm túc. “Em đoán anh muốn nói là anh bị lừa. Anh hoàn toàn không có khả năng có mối quan hệ một vợ một chồng.”

“Này, anh đã có những mối quan hệ.”

“Hãy kể ra mối quan hệ lâu bền nhất.”

Anh im lặng, lông mày nhíu lại.

“Em biết mà.”

“Có thể là anh muốn thử.”

Trong một mối quan hệ một vợ một chồng, cô cho là anh chỉ kéo dài được một tuần, là nhiều nhất. Như vậy là cô hào phóng lắm rồi. “Em không muốn bị lôi kéo vào một mối quan hệ nào. Em không muốn có sự cam kết.” Đặc biệt là với người giống anh ta.

“Anh cũng vậy. Chúng ta hãy giữ quan hệ tự nhiên nhé.”

“Quan hệ một cách tự nhiên ư? Điều đó chẳng có ý nghĩa gì.”

“Chắc chắn là có. Em chưa bao giờ hẹn hò với ai đó chỉ để hẹn hò, mà không kỳ vọng điều gì.”

Không thực sự như vậy. Như cha cô đã nói, khi cô ngã, cô sẽ ngã đau. Chuyện thường xảy ra như vậy, như đã xảy ra với cha mẹ cô. Họ gặp nhau, yêu nhau, họ kết hôn và bắt đầu một cuộc sống gia đình. Với cô lại chưa bao giờ như vậy. Phải chăng cô đã kỳ vọng quá nhiều?

Có lẽ lần này sẽ khác. Trước đây cô bắt đầu một mối quan hệ với sự hiểu biết, sự kỳ vọng là nó sẽ bền lâu, và khi mối tình tan vỡ, cô cảm thấy mình như kẻ thất bại. Nhưng cuộc tình này thì khác. Cô bắt đầu mà chẳng trông đợi điều gì.

“Chúng ta lôi cuốn nhau,” Charles nói. “Và em không thể phủ nhận rằng ở trên giường chúng ta rất nóng bỏng.”

Cô thậm chí sẽ chẳng phủ nhận.

“Vậy thì,” anh hỏi, “Tại sao lại không?”

Anh nói thật đơn giản, “Trong bao lâu?”

Anh nhún vai, “Cho tới khi không còn thú vị nữa, anh nghĩ vậy.”

“Ai nói là em thích thú nào?” Anh toét miệng cười gợt tình.

“Ồ, anh biết là em rất thích.”

Đúng vậy. Chỉ tình dục là đáng giá với cô.

Nhưng sẽ thế nào nếu thứ duy nhất khiến Charles quan tâm là sự thách thức, sự hồi hộp của cuộc rượt đuổi? Nếu cô đầu hàng một cách dễ dàng, liệu anh có mất hứng thú hay không?

“Em sẽ suy nghĩ về chuyện đó,” cô nói, cảm thấy thích thú vì cái vẻ kinh ngạc trên gương mặt anh khi cô không ngả theo ý anh.

Anh há miệng định nói gì đó – có Chúa mới biết là gì – nhưng chuông cửa vang lên.

Trước khi cô cử động, anh đã đứng lên. “Cái đó dành cho anh.”

Cho anh ta ư? Anh ta muốn mời ai đó đến căn hộ của cô?

“Anh sẽ quay lại ngay.” Anh bước ra phía cửa. Cô nghe thấy anh mở cửa và cảm ơn ai đó, sau đó anh quay lại với một chiếc hộp lớn màu trắng trên tay. Tên của một cửa hàng lớn sang trọng ở trung tâm thành phố được ghi trên nắp. Cửa hàng thời trang sang trọng dành cho phụ nữ.

Lên này anh làm gì đây?

“Cái gì vậy?” cô hỏi

“Một món quà,” anh nói, đặt chiếc hộp vào lòng cô. Việc này khiến cô rất ngạc nhiên. “Anh nhìn thấy nó trong một cửa hàng và biết rằng anh muốn nhìn em mặc nó.”

Anh đã làm gì vậy?

“Hãy mở ra đi.” Anh há hức nói, cười thích thú như một cậu bé trước một món quà Giáng sinh.

Cô mở nắp hộp và luồn tay qua những lớp giấy mỏng màu vàng cho tới khi chạm vào một cái gì đó màu lam sẫm tươi và lóng lánh. Cô lôi nó ra khỏi hộp và thấy mình đang cầm một chiếc váy dạ hội hở vai, dài chấm gót, được gắn những hạt cườm. Chiếc váy đẹp đến nỗi khiến cô không thể thở được.

“Em thích không?” anh hỏi.

“Charles, nó đẹp quá, nhưng...”

“Anh biết, anh biết. Em có thể tự mua cho mình và tất cả những thứ đó.” Anh ngồi xuống bên cô. “Khi anh thấy nó được bày trong tủ kính, anh biết nó rất hoàn hảo với em. Anh có thể thấy ngay là nó rất vừa.”

Anh nói đúng. Nếu như cô có tất cả váy dạ hội trên đời này để chọn, thì cô có lẽ sẽ chọn chính chiếc này. Anh ấy thậm chí chọn đúng cỡ nữa.

Miếng bìa ghi giá tiền không còn, nhưng cô chắc là ở cửa hàng đó chiếc váy hẳn rất đắt. Nhiều hơn là cô có thể chi trả.

“Thế này quá nhiều.” cô nói.

“Không nhiều đối với anh.”

Có lẽ đây là một trong những đặc quyền khi hò hẹn với một triệu phú. Mặc dù họ không thực sự hẹn hò.

Thường thì cô không muốn nhận một món quà như thế này. Nhưng nó

đẹp quá. Cô luôn ngưỡng mộ và ao ước được mặc hàng hiệu này, nhưng nó chẳng bao giờ vừa với túi tiền của cô.

Cô tính đến chuyện đề nghị trả tiền cho anh sau, nhưng có Chúa mới biết khi nào thì cô sẽ có số tiền đó. Như có thể thấy là cô chỉ có vừa đủ tiền để trả tiền thuê nhà.

Có lẽ cô sẽ nhận, nhưng chỉ lần này thôi.

“Em rất thích,” cô nói. “Cảm ơn anh.”

“Người quản lý cửa hàng nói nếu như cần phải sửa thì đem tới vào thứ hai và họ sẽ làm ngay. Anh không chắc về đồ trang sức và giày.”

“Em lo chuyện đó rồi.”

Chỉ nhìn qua cô cũng có thể nói là phải cắt bớt gấu khoảng năm centimet là ít nhất. Cô gập cẩn thận và đặt lại vào trong hộp.

“Em sẽ không mặc thử cho anh xem à,” anh hỏi.

Cô lắc đầu và đậy nắp hộp lại.

“Đây sẽ phải là một sự ngạc nhiên.”

Điều gì đó nói với cô là nếu cô mặc chiếc váy cho anh ngắm trước ngày tiệc, sự mới lạ sẽ biến mất.

Thấy không, đây là điều mi sẽ phải trông đợi nếu mi để cho mình dính dáng đến anh ta. Cô sẽ luôn phải băn khoăn đến việc làm cho anh ta thích thú, lo lắng là anh có thể chán cô bất cứ lúc nào.

“Liệu anh có thể có ít nhất là một nụ hôn cảm ơn không?” anh hỏi, gõ gõ ngón tay trở lên môi. “Ngay ở đây.”

“Chỉ một cái hôn nhẹ thôi,” cô nói. Sau đó cô sẽ đá anh ta về để có thể đi ngủ sớm. Cô phải ngủ bù rất nhiều. Cô ghé lại và đặt môi lên môi anh, nhưng trước khi cô có thể lùi lại, anh ôm lấy khuôn mặt cô và giữ cô lại. Và điều này thật dễ chịu làm sao, cô chỉ kháng cự chút xíu trước khi đầu hàng và tan ra trong vòng tay của anh.

Một nụ hôn biến thành hai, rồi sau đó trở thành những ve vuốt. Rồi quần áo khiến họ vướng víu, nên lẽ tự nhiên là họ phải cởi bỏ hết quần áo.

Khi anh bế cô lên và đưa đến phòng ngủ, cô đã mừng tưng cho mình một đêm mất ngủ nữa nhưng đầy thỏa mãn tội lỗi.

Mười ba

Victoria ngồi cùng với Charles ở băng ghế sau của chiếc Bentley, hành lý dành cho cuối tuần của cô để ở trong cốp xe cạnh hành lý của anh.

đã định tự lái xe tới dinh điền của cha mẹ của Charles. Nhưng suốt một tuần ở bên Charles đã cho cô mọi lý do để cùng đi với anh chặng đường dài khoảng một giờ - nào là giá xăng cao vọt, nào là những chỉ dẫn rắc rối, và ai

mà biết được, thậm chí có thể có cướp trên xa lộ - cuối cùng cô mỉm lòng và đồng ý đi xe cùng anh.

Không phải là cô lo lắng là mình sẽ không được đón chào. Trong thực tế, cô và mẹ của Charles đã trở nên thân thiết trong vài tuần qua. Bà Mead đã gọi điện mỗi ngày như thường lệ. Nhưng có những lần bà đặc biệt gọi đến chỉ để nói chuyện với Victoria, chứ không phải với Charles.

Hôm thứ sáu vừa rồi bà muốn biết về món ăn ưa thích của Victoria vào bữa tối. Thịt bò hay là cá? Và cô muốn nghỉ tại một phòng như thế nào? Một căn phòng nhìn ra biển hay vườn? Cô thích khăn trải giường bằng lụa hay vải bông? Và có những loại thực phẩm gây dị ứng nào mà đầu bếp nên lưu ý không? Cô có muốn đặt loại vang đặc biệt nào không? Hay cô thích rượu pha? Và danh sách cứ tiếp tục. Victoria băn khoăn liệu bà có quan tâm như thế tới tất cả những vị khách ở lại với họ hay không.

Mỗi lần gọi đến bà Mead lại bày tỏ là bà và chồng của bà hồi hộp được gặp Victoria đến thế nào. Và mặc dù bà Mead chưa bao giờ nói thẳng ra, Victoria không khỏi có cảm giác là bà đang suy ra ẩn ý nhiều hơn thực tế về mối quan hệ của cô với Charles. Và cô có cảm giác là cô đang bị lôi kéo vào gia đình này trái với mong muốn của cô. Có lẽ điều này không đáng sợ nếu người đàn ông trong cuộc không phải là Charles.

Đúng vậy, cô và Charles đang vui vẻ cùng nhau – không chỉ về thể xác. Anh khiến cô cười, và cô luôn cảm thấy rung động hồi hộp khi anh thò đầu vào văn phòng cô hay xuất hiện trước cửa nhà cô mà không thông báo. Nhưng cô vẫn chưa cho anh câu trả lời rõ ràng về thực chất mối quan hệ của họ.

Và cô gọi mình là xấu xa, nhưng việc khiến anh phải suy đoán mạng lại cho cô cảm giác cố chấp về quyền lực. Giá như cô có thể bỏ qua thực tế là cô đang tiến tới chỗ thích anh ta. Nhưng cô sẽ không bao giờ lại ngốc như vậy. Ngay giây phút cô đầu hàng, chịu khuất phục ý muốn của anh ta, thì sự thích thú sẽ biến mất, và Charles không còn hứng thú với cô nữa.

Hy vọng là tới lúc đó thì cô đã ra đi từ lâu.

“Anh à,” cô nói với anh, “hãng tuyển dụng đã gọi tới trước khi chúng ta đi. Họ có bốn ứng cử viên có khả năng hơn cho vị trí trợ lý.”

“Tuyệt vời,” anh nói. “Hãy tổ chức phỏng vấn ngay đầu tuần tới.”

Tất cả bọn họ đều có khả năng. Và không có một khuôn mặt kiêu diễm hay một thân hình bốc lửa nào trong số bọn họ. Điều mà cô ngờ sẽ là lý do để anh ta sa thải họ mà không cần cân nhắc.

“Anh chắc là sẽ có một người phù hợp,” anh nói.

Anh hoặc cô sẽ phải làm việc đó. Thời hạn của cô sắp hết. Với tốc độ này cô sẽ phải ở lại lâu hơn để đào tạo người mà anh ta chọn, mà cô thì đang có những công việc khác cần làm. Thực tế là cô đang đợi một cuộc điện thoại vô cùng quan trọng vào bất cứ lúc nào mà có lẽ nó sẽ quyết định tương

lai trước mắt của cô. Cơ hội cả đời, như cha cô nói.

Nhưng cô không muốn nghĩ về việc đó vào lúc này và khiến mình thêm lo lắng.

Một giờ trên đường dường như trôi qua rất nhanh, và trước khi nhận ra thì họ đã đang đi đến công dinh thự. Cô thấy nó chẳng khó tìm chút nào. Chỉ một lần rẽ khỏi đường cao tốc dọc theo bờ biển là họ đã tới nơi.

Và chỉ khi đó cô mới thực sự bối rối. Sẽ thế nào nếu họ ghét cô? Khiến cô cảm thấy là mình đang lạm dụng? Liệu cha mẹ Charles có quá vồn vã với anh và để cô có cảm giác như là một người thừa không?

Những điều mà lẽ ra cô nên cân nhắc trước khi leo lên chiếc xe chết tiệt đó.

Khi họ tới gần, cánh cổng mở toang. Chiếc xe đi theo con đường dài uốn khúc dành cho xe chạy, và cô ngắm nhìn dinh thự của cha mẹ anh. Ngôi nhà mà cô cho rằng sẽ thuộc về Charles.

Toà dinh thự thật đẹp và thật to lớn khiến cho ngôi nhà của cha cô giống như một ngôi nhà tranh ở nông thôn. Được xây vào khoảng thế kỷ mười chín, công trình đồ sộ này nằm trên khoảng đất mênh mông những bãi cỏ xanh trải dài vô tận dài bờ biển riêng. Khu đất đầy các nhân viên đang tíu tít công việc. Để chuẩn bị cho bữa tiệc đêm mai, cô nghĩ.

“Em thấy thế nào?” anh hỏi.

“Nơi đây thực sự đáng nể,” cô nói, thò đầu ra khỏi cửa sổ xe. “Có phải nó luôn thuộc về hoàng gia không?”

“Thực ra, ngôi nhà này thuộc về đảng mẹ anh. Gia đình bà có gốc gác ở đảo Thomas, hòn đảo chị em với đảo Morgan. Họ đến đây vào cuối thế kỷ mười chín.”

“Em không nhận ra là anh có liên hệ với đảo Thomas,” cô nói. Mãi cho tới gần đây, nền quân chủ của họ cai trị trong sự bất hoà sâu sắc với nền quân chủ kia. Cách đây khoảng mười năm, họ thậm chí còn không giao tiếp.

“Em đã bao giờ tới đó chưa?” anh hỏi, và cô lắc đầu. “Nó rất khác với đảo Morgan. Hầu như là một cộng đồng nông nghiệp, và hơi cổ theo chuẩn mực của chúng ta. Mặc dù trong vài năm gần đây, toàn bộ hòn đảo đi theo xu hướng mới. Tất cả hoa màu mà họ xuất khẩu đều được chấp nhận. Chúng ta nên đến đó một lúc nào đó, thăm hòn đảo và toàn lâu đài.”

Cô không chắc cô cảm thấy thế nào về một chuyến đi nữa cùng với anh ta, hoặc thực tế là chính anh đã đề nghị việc này. Họ đang ở đây, tiếp tục bốn tuần gặp gỡ nhau, và vẫn chưa nói đến điều gì đại loại như anh sẽ ngãnh ra. Họ càng kéo dài gặp gỡ, họ càng gắn bó hơn. Chưa nói đến chuyện nếu mọi việc xảy ra như cô đã định, cô sẽ chẳng ở trên đảo lâu nữa. Chiếc xe từ từ dừng lại cạnh cửa trước, và người lái xe bước ra mở cửa cho họ. Khi họ bước ra ngoài với làn gió mặn mát mẻ của đại dương, cửa trước mở ra và cha mẹ của Charles xuất hiện. Victoria tức thời sững sốt vì họ làm thành một cặp

mới hấp dẫn làm sao.

Bà Mead trông trẻ hơn nhiều so với chồng mình, và điều đó khiến Victoria ngạc nhiên. Cô đã hình dung bà già hơn và trông mệnh phụ hơn. Trong thực tế bà Mead trông trẻ trung, thanh lịch và đẹp đến sững sốt. Và mặc dù ngài Mead trông đúng với tuổi của mình, ông đẹp một cách nam tính và về thể lực sung sức như bà vợ của mình. Chẳng có gì giống như một ông già tẻ nhạt mà cô đã mừng tượng suốt cả thời gian vừa rồi. Rõ ràng là từ ai mà Charles đã thừa hưởng cái vẻ ngoài đó.

Hãy nói về lợi thế mà gen đem lại xem nào! Cô có thể hình dung những đứa trẻ xinh xắn mà cô và Charles – Ôi trời.

Cái suy nghĩ sai lầm và hoàn toàn không thực tế đó ở đâu ra vậy? Thực là một kịch bản vớ

Cô không muốn biết. Bởi vì nếu câu trả lời là có, sẽ khiến anh ta càng hấp dẫn hơn.

“Cha mẹ anh đẹp quá,” cô thì thầm. “Em chưa bao giờ nghĩ mẹ của anh lại trẻ như vậy.”

“Đừng để khuôn mặt của bà ấy đánh lừa em,” anh thì thầm thì đáp lại. “Bà vừa làm phẫu thuật thẩm mỹ đấy.”

Victoria vừa bước lùi lại vài bước khi bà Mead đến gần họ, dang tay và ôm xiết lấy con trai. “Gặp con thật tuyệt vời, con yêu. Chuyến đi tốt đẹp chứ?”

“Không có trục trặc gì,” anh nói, gỡ khỏi tay mẹ để có thể bắt tay cha. “Chúc mừng sinh nhật ba.”

“Mừng con trở về nhà, con trai,” cha anh nói với nụ cười làm cả gương mặt ông sáng lên. Chẳng chút nghi ngờ là họ hết sức yêu thương con trai mình. Đó không phải là điều mà Victoria có thể trách họ. Charles ra hiệu cho cô lại gần. “Mẹ, ba, đây là đồng nghiệp của con, Victoria Houghton.

Victoria khẽ nhún gồi chào. “Cháu rất vui vì cuối cùng được gặp cả hai bác,” cô nói, nắm lấy bàn tay đưa ra của ngài Mead, rồi tay của vợ ông.

“Chúng tôi mới có hân hạnh đó, Victoria,” mẹ anh nói “Và làm ơn, hãy gọi chúng tôi là Grant và Pip.”

Tên bà là Pip ư? Victoria cắn môi để kìm tiếng cười khúc khích bồi hồi.

“Ta biết cháu đang nghĩ gì,” bà Mead, Pip nói. Bà khoác tay Victoria và đưa cô đi về phía ngôi nhà. “Pip là một cái tên thế nào?”

“Khác thường ạ,” cô thừa nhận.

“Ồ, cha mẹ tôi không lập dị thế đâu. Tôi được đặt tên là Persephone.”

Đó chính xác cũng không phải là cái tên mà người ta nghe thấy hàng ngày.

“Ta không biết là Charles đã nói cho cháu biết chưa, nhưng ta từng là một người mẫu mình đây đây.”

“Không, anh ấy không nói.” Nhưng điều này không khó tin. Ít nhất thì bà

cũng không để phí hoài những đường nét và thân hình ấy.

“Đó là vào những năm sáu mươi.” Bà liếc nhìn cô mỉm cười buồn rầu. “Ta biết mình đang già đi. Nhưng tuy nhiên, đó là những ngày thuộc phong trào để mình đây. Họ thích cao và gầy đét. Ta cũng đủ gầy, nhưng với chiều cao một mét sáu bảy ta không cao hơn những người mẫu khác. Cho nên, bởi vì ta người thấp nhất, tất cả mọi người bắt đầu gọi ta là Pippieak, rồi rút gọn lại thành Pip. Và đó là cái tên mọi người gọi ta từ đó đến giờ. Đúng vậy không, anh Grant?”

“Từ khi anh biết em đến giờ.”

Bà không có vẻ nhỏ người, nhưng ngoại trừ những trẻ nhỏ, tất cả mọi người đều cao hơn Victoria.

“Cha mẹ tôi rất ghét chuyện đó, dĩ nhiên,” Pip nói, khi họ đi qua cửa vào trong sảnh. Charles và cha anh im lặng theo sau. “Nhưng đó lại là một điều gì đó ở một thanh niên nổi loạn, và nó chỉ khiến cho cái tên lôi cuốn hơn.”

Bên trong ngôi nhà cũng tráng lệ và lộng lẫy như ở bên ngoài. Trần nhà hình vòm, đồ đạc cổ, và vô vàn đồ gỗ quý giá tào nhã. Thật khác với những đồ đạc hiện đại trong ngôi nhà của Charles. Thật khó tưởng tượng anh đã lớn lên ở đây.

“Ta sẽ chỉ cho cháu xem phòng của cháu để cháu có thể nghỉ ngơi. Sau đó chúng ta có thể gặp nhau ở thư viện để uống một chút trước bữa tối. Anh Grant, hãy tỏ ra dễ thương và làm ơn kiểm tra xem Geoffrey đã lấy đúng loại rượu lên chưa?”

“Tất nhiên rồi.” Ông cười với Victoria, rồi đi về hướng đối diện. Nếu như ông có cảm thấy bực bội vì bị sai làm những chuyện lật vạt thì ông cũng không biểu lộ điều đó.

“Ông ấy là người am hiểu về rượu,” Pip giải thích. “Ta là người chỉ biết rượu bỏ thôi.”

Họ đi lên gác, Charles theo sau, và Pip đưa cô đến một phòng được bài trí đồ gỗ thời Nữ hoàng Victoria với những thứ mà cô cho là chắc chắn là đồ gỗ thời đó. Hơi chút rườm rà so với sở thích của Victoria nhưng rất đẹp.

Một người phục vụ theo vào mang hành lý của Victoria.

“Cháu có cần một cô nhân viên giúp sắp xếp không?” Pip hỏi.

“Dạ không, cháu cảm ơn ạ.” Cô không bao giờ thích những người hoàn toàn xa lạ động vào quần áo của cô – hay thậm chí cả bà giúp việc đã ở với cô và cha cô nhiều năm.

“Ồ, vậy thì, cháu có cần gì không? Ta có thể lấy gì cho cháu không?”

“Cháu ờn ạ, cảm ơn bác.”

“Mẹ, sao chúng ta không để cho Victoria xếp đồ ra? Mẹ có thể đưa con đến phòng của con.”

“Nếu cháu cần thứ gì đó, bất cứ thứ gì, hãy bấm chuông gọi người giúp việc.” Bà ra hiệu về phía bảng điện thoại nội bộ cạnh cửa ra vào. “Hai tư trên

hai tư giờ.”

Chà, là một người được vô vập chăm sóc thì sao nhỉ.

“Cháu cảm ơn ạ.”

“Chúng ta sẽ gặp nhau sau một giờ nữa được không?”

Một giờ nữa là được, mẹ à.” Charles phải kéo bà ra khỏi phòng. Và trước khi khép cửa lại, anh nói với Victoria, “Anh sẽ có mặt để chỉ cho em thư viện và sau đó dẫn em đi thăm nhà.”

Cái nhìn ranh mãnh trong mắt anh nói rằng anh không chỉ nghĩ đến việc đi thăm nhà.

* * *

“Charles, cô ấy dễ thương quá!” mẹ anh thốt lên ngay khi họ ở trong phòng của anh. “Thật nhỏ nhắn và xinh xắn. Giống như tiên nữ ấy.”

“Mẹ đừng có để dáng vóc của cô ấy đánh lừa. Cô ấy cứng rắn lắm đấy.”

“Đúng là loại phụ nữ con cần,” bà nói

Bà không thể tế nhị hơn sao?

Lẽ ra anh phải thấy là điều này sẽ xảy ra.

“Mẹ đừng lại bắt đầu.”

Bà nhún vai tỏ vẻ không hiểu. Bà biết anh có ý nghiêm túc khi gọi bà là mẹ chứ không phải là má.

“Bắt đầu cái gì, con yêu?”

“Thúc ép con.”

Bà cau mày. “Mong muốn thấy con trai mình có cuộc sống ổn định là sai sao? Hay hy vọng có một hay hai đứa cháu là sai sao? Mẹ không còn trẻ nữa đâu.”

Chính vào những lúc như thế này anh ghét là con một trong gia đình.

“Mẹ mới chỉ năm tám thôi mà.”

Bà bắn cho anh một cái nhìn nghiêm khắc. “Hãy giữ mồm giữ miệng chàng trai.”

Nếu anh nói thêm, “Nhưng trông mẹ chỉ hơn ba mươi tuổi có một ngày thôi.”

Bà mỉm cười mà vỗ vào má anh. “Thế mới là con trai yêu quý của ta.”

Ôi. Anh ghét khi bà gọi anh như vậy. Và bà bắn khoản tại sao anh không thường xuyên về nhà. Anh quăng va-li lên giường và mở khoá kéo. “Hãy để cho người giúp việc làm,” bà mắng.

“Mẹ biết là con thích tự làm mà.”

Bà thở dài sườn sượt, như thể anh là một kẻ thất bại, và ngồi lên giường để xem anh làm.

“Con có đem áo x-môc-kinh chứ?”

“Tất nhiên ạ.”

“Còn Victoria?”

“Cô ấy sẽ trông gớm ghiếc trong bộ x-môc-kinh.”

Bà đẩy đũa anh. “Con biết là mẹ có ý gì mà.”

“Cô ấy có đủ rồi ạ.”

“Ta đã nghĩ sẽ mời cô ấy sử dụng một trong chiếc váy dài của ta, nhưng cô ấy nhỏ hơn ít nhất nhất là hai số.”

“Con đã mua cho cô ấy một chiếc váy dạ hội.”

Bà nhướn mày ngạc nhiên. “Ồ. Con đã mua à?”

“Mẹ đừng có suy diễn gì trong chuyện này. Con chỉ muốn cô ấy cảm thấy thoải mái thôi.”

“Lâu lắm rồi con mới đưa người con hẹn hò về nhà.”

“Chúng con đâu có hẹn hò,” anh nói. Qui định của Victoria, không phải của anh. Mặc dù, nếu như đây không phải là sự hẹn hò, thì anh không biết gọi đó là gì. Đây là mối quan hệ đặc biệt dài nhất mà anh từng có với một phụ nữ.

Anh vẫn đợi mối quan hệ này mất đi sự quyến rũ, là anh sẽ chán Victoria. Thay vì thế, mỗi ngày qua đi, anh lại dường như quan tâm đến cô hơn. Một cách nhất thời thôi, như vậy đây.

“Vậy các con đang làm gì,” bà nói, và khi vừa nói ra những lời này, bà giơ một tay lên và lắc đầu. “Ta nghĩ lại rồi, ta không muốn biết.”

“Cô ấy là một người bạn,” anh nói, và nhận ra rằng điều này là đúng. Một người bạn có ích. Hai vai trò luôn tách biệt với nhau trước đây. Anh chưa từng gặp một người phụ nữ nào anh muốn ngủ cùng mà lại gọi là một người bạn. Cô là người duy nhất.

Và khi cái kết cục không thể tránh khỏi đến, anh có cảm giác là anh sẽ nhớ cô.

Sau khi uống vài ly trong thư viện, Victoria, Charles và cha mẹ của anh đã có một bữa tối cực kỳ dễ chịu cùng nhau. Victoria thấy Pip ít độc đoán hơn, và Grant lặng lẽ nhưng thân thiện. Mặc dù ông hiếm khi chen lời.

Pip chắc chắn đã hỏi cô hàng trăm câu hỏi về gia đình cô và công việc của cô, mặc cho những cái nhìn cảnh báo từ chồng và con trai.

“Gì cơ?” bà thường hỏi họ. “Tôi chỉ tò mò thôi.”

Victoria không lấy làm phiền lắm, mặc dù trong lúc món tráng miệng được đưa lên, chuyện này bắt đầu có cảm giác như ở toà án dị giáo Tây Ban Nha. Khi câu hỏi trở nên hơi quá riêng tư, với cái điệu như, “Thế nào, Victoria, cháu có nghĩ là một ngày nào đó cháu sẽ muốn có con không?” Charles chấm dứt việc đó bằng cách đưa cô đi thăm ngôi nhà như anh đã hứa. Và chuyến thăm nhà lại kết thúc – thật ngạc nhiên – ngay trong phòng của cô giữa những tấm khăn trải giường. Đó là nơi họ ở lại suốt phần còn lại của đêm.

Họ thức dậy tươi tỉnh và sớm để ăn sáng lúc tám giờ, sau đó dành hàng giờ với cha mẹ của Charles để nói chuyện và xem những bức ảnh của gia đình, đi dạo lâu qua các khu vườn và dọc theo bờ biển. Và Victoria không

mong mình được đón chào hay chấp nhận hơn thế.

Cô đã chờ đợi là Pip sẽ thấy chán cô hầu như ngay lập tức và sẽ quẳng cô sang một bên để dành thời gian với con trai của mình. Nhưng Pip cứ cứ dính lấy bên cạnh Victoria cho cho tới tận lúc mọi người lên nhà thay đồ để dự tiệc.

Victoria không phản đối điều đó. Cô thích Pip. Bà hóm hỉnh và thông minh. Thực sự rất giống Charles. Cô có thể thậm chí tưởng tượng họ sẽ trở thành bạn bè. Nhưng có vẻ như không có cơ hội cho điều đó.

“Cha mẹ anh thực sự thích em,” Charles nói, khi họ đi lên gác cùng nhau.

“Em cũng thích họ. Em không bao giờ trông đợi là mẹ anh lại quan tâm như vậy, tuy nhiên. Ít nhất là đối với em. Chẳng lẽ bà không nên bao bọc con trai mình bằng sự yêu thương hay sao?”

“Khi anh không ở đây, bà khao khát gặp gỡ. Và khi anh ở đây, cả nhà chỉ có một vài tiếng đồng hồ để bù đắp chuyện đó, rồi tất cả chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Sự mới mẻ không còn nữa, anh đoán thế.”

Nghe như ai đó khác mà cô biết. Lúc nào cũng khao khát điều mà anh ta không thể có. Và một khi anh ta đã có được, anh ta nhanh chóng cảm thấy chán.

Anh vẫn chưa thấy chán cô. Nhưng rồi anh ta sẽ chán. Đây là điều không thể tránh khỏi.

Có phải vậy không?

Xét đến sự chú ý ngắn ngủi mà anh ta thường dành cho phụ nữ, nếu như anh sẽ chán cô, thì không phải đã đến lúc rồi sao?

Cô gạt bỏ suy nghĩ đó ra khỏi đầu, và không phải là lần đầu tiên. Đó là vùng đất nguy hiểm để đặt chân lên. Mảnh đất nơi cô chắc chắn sẽ để cho trái tim của mình bị tan nát.

Chúa biết là trước đây điều này đã xảy ra quá đủ.

“Bữa tiệc sẽ bắt đầu sau ba tiếng nữa,” anh nói, khi họ lên tới đầu cầu thang, nơi họ sẽ tách ra về phòng của mỗi người. “Em cần bao nhiêu thời gian để chuẩn bị?”

Cô không cần phải hỏi tại sao anh muốn biết. Điều này thể hiện rõ ràng trong nụ cười quyền rũ của anh. Và cô phải thú nhận, là làm tình trong ngôi nhà của cha mẹ anh vào giữa trưa có sự cảm dỗ hư hỏng thực sự.

Cô cầm lấy tay anh, đan các ngón tay vào với nhau. “Ổ chỗ của em hay của anh?”

Mười bốn

Victoria ngồi trên mép giường, da dầy cô nhộn nhạo lên vì hồi hộp khi cô đợi Charles đến để đưa cô đi. Họ đã muộn nửa tiếng đồng hồ, là do Charles người đã dùng mưu lên giường cô rồi không chịu đi ra nữa. Cô thực sự phải tự mặc quần áo cho anh và đẩy anh ra khỏi cửa.

Bây giờ cô đã sẵn sàng, không làm gì khác ngoài việc ngồi và suy nghĩ, cô không thể không nghĩ về khoảng một trăm người khách mời mà cô sẽ phải gặp. Và thực tế là cô hầu như không biết lấy một người trong bọn họ.

Cô hồi hộp đến nỗi khi Charles gõ vào cánh cửa, cô suýt nữa thì nhảy dựng lên.

Bắt đầu rồi.

Cô đứng bật dậy, chỉnh lại váy để chắc là mình trông được nhất. Cô hít một hơi thở dài thật sâu, sau đó thở ra và gọi, “Mời vào!”

Cửa mở ra và Charles xuất hiện, trông đẹp trai không thể tin được trong bộ smoking.

“Chúng ta muộn rồi – chúng ta phải...” Anh ngưng lại ngay khi nhìn thấy cô, và trong một lúc lâu anh chỉ đứng đó và nhìn chăm chăm. Cô đang mặc chiếc váy mà anh đã chọn và bổ sung thêm bằng những đồ nữ trang bằng kim cương mà cô thừa kế từ mẹ của mình. Đơn giản, nhưng trang nhã.

“Trông em...” anh lắc đầu, như thể đang tìm kiếm những từ phù hợp. Anh há miệng để nói điều gì đó, rồi sau đó lại ngậm miệng lại. Rồi anh nhún vai và thú nhận, “Anh không có lời nào để nói cả.”

Cô cắn môi. “Không có lời để khen hay không có lời để chê?”

Anh bước tới gần hơn. “Victoria, không có lời nào để nói em tuyệt vời như thế nào trong chiếc váy đó.” Anh giơ một tay lên để chạm vào má cô, rồi anh cúi xuống và chạm môi lên môi cô. Thật ngọt ngào và dịu dàng. Và một điều gì đó xảy ra ngay lúc ấy. Một điều gì đó giữa họ đã thay đổi. Cô có thể thấy trong mắt anh là anh cũng cảm thấy điều đó. Mọi quan hệ của họ đã... tiến triển, vì một lý do nào đó. Tiến tới một mức độ khác.

“Victoria,” anh nói, và sâu thẳm trong tim mình cô biết là anh sẽ nói. Anh sắp sửa nói với cô là anh phải lòng cô. Cô có thể cảm thấy điều đó. Tim cô lặn đi một hai nhịp, rồi đập rộn lên hai nhịp.

Anh tiến đến thật thật gần, rồi vào giây cuối lại thôi. “Chúng ta nên đi xuống thôi.”

Cô gật đầu, và để anh đưa cô xuống dưới nhà. Cô không trách anh vì sợ không nói ra những từ đó, sợ thú nhận tình cảm của mình. Đây là điều mới mẻ đối với anh. Và có thể anh sợ bị từ chối. Nhưng nếu như anh can đảm nói ra những từ ấy, thì cô đã nói với anh rằng cô cũng đang phải lòng anh.

Victoria thấy mình bị ném vào giữa tầng lớp thượng lưu của xã hội trên đảo Morgan. Những con người đẹp đẽ. Điều kỳ lạ là, mặc dù có những định kiến cô có thể về họ, tất cả bọn họ thực sự rất đẹp. Chỉ những con người.

Không một ai đối xử với cô như thể cô thấp kém hơn họ. Và nếu như sâu trong trong tâm họ có nghĩ như vậy thì họ cũng tử tế không để lộ ra.

Pip đảm bảo rằng Victoria được giới thiệu với tất cả mọi người tử tế và thậm chí với cô những lời đồn đại khác nhau về họ mà Victoria thấy thú vị. Cô được giới thiệu với các thành viên của hoàng tộc hết người này đến người khác, và mỗi người đều nắm lấy cơ hội để thuyết phục cô một cách không được tế nhị lắm hãy ở lại Royal Inn... Tất cả những gì cô nói là cô sẽ cân nhắc ý kiến của mình. Cô thú nhận là việc này rất hấp dẫn, đặc biệt là bây giờ rõ ràng họ thuê cô vì công lao của cô chứ không phải là vì cha cô. Nhưng đồng thời cô cảm thấy là cô cần một khởi đầu mới. Mặc dù, có thể, nếu như vị trí kia không được, hoặc Charles yêu cầu cô dừng dừng đi...

Điều mà cô bắt đầu nghĩ tới dường như ngày càng có khả năng. Dường như anh không hề rời mắt khỏi cô một phút nào trong suốt cả buổi tối. Mỗi khi cô quay lại cô đều thấy anh ở đó, nhìn theo cô với cặp mắt khao khát. Và cô biết chính xác anh đang nghĩ gì.

Anh thích cô trong chiếc váy này, nhưng anh cũng không thể đợi để cởi nó ra khỏi người cô.

Và mọi người đang đề ý. Đặc biệt là những người phụ nữ, những người đang cố gắng có được sự chú ý của anh.

“Nó không thể rời mắt khỏi cháu,” Pip nói với cô với một nụ cười hy vọng và mưu mô của một bà mẹ sẵn sàng cưới vợ cho con trai mình.

“Cháu có nhận thấy ạ” là tất cả những gì mà Victoria nói.

“Nó cứ khẳng khẳng rằng hai con chỉ là bạn bè, nhưng ta chưa bao giờ thấy nó nhìn phụ nữ như vậy.”

Những lời nói của bà thực sự làm cho Victoria thấy run rẩy hồi hộp. Có lẽ Charles thực sự yêu cô. Anh nhìn thấy họ nói chuyện và bước tới gần. “Victoria, em khiêu vũ với anh nhé?”

“Đi đi,” Pip nói, háo hức xua họ đi. Pip dường như cảm thấy được bất cứ điều gì xảy ra giữa Victoria với Charles ở trên gác. Và không nghi ngờ gì, bà yêu mỗi giây phút đó.

Charles đưa tay ra và dẫn Victoria ra sàn nhảy. Ban nhạc đang chơi một bản chậm rãi cuốn. Charles kéo cô sát vào mình, cúi xuống nhìn vào trong mắt cô. Cô cảm thấy bị thôi miên.

“Em vui không?” anh hỏi, và cô gật đầu. “Đừng nói với mẹ là anh nói điều này, nhưng em là người phụ nữ đẹp nhất ở đây.”

Điều này có phải là sự thật hay không thì anh cũng làm cho cô tin vào điều đó. Anh khiến cô cảm thấy mình đẹp. Anh là người đàn ông duy nhất ở bên cô khiến cô cảm thấy hài lòng về bản thân mình.

Mắt anh tìm kiếm trên gương mặt cô, dừng lại trên đôi môi cô. “Em sẽ không tin là anh muốn hôn em đến thế nào ngay lúc này.”

Cô cười đáp lại anh. “Anh cũng sẽ không tin là em muốn anh làm điều

đó như thế nào.” Nhưng họ đã có thỏa thuận ngầm. Không thể hiện gần gũi thể xác khi họ ở trước đám đông. Anh đang che giấu gia đình về quan hệ của họ, và cô bảo vệ mình khỏi những người khác. Cô không muốn bị dán mác là một người nữa môi chài anh. Chỉ có điều đây không phải là sự môi chài. Đây là sự thật.

“Thế thì anh nên làm,” anh nói.

Điều này dường như xảy ra rất chậm. Anh cúi đầu xuống, mỗi lúc chỉ một phần lê thê không chịu nổi, trong khi tim Victoria nảy lên khiến cô nghẹn thở. Sau đó môi của anh chạm khê lên môi cô, ngay tại đó trên sàn nhảy trước mắt tất cả mọi người, lúc đầu rất nhẹ nhàng. Rồi anh cúi xuống thấp hơn, đỡ gáy cô trong tay.

Lại giống như nụ hôn đầu tiên của họ. Cuốn hút và say đắm, và thật tuyệt vời. Và mọi người đang nhìn. Cô có thể cảm thấy những ánh mắt tò mò của họ.

Môi tình bí mật của họ cuối cùng cũng lộ ra, và cô thậm chí không quan tâm. Cô chỉ muốn đêm nay kéo dài mãi mãi.

Họ tách ra chậm chậm, miễn cưỡng, và cô tựa má lên ngực anh, nhận ra, trong khi họ đang quay theo tiếng nhạc, rằng cô chưa bao giờ hạnh phúc như thế trong cả cuộc đời mình.

Có thể anh sợ nói ra những lời đó, nhưng cô thì không. Lần đầu tiên sau một thời gian dài, cô không sợ điều gì cả.

“Charles,” cô thì thầm.

“Ừ?”

“Em nghĩ là em đang phải lòng anh.”

Cô chờ đợi anh ôm xiết cô mạnh hơn, nhìn cô đầy yêu thương và chấp nhận.

Thay vì thế anh trở nên lạnh và cứng nhắc trong tay cô. Cô cảm thấy giống như mình đang khiêu vũ với một ma-nơ-canh ở cửa hàng.

Mi đã làm anh ấy ngạc nhiên, cô tự nhủ. Ngay bây giờ anh ấy sẽ nhận ra mình hạnh phúc đến thế nào khi nghe được những lời nói đó.

Hãy nói gì đó đi, cô thầm van xin. Bất kỳ điều gì. Nhưng anh im lặng. Có vẻ như cô đã khiến anh kinh ngạc không nói nên lời.

Lần này bằng một cách tồi tệ. Đầu gối cô yếu ớt và sự sợ hãi bóp nghẹt tim cô. Quá rõ là anh không hề cảm thấy như vậy qua phản ứng của anh. Và anh cũng không quá xúc động khi biết cô yêu anh.

Cô lại thế nữa rồi. Thay vì bắt đầu mối quan hệ này mà không kỳ vọng gì, cô vẫn lại say mê Charles và khiến trái tim mình đau đớn. Sao cô có thể ngốc đến mức tin là Charles thực sự quan tâm đến cô? Rằng anh ta đã thay đổi? Rằng cô khác với nhiều người khác đến trước cô?

Mọi người đều nghĩ lẽ ra cho tới lúc này cô phải học được một bài học rồi.

Những giọt nước mắt tủi nhục làm mắt cô cay xè, nhưng cô muốt chúng trở lại. Cô sẽ chẳng để ai ở đây được thích thú biết rằng cô chỉ là một trong số nhiều người bị anh làm cho trái tim tan nát. Cô ngược nhìn anh với cái mà cô cho là một nụ cười gượng ép. Khuôn mặt cô có cảm giác như bằng nhựa lạnh và cứng đờ.

“Cảm ơn vì điệu vũ. Bây giờ, nếu anh cho phép.”

Cô rời khỏi anh và bước đi mò mẫm rời khỏi gian phòng, chỉ muốn rời khỏi nơi này. Cô thậm chí không quan tâm là mọi người cắt ngang câu chuyện của họ để dùng lại nhìn cô đi ngang qua. Và cô cố hết sức để mím cười thân thiện, và gật đầu chào.

Cho nên không ai nhận ra rằng cô đang chết ở trong lòng.

“Con đã làm gì?” mẹ anh rít lên sau lưng anh, khi Charles bất lực nhìn Victoria bỏ đi.

Anh quay về phía bà, và nói khẽ trong hơi thở, “Mẹ hãy đứng ngoài chuyện này.”

“Dù con có nói điều gì với cô ấy, thì cô gái tội nghiệp tái nhợt như tờ giấy ấy.”

“Con chẳng nói gì cả.” Và đó chính là vấn đề.

Anh lắc đầu và rửa thềm. Đây không phải là lỗi của anh. Tại sao cô phải nói một điều như vậy? Họ đã có mọi chuyện thật tốt đẹp. Tại sao lại phải phá hỏng đi? Và thế quái nào mà cô đi từ chỗ từ chối chấp nhận thậm chí độc chiếm tạm thời đến chỗ yêu anh? Điều này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Có lẽ cô chỉ bốc đồng trong một khoảnh khắc thôi. Có lẽ là như vậy, anh hiểu ra, và cảm thấy nhẹ nhõm. Anh cần phải nói chuyện với cô, trước khi chuyện này đi quá xa.

Anh bắt đầu bước đi và mẹ anh túm tay áo anh. “Con yêu, mọi thứ trong ta nói rằng cô ấy là người phụ nữ dành cho con. Và sâu trong lòng ta nghĩ con biết điều đó. Tại sao con không để cho chính mình cảm nhận điều đó?”

Anh gỡ tay ra. “Con xin mẹ thứ lỗi.”

Anh bước hai bậc một lúc. Phòng ngủ của cô đóng cửa, nên anh gõ cửa và gọi, “Victoria, anh cần nói chuyện với em.”

Anh không thực sự mong chờ có lời đáp, nhưng anh nghe thấy cô đáp lời, “Vào đi.”

Cô đang đứng bên cạnh giường, vali của cô để mở trước mặt. Cô đã thay váy và nó nằm vắt ngang chỗ để chân.

“Em đang làm gì vậy?” anh hỏi.

“Tôi nghĩ là tôi bắt đầu xếp đồ.” cô nói, nhưng cô không nhìn vào mắt anh. Cô ra hiệu về phía chiếc váy. “Anh có thể lấy lại cái đó. Tôi sẽ không bao giờ cần nó nữa. Có lẽ ai đó khác có thể sử dụng nó làm gì đó.”

Anh biết ngay lập tức là cô thật lòng như cô nói, cô đang yêu anh.

“Victoria, anh xin lỗi.”

Cô cắn môi và lắc đầu. “Không, đó là lỗi của tôi. Lẽ ra tôi không bao giờ nên nói ra điều đó với anh. Tôi không biết lúc đó tôi đang nghĩ gì. Một sự điên rồ nhất thời.”

“Em đã không cho anh cơ hội nói gì cả.”

“Sự im lặng của anh đã nói lên tất cả, tin tôi đi.”

“Anh xin lỗi. Anh chỉ không...”

“Yêu tôi? Đúng, tôi hiểu điều đó.”

“Chúng ta đã đồng ý là chuyện này chỉ là tạm thời.”

“Anh hoàn toàn đúng.”

“Điều đó không có nghĩa là anh không quan tâm đến em.”

Cuối cùng cô quay lại nhìn anh. “Anh nghe này, điều này phải xảy ra, đúng không? Điều kỳ diệu là chúng ta đã kéo dài quá lâu đến thế này. Cuối cùng thì nó cũng kết thúc.”

“Nó không cần phải kết thúc,” anh nói. Họ có thể quay lại như mọi việc trước đây.

“Có đấy,” cô nói với anh, “chuyện này phải kết thúc.”

Họ đang làm một việc đúng đắn, nhưng tại sao cảm giác như đây là một sai lầm vậy? “Anh thực thực sự thấy... buồn.”

Cô gật đầu thông cảm. “Điều đó khiến anh cảm thấy khó xử.”

“Em biết anh muốn nói gì mà.”

“Nghe này, tôi trân trọng việc anh đi theo tôi và tất cả những việc khác. Nhưng thành thực mà nói, anh không làm điều gì sai cả. Anh chỉ làm điều anh luôn luôn làm mà thôi. Lẽ ra tôi phải nghĩ đến điều đó.”

Có thể đây không phải là lỗi của cô. Có thể anh đã khiến cô... cảm thấy như vậy. Khiến cô tin là anh cảm thấy nhiều hơn trong thực tế. Cô đi ngang qua anh ra phía cửa và mở cửa ra. “Làm ơn hãy đi đi.”

“Em đang đuổi anh đi ư?”

Cô gật đầu. “Tôi đã gây ra chuyện. Bây giờ đã đến lúc tôi sửa chữa chuyện đó.”

Chuyến xe quay trở lại thành phố vào sáng hôm sau lặng lẽ đến tê tái. Charles thử nói chuyện với Victoria, lý giải với cô, nhưng cô từ chối biết đến anh. Phần tồi tệ nhất không phải là cô hành động giận dữ hay tổn thương. Cô chỉ... lạnh lùng và im lặng.

Anh không theo cô lên căn hộ của cô khi mở xe cho cô xuống, tự thuyết phục là nếu anh để cho cô có thời gian nguôi ngoai, cô sẽ hiểu ra. Nhưng cho tới mười một giờ sáng thứ hai anh vẫn không nhận được tin tức gì về cô và cô cũng không đến làm việc. Anh kiểm tra văn phòng của cô xem cô có lặng lẽ đi vào mà anh không nghe thấy không thì nhận ra đồ dùng của cô không còn.

Chuyện quái gì vậy?

Cô giận anh. Anh hiểu điều đó. Nhưng điều đó không có nghĩa là cô có

thể bỏ việc, bỏ rơi... anh.

Anh vớ lấy chiếc áo vét trong văn phòng, và lao qua Penelope, ném lại sau lưng, “Hủy hết các cuộc hẹn của tôi.”

Xe của cô đang đỗ bên ngoài tòa nhà, và anh bước hai bậc lên đến tầng của cô. Anh đập mạnh vào cửa và gào lên, “Victoria!”

Cô mở cửa, nhưng vẫn để xích an toàn, “Anh muốn gì?”

Trông cô mệt mỏi, và cơn giận dữ đã kéo anh đến nhà cô tan biến.

“Em không đi làm” anh nói. “Anh đã lo lắng.”

“Thực tế là ba tuần của tôi đã hết. Tôi không còn làm ở đó nữa.”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa tìm được người thay thế. Ai sẽ làm người đào tạo.”

“Tôi chắc anh sẽ xoay sở được.”

“Nhưng đó không phải là thỏa thuận.” Và anh không muốn bị đày ải ở ngoài sảnh. Điều ít nhất cô có thể làm là mời anh vào. Cô nợ anh điều đó. “Em sẽ cho tôi vào chứ?”

Cô lưỡng lự, sau đó tháo dây xích ra và đứng sang một bên để anh đi ngang qua. “Chỉ một phút thôi. Tôi phải đóng gói rất nhiều hành lý. “Sắp xếp hành lý ư? Em sẽ đi à?”

“Tôi chuyển đi.”

Cô đã nói về chuyện đó như là phải tìm một nơi rẻ hơn. Nếu cô chấp nhận công việc ở Royal Inn, cô có thể ở lại ngay ở đây. Hay cô có thể mua một ngôi nhà. “Em sẽ chuyển đi đâu?”

“Luân Đôn.”

“Nước Anh ư?”

“Tôi đã được đề nghị làm tại một khách sạn năm sao ở bên đó. Tôi sẽ bắt đầu vào thứ hai tới.”

“Em sẽ rời khỏi đất nước ư?”

“Thứ sáu tuần này.” Cô ngừng lại rồi nói. “Anh có thể chúc mừng tôi.”

“Chúc mừng em ư?” Đợi đã. Tất cả chuyện này là sai lầm. Cô không cần phải tìm một chỗ làm mới. Cô cần thay đổi ý định và đồng ý làm việc cho Royal Inn.

“Bất kể họ trả em bao nhiêu, Royal Inn sẽ trả hơn thế.”

“Tôi đã nói với anh nhiều tuần nay rồi, tôi không muốn làm việc ở Royal Inn.”

“Nhưng họ cần em. Họ tin tưởng vào anh để thuyết phục em ở lại.”

“Anh sẽ phải nói với họ là anh đã thất bại.”

“Như vậy là không được. Em không thể bỏ đi được.”

Có vẻ như cô thấy tình trạng khó xử của anh thật buồn cười. “Nghe này, tôi biết anh quen với việc làm theo cách của mình, có được mọi thứ trái tim anh khao khát, nhưng lần này anh sẽ phải chịu đựng như chúng tôi thôi.”

“Không phải chuyện đó.”

“Vậy thì là về chuyện gì, Charles? Bởi vì đối với tôi, nghe có vẻ anh đang trở thành kẻ thất bại đau đớn.”

Anh ta đang cố nói gì? Anh ta thực sự muốn gì ở cô?

Anh bước về phía cô như thể anh cơ thể buộc cô phải tuân theo.

Cô thậm chí không nao núng. “Em không thể đi.”

“Tại sao? Anh có thể đề nghị gì nếu tôi ở lại? Một mối tình thực sự ư?”

“Những gì chúng ta có là thật.”

“Một cam kết ư?”

Anh nhún nhường. “Tại sao chúng ta phải làm thế? Tại sao chúng ta phải dán nhãn mác lên quan hệ của chúng ta? Tại sao chúng ta không thể tiếp tục làm điều chúng ta đang làm?”

“Bởi vì đó không phải là điều tôi mong muốn?”

“Đó là một tuần trước. Và tại sao lại không? Đó là một mối quan hệ hoàn hảo. Hoàn toàn không phức tạp.”

Về mặt cô tối sầm lại. “Đối với anh, có thể là như vậy. Nhưng tôi mệt mỏi vì lúc nào cũng ở trong trạng thái bấp bênh. Đợi quanh để có kẻ khác xen vào, để anh chán tôi và quăng tôi đi. Tôi chỉ không thể làm thế được nữa.”

“Vậy em là người bỏ rơi anh trước, không phải vậy sao?”

Cô nhún vai. “Hoan nghênh anh đến với thế giới của những kẻ bị bỏ rơi. Không phải chuyện buồn cười, nhưng hãy tin tôi khi tôi nói anh sẽ vượt qua được.”

Cô đã đúng. Anh thường xuyên là người ra đi. Là người bỏ rơi người khác. Cảm giác bị bỏ rơi là như thế này đây.

Anh biết là nếu anh để cô đi, anh có lẽ sẽ không bao giờ gặp lại cô nữa. Nhưng anh có lựa chọn nào đâu? Cô đã đúng. Rất có khả năng là sẽ đến lúc anh cảm thấy mệt mỏi với mối quan hệ của họ và cần cái gì đó khác. Anh sẽ cảm thấy mình bị kẹt bẫy và bị kiềm chế và có mong muốn cháy bỏng được ra đi. Khi đó anh sẽ lại làm cô tổn thương. Cố gắng thuyết phục cô ở lại là độc ác và ích kỷ. Cho nên anh sẽ không thuyết phục cô. làm cô tổn thương.

Cố gắng thuyết phục cô ở lại là độc ác và ích kỷ. Cho nên anh sẽ không thuyết phục cô.

Anh quay lại và bỏ đi, rời khỏi cô lần cuối, một cơn đau buốt, giống như một mũi giáo xuyên qua ngực anh, khiến anh khó thở.

Đó chỉ là sự kiêu hãnh của mi hơi bị bầm dập, anh tự trấn an. Sau một hoặc hai ngày anh sẽ lại ổn thôi. Và khi Victoria ra đi, anh sẽ chẳng nói một lời chết tiệt nào để ngăn cô.

Mười lăm

Khi chuông cửa nhà của Charles vang lên vào cuối ngày thứ năm, anh chắc chắn đó là Victoria, đến để nói với anh là cô đã đổi ý. Nhưng thay vì cô, anh thấy Ethan đứng ở trước hiên nhà.

Ethan nhìn anh từ đầu đến chân, nhận thấy đầu tóc bù xù, quần áo nhàu nhĩ, và râu ria bốn ngày không cạo của anh. “Lạy Chúa toàn năng, trông chú như quỷ ấy!”

Thích hợp làm sao, xét việc anh cảm thấy thế nào.

Anh đứng sang một bên để cho Ethan có thể bước vào, sau đó đóng cửa lại phía sau lưng. “Tôi nghĩ tôi bị bệnh gì đó.”

“Hy vọng đó không phải là bệnh truyền nhiễm,” Ethan nói một cách cảnh giác. “Lizzy sẽ giết tôi nếu tôi tha vi trùng về nhà. Cô ấy sẽ trở dạ bất cứ lúc nào, chú biết đấy.”

Chỉ khi lòng kiêu hãnh bị thương tổn có thể lây lan sang người khác. “Tôi nghĩ là anh an toàn.”

“Có lẽ là cái gì đó liên quan đến Victoria phải không? Người ta nói là cô ấy đã nhận một công việc ở Anh Quốc.” Trước cái nhìn kinh ngạc của Charles, Ethan nói, “Chú nghĩ là chúng tôi không nghe thấy à? Tôi đoán là chú không thể thuyết phục cô ấy ở lại đúng không? Và cái cách hai người hôn nhau tại bữa tiệc, tôi nghĩ chú đã bỏ qua yêu cầu của chúng tôi là không ngủ với cô ấy.”

“Anh bực mình à?”

Anh ta nhún vai. “Hãy cứ cho là tôi không ngạc nhiên.”

“Nếu điều này có ý nghĩa, thì tôi nghĩ là cũng chẳng khác biệt gì. Victoria là người phụ nữ ương bướng nhất trên đời này.”

Anh đi vào trong bếp, nơi anh để đồ uống, và Ethan theo sau. “Tuy nhiên, anh đến đây làm gì?”

“Chú không đến chơi bóng quần, thiên tài ạ. Tôi gọi đến văn phòng và thư ký của chú nói chú vắng mặt từ thứ sáu tuần trước.”

“Đúng vậy.” Charles nhấp một ngụm scotch và ra hiệu về phía chai rượu. “Muốn một ly không?”

Ethan lắc đầu. “Sao, đã có chuyện gì?”

“Tôi đã nói với anh. Tôi bị bệnh.”

“Cô ta bỏ rơi chú, đúng không?”

Charles há miệng để phủ nhận, nhưng anh thấy mình không còn sức.

Ethan mỉm cười ranh mãnh và đập lên vai anh. “Anh chàng tai tiếng Charles Mead cuối cùng bị một người phụ nữ cho rớt. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể chứng kiến ngày này. Và cô ta đi cả quãng đường dài đến Anh Quốc để tránh xa chú.”

Charles nhìn anh ta giận dữ. “Tôi mừng vì mình có thể khiến anh buồn cười.”

“Chào mừng đến với thế giới thực, anh bạn của tôi.”

“Hãy cút xuống địa ngục.” Ethan cười to.

“Điều khiến tôi thấy buồn cười hơn là chú yêu cô ta, và chú có lẽ không có gan nói với cô ta.”

“Tôi đâu có yêu cô ta.”

“Tất cả mọi người cuối cùng cũng sẽ yêu thôi.”

“Tôi không tìm kiếm một sự ràng buộc,” anh khẳng định, nhưng câu thần chú quen thuộc đã mất đi ánh hào quang của nó. Và ý nghĩ về việc ở bên ai đó khác không phải là Victoria làm anh cảm thấy trống rỗng. Cảm giác ấy sẽ qua đi thôi.

“Tôi biết chú coi hôn nhân giống như một án tù, và tôi thấy điều đó thật đáng buồn. Cuộc đời của tôi không thật sự bắt đầu cho tới khi tôi cưới Lizzy.”

Charles muốn tin rằng với anh cũng có thể như vậy. Chỉ có điều đó quá xa xôi với thực tại.

“Chú có muốn lên lịch lại trận đấu của chúng ta không?” Ethan hỏi. “Hay chú định rầu rĩ ở đây trong suốt quãng đời còn lại?”

“Tôi không rầu rĩ.” Có lẽ anh hơi chán nản. Có thể đây là một cú sốc nhẹ đối với cảm xúc của anh. Nhưng sau ít ngày anh sẽ quay lại với công việc của mình. Ngoài ra, Victoria vẫn có thể đổi ý. Cô có thể nhận ra là anh đã đúng và chấp nhận mối quan hệ theo điều kiện của anh.

Hãy cứ tự nhủ mình như vậy, anh bạn. Điện thoại của Ethan reo. Anh ta lấy ra khỏi thắt lưng và kiểm tra màn hình. “Lizzy gọi.” Anh ta mở máy và nói. “Chào cưng.” Anh ta im lặng vài giây, rồi mắt anh ta sáng lên. “Em có chắc không?” Một lúc im lặng nữa, rồi thì, “Được, anh sẽ có mặt ở đó nhanh nhất có thể. Nhiều nhất là mười phút. Hãy cố gắng nhé.” Anh ta gấp điện thoại lại, cười toe toét giống như một gã ngốc. “Lizzy đang trở dạ. Cô ấy vỡ ối rồi.”

Anh ta cười to và đập vào vai Charles. “Tôi sắp làm bố rồi.”

“Xin chúc mừng,” Charles nói, thực sự sững sốt bởi niềm vui mãnh liệt của Ethan. Hạnh phúc như thể đem lại cho người ta cảm giác như thế nào nhỉ?

Nhưng anh đã có câu trả lời. Anh cũng đã từng hạnh phúc như thế trong một thời gian. Cùng với Victoria. Cho tới tận lúc anh phá hỏng mọi thứ.

Có lẽ anh thực sự yêu cô. Có lẽ cái căn bệnh anh mắc phải này chỉ là sự thất tình. Có lẽ mẹ anh đã đúng, và Victoria là người phụ nữ dành cho anh. Có thể thế được không?

“Chú không sao chứ?” Ethan hỏi, với cái nhìn quan tâm. “Chú có cái vẻ rất lạ lùng trên khuôn mặt.”

“Phải,” Charles nói, không thể giấu nụ cười trên khóe miệng. Cũng cái nụ cười ngớ ngẩn, si tình của Ethan vài phút trước đây. Và anh thích nụ cười

đó.

Anh cảm thấy dễ chịu. “Tôi không sao. Thực tế là tôi thấy mình lúc này rất ổn.”

“Nếu như tôi không biết chú rõ hơn, tôi sẽ nói bây giờ chú đã tỉnh ra rồi.” Có lẽ. Thay vì cảm thấy mắc kẹt, bị kiềm chế, anh cảm thấy hoàn toàn tự do.

“Anh còn làm gì ở đây,” Anh nói, đẩy Ethan một cái về phía cửa.” Anh quên là vợ mình đang đợi à. Anh sắp làm bố rồi!”

Ethan cười toe toét và nhìn đồng hồ. “Chú nghĩ tôi có thể đi nhanh tới mức nào từ đây đến cung điện.”

“Khoảng hai mươi phút đi xe, nên có lẽ khoảng năm giờ thì tới nơi. Bây giờ thì ra khỏi đây.”

“OK, tôi đi đây,” Ethan nói, và Charles nghĩ, với một tiếng cười thích thú.

Khi cô lôi hết mọi thứ ở trong ngăn bàn ra bỏ vào trong hộp, Victoria nhìn thấy góc một tờ giấy kẹt giữa đầu giường và tấm đệm.

Có lẽ đó là tấm bìa trong một tạp chí hay một mẫu tin nhắn cũ. Cô suýt để nó ở đấy, nghĩ rằng nó sẽ rơi ra khi người vận chuyển tháo giường ra. Nhưng rồi một điều gì đó buộc cô luồn tay vào trong khe hẹp và dùng đầu ngón tay túm lấy góc tờ giấy. Khi cô kéo được nó ra và thấy đó là cái gì, cô ước là mình đã để nó ở lại đấy mãi.

Đó là một tờ giấy đi mua hàng đã cũ, nhưng điều khiến cô lặng đi trong một khoảnh khắc là những gì viết ở mặt sau, bức thư Charles để lại cho cô cái đêm đầu tiên họ ở cùng nhau.

Nó chắc chắn đã rơi khỏi gói và bị kẹt ở đó. Đọc lại bức thư lúc này, được viết bằng nét chữ gà bới của Charles, khiến tim cô đau nhói.

Victoria,

Anh có cuộc họp sớm nhưng muốn để em ngủ. Đêm qua anh cảm thấy tuyệt vời. Hẹn gặp em ở văn phòng.

XOXO

Charles

P.S. Tối nay mình đi ăn nhé?

Cô đã cố được, cho tới tận lúc này, không nhỏ một giọt nước mắt nào vì anh ta. Nhưng giờ cô cảm thấy những giọt nước mắt chết tiệt đang trào lên trong mắt cô.

Một phần nào đó trong cô vẫn tin vào những kết thúc có hậu của truyện cổ tích và thực sự nghĩ rằng anh sẽ đến đón cô. Rằng anh sẽ đột nhiên có được một sự rọi sáng, giống như một tia chớp từ trên trời, và hiểu ra rằng anh yêu cô đến phát điên. Rằng, anh không thể sống thiếu cô.

Ồ, điều đó chắc chắn đã không xảy ra. Cô đã không gặp hay nhận được tin gì của anh từ hôm chủ nhật khi anh bước ra khỏi căn hộ của cô thậm chí

không một lời từ biệt.

“Victoria?”

Cô quay lại thấy cha cô đang đứng ở cửa buồng ngủ. “Vâng ạ?”

Lông mày của ông nhíu lại lo lắng. Gần đây ông lo cho cô, nói rằng cô cư xử không giống cô. Ông thậm chí còn bóng gió rằng cô có lẽ đang chạy trốn những rắc rối của mình bằng việc nhận công việc này, hơn là đối mặt với chúng. Giống như ông đã làm.

Cô cũng đang thực sự băn khoăn như vậy. Nhưng bây giờ đã quá muộn để quay trở lại.

“Mọi chuyện ổn cả chứ?” ông hỏi.

Cô gật đầu, hơi quá nhiệt tình, và nhét bức thư vào túi quần jean.

“Tốt, cha ạ.” “Những người chuyên đồ gọi tới. Họ sẽ có mặt vào tám giờ sáng mai.”

“Tốt lắm.” Nhưng việc đó không tốt. Cô không muốn chuyển đến Anh và bỏ lại ngôi nhà duy nhất mà cô từng biết. Nhưng về công việc thì như vậy là khôn ngoan, bởi nơi này chẳng còn gì cho cô nữa. Khách sạn Royal Inn là công việc hay nhất trên đảo, và cô không có tương lai ở đó.

“Gần xong ở đây rồi phải không?” ông hỏi, sự lo lắng vẫn hằn sâu trên khuôn mặt ông. Cô ước mình có thể làm gì đó để tâm trí ông được nhẹ bớt. Không nên để điều này trở nên nặng nề đối với ông đến thế. Nhưng cô biết ông cảm thấy mình phải có trách nhiệm vì lúc đầu đã gắn cô vào vị trí này.

“Con nghĩ là con cần một hộp nữa cho tủ quần áo”, cô nói. “Một cái khác, hộp này đã sắp xếp rồi.”

Chuông cửa vang lên và cha cô chỉ ra sau lưng. “Con có muốn ta ra mở cửa không?”

“Được không cha? Và cha có thể lấy giúp con một cái hộp khi ra đó được không?”

“Chắc rồi, con gái.”

Cha cô muốn đi Anh Quốc cùng cô ngay, nhưng cô yêu cầu ông đợi một thời gian cho tới khi cô ổn định và xác định được phương hướng của mình. Và cô muốn có thời gian để kiếm cho họ một chỗ ở đẹp. Tốt nhất là một nơi gần khách sạn. Với tiền lương mới của cô, tiền thưởng và chi phí di chuyển, miễn là cô ở bên ngoài trung tâm Luân Đôn, thì tiền sẽ không phải là vấn đề. Đây là cơ hội để cô cuối cùng có thể chăm sóc ông. Và ông xứng đáng được như vậy.

Cô tổng tất cả các thứ trong ngăn bàn vào trong hộp, sau đó cầm cái hộp đi về phía tủ quần áo. Cô vẫn còn chỗ cho vài đôi giày.

Cô nghe thấy một tiếng động của phòng ngủ, và vừa quay lại phía cha cô, vừa hỏi, “Cha đã lấy giúp con cái h...ô...” Rồi cô nhận ra không phải là cha cô đang đứng ở đó. Đó là Charles.

Đầu gối cô ngay lập tức trở nên yếu ớt, và trái tim cô trôi lên và nghẽn ở

đâu đó gần thanh quản.

Anh ta trông thật hoàn hảo, thật hấp dẫn khiến ngực cô nhói đau. Và anh ta đang làm gì ở đây?

“Anh không có hồ, nhưng anh có một cái hộp,” anh nói và chìa cái hộp ra cho cô.

“Cha em nhờ anh mang nó vào.” Cha cô thực sự để anh ta vào trong căn hộ sao? Có thể là anh ta đã hỏi từ trước? Và nếu cô không muốn nói chuyện với anh ta thì sao?

Nhưng mi có muốn, một giọng nói nhỏ vang lên chế nhạo trong đầu cô. Mi muốn biết tại sao anh ta lại ở đây đến chết đi được.

Anh ta có lẽ đến để nói tạm biệt. Để chúc cô may mắn với cuộc sống mới. Khi cô không bước tới để lấy chiếc hộp, anh thả nó xuống sàn. “Cha em nhờ anh nói với em là ông sẽ về nhà để ngủ và sẽ quay lại vào bảy giờ ngày mai.”

Được lắm, cha ạ. Ông để cô xoay xử chuyện này một mình. Cái cách cha ủng hộ con như vậy hả cha.

“Ngay lúc này tôi hơi bận,” cô nói.

Anh gật đầu, hai tay để trong túi quần, thản nhiên nhìn quanh căn phòng trống trơn. “Anh có thể thấy là em đã sẵn sàng để đi.”

“Những người chuyên đồ sẽ đến vào tám giờ sáng mai.” Tại sao cô lại nói với anh ta những chuyện này? Để anh ta có thể xuất hiện vào giây cuối cùng và van xin cô đừng đi ư? Cứ như là điều đó sẽ xảy ra vậy.

“Vậy là, em sẽ đi thật sao?” anh hỏi.

Anh ta nghĩ tất cả việc này là để trình diễn sao? Một trò lừa công phu để khiến anh tránh xa cô ư?

“Đúng. Tôi thực sự sẽ đi.”

Anh ta tỏ ra nhẹ nhõm một cách trơ trẽn. Như thể việc cô ra đi là chuyện hay nhất từng đến với anh ta.

“Tôi mừng là việc tôi đi có thể làm anh vui vẻ như vậy,” cô nạt lại, trong khi trái tim cô lai tan nát. Tại sao anh ta không để cô được yên?”

“Anh hạnh phúc,” anh thừa nhận, “Nhưng không phải vì lý do như em nghĩ.”

Thoát khỏi cô không phải là lý do hay sao? “Để tôi đoán nhé, anh có một bạn gái mới. Hay là sáu?” Nay, mi đang vẽ đường cho hươu chạy, khiến anh ta nghĩ là mi đang ghen. Cô cắn ngậm miệng lại.

“Anh hạnh phúc,” anh nói, bước về phía cô, “bởi vì lý do nào đó anh thậm chí không thể hiểu, vì việc em sẽ thực sự ra đi khiến anh nhận ra anh yêu em nhiều đến thế nào, Victoria.”

Anh nói điều này thật chân thành, đến nỗi trong một thoáng cô suýt nữa tin anh. Nhưng việc này chẳng liên quan gì đến tình yêu cả, dù thực sự hay tưởng tượng. “Anh muốn tôi chỉ bởi vì anh không thể có tôi. Đừng vội. Anh

sẽ tìm được ai đó để lấp vào chỗ trống, rồi anh sẽ hoàn toàn quên tôi thôi.

“Quên em ư?” anh nói với một tiếng cười khô khốc. “Anh thậm chí không thể hiểu được ý nghĩ mình ở bên một phụ nữ khác.”

“Có thể là cho lúc này thôi.”

Anh lắc đầu. “Không, đây không phải là tâm trạng nhất thời. Tóm lại là: Em được gắn với anh, cho tới khi cái chết chia lìa chúng ta.”

Cái chết chia lìa chúng ta ư? Phải chăng nói về việc kết hôn? Charles ư? Ai đã dành cả cuộc đời để gạt bỏ mọi ý nghĩ về hôn nhân nhỉ?

Cô nheo mắt nhìn anh, không thể bắt mình tin vào điều đó. Tuy nhiên có một hạt nhỏ hi vọng đang hình thành trong cô, khiến cô suy nghĩ. Có thể, chỉ có thể thôi...

Cô khoanh tay trước ngực, nhìn anh đầy nghi ngờ. “Anh là ai, và anh đã làm gì với Charles?”

“Đây là lỗi của em.” Anh nói. “Nếu như em không phải là tất cả những gì anh có thể muốn ở một người phụ nữ, thì chúng ta thậm chí không có cuộc chuyện trò này. Thì anh vẫn đang sống vui vẻ, mù mịt và hoàn toàn không biết là có thể cảm nhận tuyệt vời như thế nào khi người ta nhận ra mình đã gặp được một người mà mình muốn chung sống suốt quãng đời còn lại.”

“Tôi không tin anh,” cô nói mặc dù thiếu hẳn sự cương quyết.

Anh chỉ mỉm cười. “Có, em có tin vì em biết anh không bao giờ nói dối em. Và anh sẽ không bao giờ nói điều gì tương tự nếu anh không thực sự có suy nghĩ đó.”

Cô nuốt một cách khó nhọc, và những giọt nước mắt chết tiệt lại trào lên trong mắt cô. Nhưng ít nhất thì lần này đó là những giọt nước mắt hạnh phúc.

“Điều này có nghĩa là em không phải đi Anh Quốc nữa?”

“Anh thực sự hi vọng là em sẽ không đi.”

“Ồn Chúa!” cô nói, lao vào trong vòng tay rộng mở của anh. Và cô lại có cảm giác đó, cảm giác khi lần đầu cô hôn anh. Anh chính là người đó.

Cô biết chính xác mình nên ở đâu.

Toàn bộ cơ thể anh dường như thở dài nhẹ nhõm, và tựa cằm lên đầu cô. “Anh yêu em, Victoria.”

Cô xiết lấy anh, và nghĩ. Mi sẽ không khóc, đồ ngớ ngẩn ạ. Nhưng giọt nước mắt vẫn lăn xuống má cô. “Em cũng yêu anh.”

“Anh xin lỗi vì đã để mất nhiều thời gian đến thế để hiểu ra.”

“Anh biết là người đó nói gì mà. Những thứ chúng ta phải nỗ lực để có được, chúng ta càng trân trọng hơn.” Chắc chắn là cô sẽ chân trọng anh.

“Bởi vì em sẽ không đi Luân Đôn, em cảm thấy thế nào về một vị trí ở Royal Inn?”

Cô ngược nhìn anh cười thích thú. “Khi nào thì em bắt đầu?”

“Ngày mai anh sẽ nói chuyện với Ethan.” Anh cúi xuống, chà mũi lên

mũi cô. “Em phải nhận thức là điều này có nghĩa từ bây giờ em sẽ phải chịu đựng mẹ anh nhiều hơn. Bà sẽ thực sự sốc khi biết cuối cùng thì anh sẽ kết hôn. Điều này nhắc anh...” Anh mò mẫm trong túi áo. “Em có muốn dành cho anh một chỗ nhỏ để anh có thể làm việc này đúng cách không?”

Cô bước lùi lại, băn khoăn là anh sẽ làm gì, sau đó cô nhìn thấy chiếc hộp nhỏ bằng nhung trong bàn tay anh. Rồi anh thực sự quỳ một chân xuống.

Ôi, Chúa ơi.

Anh bật nắp hộp và trên nền nhung màu xanh lam là một chiếc nhẫn kim cương khiến cô thở gấp. Không chỉ là viên đá rất lớn, mà nó còn lấp lánh như sập trên trời phương Bắc.

“Nó đẹp quá.”

“Đây là chiếc nhẫn của bà anh,” anh nói. Nó được trao cho anh khi bà qua đời, để tặng cho người phụ nữ mà anh chọn làm vợ. Cho tới khi anh gặp em, anh không nghĩ là sẽ có ngón tay nào đó trên đời này mà anh muốn đeo chiếc nhẫn này vào.”

Cho tới lúc này, đó là điều ngọt ngào nhất ai đó từng nói với cô. Và cô gần như tan ra vì xúc động. Đầu cô quay tròn và đôi tay run rẩy và họng cô vướng một cục cỡ một tiêu lục địa.

“Victoria, em sẽ làm vợ anh chứ?”

Cô biết nếu cô dám thốt ra một lời cô sẽ òa lên khóc, nên cô làm điều tốt nhất.

Cô quỳ xuống, vòng tay ôm lấy anh.

Anh cười to và ôm chặt lấy cô. “Anh sẽ coi đây là câu trả lời “

Hết